

Forum.hr > Društvo > Povijest i povijesne teme (Veliko)Srpska opsesija Dubrovnikom	<table><tr><td>Korisničko ime</td><td>Zapamti me!</td></tr><tr><td>Lozinka</td><td></td></tr></table>	Korisničko ime	Zapamti me!	Lozinka				
Korisničko ime	Zapamti me!							
Lozinka								
<table><tr><td>Monitor.hr</td><td>Blog.hr</td><td>Register</td><td>FAQ</td><td>Popis članova</td><td>Kalendar</td><td>Označi forume pročitanim</td></tr></table>		Monitor.hr	Blog.hr	Register	FAQ	Popis članova	Kalendar	Označi forume pročitanim
Monitor.hr	Blog.hr	Register	FAQ	Popis članova	Kalendar	Označi forume pročitanim		

Marketing

Povijest i povijesne teme Politička, društvena, kulturna, univerzalna povijest... Podforum [Vojna povijest i tehnologija](#)

Stranica 1 od 7 [1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [>](#)

☒ Idi na prvi nepročitani post	Tematski alati	Opcije prikaza
--	----------------	----------------

26.05.2007., 14:52

#1

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

(Veliko)Srpska opsesija Dubrovnikom

Vjerujem da dobar dio hrvatske javnosti zna za srpske šovenske pretenzije na Dubrovnik, iako većini nije, po mom sudu, jasan ni korijen, ni opseg, a ni doseg te patologije. Nije većem broju Hrvata jasno ni kakav je to rak, kako je nastao i koliko je metastazirao.

Budući da ne kanim pisati neke traktate, navest ću samo osnove i dati poveznice. Srpska je srednjovjekovna država (12.-14/15. stoljeće) imala žive ekonomske, a dijelom i političke i kulturne veze s Dubrovnikom. Iako ove druge nisu te razine kao one Dubrovnika i ostatka Dalmacije (hrvatska filologinja Dragica Malić s pravom kaže da je stari Dubrovnik bio gospodarski snažno povezan sa Srbijom i Bosnom, a kulturno s hrvatskom Dalmacijom), ipak su postojale u stanovitoj mjeri.

Nakon rasapa srpske državnosti i brojnih migracija od 1400. (okruglo) nadalje, Dubrovnik nestaje iz srpske narodne i protonacionalne svijesti kao išta relevantno. Tako je bilo u sljedećih 400-450. godina, kada poslije Prvog srpskog ustanka, početka procesa oslobođanja Srbije, afirmacije rane slavistike (sve su to događaji koji se ugrubo zbivaju od 1800.-1840.), dolazi do implantiranja ideologije po kojoj su izvorni govornici štokavskoga narječja etnički Srbi, pa među njima i Dubrovčani, kao "najraspisaniji" i najpoznatiji štokavski govoreći Slaveni. Rana je slavistika (Dobrovsky, Šafaržik, Kollar, Kopitar,...) postavila taj "filološki srbizam" koji je "velikodušno" Srbima darovao dobar dio Dalmacije, BiH i Dubrovnik, te Slavoniju. Tu je ideologiju prihvatio i razvio Vuk Karadžić u tekstu "Srbi svi i svuda", 1851. (za koji kaže da ga je napisao u 30-ima, no to je dvojbeno).

Nastavlja se...

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

26.05.2007., 15:07

#2

[g2slep](#)

...

Registracija: Feb 2007.
Postova: 412

Quote:

Hroboatos kaže: ➤

Nastavlja se...

a da pitaš jel ima nekog koga to zanima?

[Dođi mala ptico s grane, evo tebi hrane!](#)

26.05.2007., 15:22

#3

[Hroboatos](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

Quote:

g2slep kaže: ➤
a da pitaš jel ima nekog koga to zanima?

To ide ovako:

- a) bace se biseri
- b) dođu svinje, a dođu i ljudi
- c) svinje odu, a ljudi ostanu, prirodnom selekcijom

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

26.05.2007., 15:39

#4

[g2slep](#)

...

Registracija: Feb 2007.
Postova: 412

ne kužim tu opsjednutost srbima
Malo malo, pa Srbi ovo ili ono
Tko ih jebe i njih i njihovu povijest
O svim ostalim narodima Hrvati ne brinu toliko koliko o Srbima
dobro, ne svi Hrvati, ali ima jadnika koji se od Srba ne znaju maknuti

[Dođi mala ptico s grane, evo tebi hrane!](#)

26.05.2007., 16:24

#5

[Scotsman](#)

William Wallace

Registracija: May 2004.
Lokacija: Zagreb
Postova: 2,034

Quote:

g2slep kaže:

*ne kužim tu opsjednutost srbima
Malo malo, pa Srbi ovo ili ono
Tko ih jebe i njih i njihovu povijest
O svim ostalim narodima Hrvati ne brinu toliko koliko o Srbima
dobro, ne svi Hrvati, ali ima jadnika koji se od Srba ne znaju maknuti*

Složio bih se s ovim.

[Nobody likes us, we don't care...](#)

26.05.2007., 16:37

#6

[Hroboatos](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

Quote:

Scotsman kaže:
Složio bih se s ovim.

Slažem se da je besmisleno biti opsjednut bilo kim (primjer guranja srpskih tema u hrvatskim medijima, napose političkih i zabavnih). No, ovdje stvari stoje u nekim vidovima drugačije: Srbi su nam najvažniji susjed s kojima imamo još neke račune koje će se ozbiljnije vući u doglednoj budućnosti. Slovenci i Talijani su iritacija, no ne i teritorijalno demografska i/ili vojna prijetnja. Treba ih držati na oku, kao i ostale (Mađare npr.), no to je uglavnom riješeno. Jedino nam je "istok" rovit i krhak u etno-teritorijalnom pogledu, a taj istok su Srbi i Bošnjaci-muslimani (Crnogorci su to puno manje jer im je položaj takav da se Hrvati s njima mogu maksimalno verbalno natezati oko Boke, no to nije ništa ozbiljno).

Za opstanak i budućnost Hrvata i RH nužno je poznavanje Srba i Muslimana/Bošnjaka,

njihovih teritorijalnih aspiracija i sl. Tu bih se složio-u mnogim drugim stvarima ne, ali u ovoj da- s politologinjom Mirajanom Kasapović da bismo trebali imati nešto kao institut za srbistiku i stručnjake tofa profila- nalik na američke "kremljologe" i "sovjetologe", jer **ne baš prijateljskog susjeda treba dobro, vrlo dobro poznavati.**

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

26.05.2007., 17:21

#7

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

Zlatno je doba Dubrovnika trajalo, odprilike, od 1500 do 1700.-prekinuto je prije "velikom trešnjom", potresom 1667. Do kraja 18. stoljeća ta mala republika postaje sve dekadentnijom, a ukinuta je u Napoleonskim ratovima koji su pomeli i njenog stalnog rivala i "pokrovitelja" Veneciju. Dubrovnik je od prve polovice 19. st. dio Habsburške monarhije, a pripojen je ostatku Dalmacije i Boki kao dalmatinski dio što je imao i poseban sabor.

Koja je povijesna važnost Dubrovnika za Hrvate ?

Stavimo li na stranu političko-nacionalnu dimenziju slobodne države (pa makar bila i državica), upravo je neprekinuta književno-filološka produkcija koja je do Ilirizma (1830-1850) trajala preko 350 godina ta koja je u doba nacionalne kristalizacije odigrala ključnu ulogu: upravo zbog ugleda regionalne dubrovačke literature, naši su se prepododitelji odlučili za štokavsko-jekavski idiom kao temelj književnomu jeziku. Da su išli po pučkom običnom brojanju, naš bi jezik bio štokavsko-ikavski u temelju: naime, oko 60% Hrvata su izvorno ikavci, jekavci nešto preko 10%, dok ostalih 30% otpada na kajkavce i čakavce. Da bi se oduprli agresivnomu mađarskomu i njemačkomu nacionalizmu, naši su preporoditelji stavili kao štit dubrovačku renesansu i baroknu književnost, ukazujući da Nijemci i Mađari takvo što nemaju, pa tako da "Iliri", svedeni kasnije na razumnu hrvatsku mjeru, nisu nikakvi barbari i nepismenjaci koje treba jezično i nacionalno integrirati u nešto drugo. Ili-Dubrovnik je odigrao ključnu ulogu u hrvatskoj integrativnoj nacionalnoj ideologiji, kada se hrvatska nacija definitivno kristalizirala u 19. st. Kao u slučaju još nekih naroda, a posebno slavenskih i balkanskih, jezik i literatura bijahu ključnim čimbenicima nacionalne integracije- a ne država (monarhija, demokracija,..) kao u slučaju zapadne Europe.

Nastavlja se..

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

26.05.2007., 17:39

#8

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Simultano s hrvatskim narodnim preporodom (1830-1850), komu su i pojedini Dubrovčani bili sudionici i prinosnici, jača i srpska nacionalna ideologija koja je u svom liberalnom ruhu, oslobođena konfesionalnih stega (bar u teoriji) postala privlačnom za nemali broj Dubrovčana.

O čem se radi ?

Osnivač modernoga srpskoga nacionalizma je Vuk Karadžić, istodobno i kodifikator suvremenoga srpskoga književnoga jezika, dijelom, na folklornome temelju. Karadžić je svoj model jezika u početku temeljio na srpskim pučkim govorima, no kasnije je jasnije i odlučnije napravio zaokret prema hrvatskoj-napose dubrovačkoj i slavonskoj tradiciji književnosti i pismenosti- stiliziravši svoj oblik jezika kao smjesu narodnih govora i već postojeće hrvatske književne tradicije. O tom je detaljno pisano, a najiscrpnije se tim pozabavio hrvatski lingvist Mario Grčević (npr. <http://bib.irb.hr/prikazi-rad?&rad=264345> , <http://bib.irb.hr/prikazi-rad?&rad=259501> i <http://bib.irb.hr/prikazi-rad?&rad=259574>).

Karadžić je formulirao srpsku nacionalnu ideologiju na liberalan 19. stoljetni način: po njemu su Srbi svi štokavci koje god vjeroispovijedi- pravoslavne, katoličke i muslimanske. Time je izravno zaprijetio i suprotstavio se hrvatskim integracijskim procesima koji su tekli kroz Ilirski pokret, a s kojima je održavao složene odnose sukoba i suradnje.

U praksi je to pružilo neslućene mogućnosti srpskomu ekspanzionizmu: ako su povijesno srpske zemlje Kosovo i Makedonija ("stara Srbija"), ovako su se otvorile i mogućnosti "prisajedinjenja" krajeva u kojima štokavci bijahu većina, pa makar ne bili pravoslavci: cijela BH, veći dio kopnene Dalmacije i Dubrovnik kao "dragulj u kruni". Postavljeni su, filološko-knjiški, temelji za traženje granica srpske države na crti Virovitica-Karlovac-Karlobag.

Nastavlja se...

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

26.05.2007., 20:15

#9

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Sredinom 19. stoljeću u Dubrovniku je vladala ustajalost: stari su gospari nostalgično snatрили o idealiziranoj slavi (nakon kakve-takve slobode i suverenosti, postali su provincijalni gradić velike monarhije) i počeli se osvrtnati na nacionalno-oslobodilačka strujanja u okolici. Na zapadu, došlo je do buđenja u Dalmaciji i želje za ujedinjenjem s kontinentalnom Hrvatskom (Hrvatskom-Slavonijom) u okviru preuređenoga Habsburškoga carstva. Na istoku, postupno se oslobađala srpska država, a druga je država, Crna Gora, etnički definirana kao srpska, sve više stjecala i jačala državnost. Hrvatski je povjesničar i publicist Ivo Banac, sam Dubrovčanin, u svojim "Dubrovačkim esejima", izdanima 1992, analizirajući stanje duha sredine 19. stoljeća, napisao da se počela ukotvljavati ideja "Srbija je slobodna, pa će i nas osloboditi." U 19. stoljeću, tom "vijeku narodnosti", nemali se broj Dubrovčana opredijelio kao Srbi. U procesu nacionalnoga buđenja to je bila praktički jedina iznimka koja nije slijedila konfesionalne crte- u Bosni i Hercegovini, te dijelovima Hrvatske koji su integrirani u civilnu Hrvatsku (Vojna granica) ili u Dalmaciji, konfesija je bila

određujuća- katolici su se izjašnjavali Hrvatima, a pravoslavni Srbima. Jedino se u Dubrovniku pojavio značajniji broj Srba-katolika (sam je grad imao zanemarivo pravoslavno pučanstvo koje je brojalo ne više od 200 osoba). Najistaknutiji među njima bijahu polihistor i pisac Medo Pucić (Orsat Pozza) i Matija Ban, koji je kasnije napravio karijeru u Beogradu kao odgojitelj kneževsko-kraljevske obitelji Obrenovića. Obojica su prihvatili Karadžićevu jezično-nacionalnu koncepciju (ali ne i jezičnu stilizaciju, jer su u tom ostali bliže Gaju i Ilirskoj školi), no u okviru širih južnoslavenskih ideja- npr. Pucić se snažno zalagao za ujedinjenje Dalmacije (s Dubrovnikom) i kontinentalne Hrvatske.

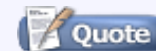
Tijekom druge polovice 19. st. Dubrovnik je bio prvi grad u austrijskoj Dalmaciji koji je dobio "narodnjačku općinu", tj. Talijani i talijanaši su izgubili na izborima i nejasno definirana "slavenska" ili hrvatsko-srpska većina preuzela je upravu nad općinom. Dubrovnik su slijedili ostali dalmatinski gradovi i talijanaši su postupno izgubili političku vlast u svim gradovima i općinama.

U to je doba, 1860-ih i 70-ih jačala srpska nacionalna ideologija u Dubrovniku što se manifestiralo u osnivanju prosrpski orijentiranih glasila, novina, pjevačkih društava, u promičbi srpske ideologije u Dubrovačkoj gimnaziji...te u jačanju veza sa Srbijom i idealiziranju stanja u Srbiji i Crnoj Gori, te naglašavanju političkih sloboda u tim zemljama, nauštrb Austro-Ugarske koja je predstavljana kao zaostala i mračnijačka polufeudalna država koja tlači Slavene.

Najznačajniji je kulturni djelatnik potekao iz Dubrovnika toga doba bio Pero (Petar) Budmani, filolog, gramatičar i dijalektolog, jedan od glavnih urednika velikog Rječnika hrvatskog ili srpskog jezika JAZU. Druga je značajna osoba na prekretnici stoljeća (umro je 1941. u Firenci) isto filolog Milan Rešetar, poznat po izdanjima dubrovačkih starih pisaca u ediciji JAZU "Stari pisci hrvatski". Oba ova jezikoslovca bijahu Srbi-katolici, a kasnije po opredijeljenju Jugoslaveni-unitaristi. Također, obojica su djelovali u Hrvatskoj i hrvatski su, a ne srpski, filolozi-unatoč njihovoj ranoj nacionalnoj "opredijeljenosti". Osim ove dvojice prvoklasnih djelatnika, Dubrovnik je dao niz pisaca i novinara manjega utjecaja i vrijednosti. Većina su bili srpske ili pro-srpske nacionalne orijentacije. Tako je to bilo do 1880-ih godina, kada dolazi do raskola u Dubrovniku. Uzrok je bio konačni razlaz među hrvatskom i srpskom ideologijom i nacionalna polarizacija.

nastavak slijedi...

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

Po riječima Ive Banca-dio se odnosi na kulturna strujanja u Dubrovniku:

..

Umjesto da pokuša zadobiti naklonost Srba i Slovenaca na temelju nadnacionalne ilirske odrednice, on (Ante Starčević) ih je želio ugraditi u hrvatski politički narod. U času kad je otišao tako daleko da ih je stao smatrati »rodoslovnim« Hrvatima, zatvorio se krug njegova integralističkog razmišljanja. Starčevićeva je ideologija određivala mišljenje njegove Stranke prava, osnovane 1860. godine. Ta je ideologija bila odgovor na neuspjeh ilirizma među Srbima i Slovencima, i protest protiv postupnog smanjivanja hrvatskih ustavnih povlastica od strane habsburških vlasti. Nakon nepovoljne hrvatsko-ugarske Nagodbe iz 1867, koja je u stvari od Hrvatske i Slavonije učinila posvojče Ugarske i tako dokinula svaku mogućnost ujedinjenja s austrijskom Dalmacijom, Starčevićeva je stranka pridobila radikalnu gradsku mladež. Svaki je značajniji hrvatski političar s prijelaza stoljeća, uključujući ovdje i Dubrovčanina Supila, prošao kroz Starčevićevu školu.

Neki od hrvatskih intelektualaca, posebno utjecajna grupa filologa-vukovaca, vidjeli su u opadanju ilirizma priliku za uspostavu jezičnog jedinstva sa Srbima, no na antiilirskoj osnovi. Zagovarali su potpuno prihvatanje Karadžićeve ijekavske novoštokavice, koja se temeljila na narodnom novoštokavskom izričaju, najvećim svojim dijelom u uporabi među Srbima, više nego na bilo kojoj drugoj baštini hrvatske pokrajinske književnosti, uključujući i onu dubrovačku. No, prihvaćajući Karadžićevu jezično usmjerenje, oni su prečesto prihvaćali i njegovu nacionalnu ideologiju, a time i njegovu tvrdnju da štokavsko narječje određuje srpsku narodnost. Ta je doktrina bila izrazito asimilacijska, i presizala je za svim hrvatskim štokavskim krajevima. Jedan od zaključaka Karadžićeve teorije, i njezina najveća stečevina, bila je tvrdnja da je Dubrovnik zapravo drevni srpski grad.

Sukob između hrvatskih i srpskih nacionalnih ideologija svodio se u znatnoj mjeri na spor oko dubrovačkog nasljeđa. Visoko i jedinstveno mjesto Dubrovnika u ilirskoj misli učinilo ga je još primamljivijim za Srbe. Karadžiću je njegovo »jezično srpstvo« omogućilo promicanje posve nove ideje prema kojoj pravoslavna vjera nije preduvjetom srpske narodnosti. Tako su njegovi sljedbenici u dalmatinskoj pravoslavnoj zajednici, posebno Božidar Petranović i dubrovački pravoslavni paroh Đorđe Nikolajević, već 1838. stali svojatati Dubrovnik, i to uglavnom zbog njegova štokavskog narječja. Ovaj se ideološki obrazac nije obazirao na pretežno katolički značaj dubrovačkog kraja, niti je uzimao u obzir postojanje zametaka njegove hrvatske nacionalne samosvijesti, ali je svejedno privukao znatan dio dubrovačke inteligencije i tako, na poticaj Matije Bana (1818-1903), Garašaninova agenta, i Meda Pucića (1821-1882), izdanka stare dubrovačke vlasteoske obitelji, doveo do osnivanja »srbo-katoličkog« kruga 1840-ih godina.

Tijekom ilirskog razdoblja »srbo-katolička« grupa podržavala je zajedničko djelovanje s Hrvatima. Tako su se 1848-1849, kao i nakon proglašenja Listopadske diplome 1860, prvaci ove grupe borili za ujedinjenje Dalmacije s Hrvatskom i Slavonijom. Njihovi nasljednici, međutim, ušli su 1880-ih godina u oštar sukob s vođama dubrovačkih Hrvata i, nakon toga, u koaliciji s autonomašima, nastojali po svaku cijenu spriječiti ujedinjavanje hrvatskih zemalja. »Srbi katolici« nikada nisu imali posebnog uspjeha među običnim pukom, ali su čak i u svojim ranim danima izazivali velike nesuglasice. Nije pretjerano reći da je Ante Starčević započeo svoju borbu protiv Karadžićeve srpske nacionalne ideologije upravo na pitanju Dubrovnika. Starčević je 1851. godine napisao prikaz drugog broja »Dubrovnika«, književnog godišnjaka Matije Bana, i, premda je kvalitetu lista ocijenio kao visoku, zamolio urednika »neka se u napredak okane misionerstva i proselytisma, po

kojima ovaj svezak jako zaudara«. A što se »otačbenika« tiče, Starčević je dodao, »Svak zna, i dužan je znati što je, a duževnost se nikakvoj sili ne pokorava. - sgodovnica će pokazati tko smo i od kuda smo.«

Iako je Starčević u tom trenutku još uvijek bio skloniji razmišljati u ilirskim nego u čistim hrvatskim obrascima, on nije mogao ostati ravnodušnim pred uspjesima srpske propagande u Dubrovniku, kao što se vidi iz tona njegovih povremenih komentara dubrovačkih prilika. Starčević je bio nadahnut mislilac i pisac, no, s druge strane, hladno intelektualan u pitanjima estetskih procjena. Premda mu je dubrovačko književno naslijeđe bilo važno, u njegovim se osjećajima prema tom pitanju ipak nazire određeni odmak. Moguće da je nešto od toga baštiniio od Šime Starčevića, svog strica i prvog mentora.

Za Starčevića je svojstveno da je u Gunduliću i Kačiću vidio dva najznatnija izraza hrvatskog duha. Zapažao je da su obrazovani ljudi više voljeli Gundulića, čiji su jezik i stil bili strani običnom puku. On je, dakako, bio privrženiji Kačiću, i vjerovao je da je franjevački pjesnik izrazio narodni duh u njegovoj cjelini. Po Mirjani Gross, Starčević je očito težio pomirenju baština ovih dvaju velikana. Starčević je bio potpuno svjestan da bi takvo pomirenje smanjilo utjecaj Dubrovčana, no dubrovačka književna baština nije imala osobitog udjela u njegovim jezičnim zamislima koje, zapravo, i nisu bile posebno razvijene. Starčevićeva nesposobnost da osmisli prihvatljivu alternativu utjecaju hrvatskih vukovaca sigurno je doprinijela njihovu neprekidnom usponu, koji je očit tijekom posljednja dva desetljeća devetnaestog stoljeća. Zanimljivo je da je hrvatski dio Karadžićeve škole potpuno zanemarivao hrvatsku dopreporodnu književnost i temeljio svoj izričaj na Karadžićevim i drugim zbirkama narodnih pjesama. U tomu su, da ironija bude veća, vidnu ulogu odigrali dubrovački vukovci Pero Budmani (1835-1914), i Milan Rešetar (1860-1942). Prije početka dvadesetog stoljeća i uspona novih književnih istraživača poput Pavla Popovića, promicatelji Karadžićevih gledišta u Srbiji bili su u suštini nezainteresirani za dubrovačku književnu baštinu. Oni su je, doduše, rutinski prisvajali, no ona je za njih ipak bila tuđa u kulturnom smislu. Dubrovački »Srbi katolici« promicali su srpske zahtjeve za Dubrovnikom kudikamo sustavnije jer, iako su se razlikovali od dubrovačkih Hrvata po nacionalnom određenju, ipak su s ovima dijelili isto kulturno naslijeđe i pripadali istoj, ilirskoj, tradiciji. Matija je Ban, na primjer, vjerovao da je Gajeva jezična reforma bolja od Karadžićeve upravo zbog toga što su ilirci izbjegavali Karadžićevu zanesenost jednostavnim narodnim izričajem. Dubrovački »Srbi katolici« pokušavali su jednostavno presaditi ilirsku zaokupljenost Gundulićem u srpsko kulturno ozračje, kojemu su vjerovali da pripadaju.

«Prošlost Dubrovniku, budućnost Beogradu«, uskliknuo je Matija Ban 1887. na komemorativnoj sjednici Srpske kraljevske akademije u povodu tristote obljetnice Gundulićeva rođenja. A šest godina kasnije, 1893, dubrovačka je općina, tada pod »srbo-katoličkom« upravom, pokušala pretvoriti otkrivanje Gundulićeva spomenika u prosrpsku manifestaciju. Taj pokušaj nije uspio. Međusobno zavađene hrvatske stranke, sljedbenici Starčevića i Strossmavera, djelovale su ovog puta jedinstveno protiv »srbo-katoličkih« nakana. Obično blagi Strossmayer bio je potresen ovim događajima. U pismu Račkom primijetio je da su Hrvati »prvi izdavati počeli dubrovačke i dalmatinske pisce, [te su] morali od prvog početka cijele stvari na čelo staviti i značaj joj hrvatski utisnuti.« No, upravo se o tomu i radilo. Djelatnost »Srba katolika« u Dubrovniku bila je u suprotnosti s razumljivim nedostatkom interesa za Gundulića samoj Srbiji....

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

26.05.2007., 20:50

#11

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

...Starčević je rado razbijao sve legende, ma kako posvećeno mjesto one zauzimale u hrvatskoj povijesti. Jedino je hrvatska državnost bila zaštićena od njegovih napada. Takav duh ipak nije bio zastupljen u raspravama većine njegovih sljedbenika. No, najradikalniji među njima, samosvjesni ikonoklast Antun Gustav Matoš, više je nego nadoknadio njihovu možda neosmišljenu umjerenost.

Matoševa mržnja prema Austriji nije bila ništa manje žestoka od Starčevićeve. Kao bjegunac iz austrijske vojske pobjegao je 1894. u Srbiju, gdje su ga očarali srpska srdačnost i demokračično ponašanje, no istodobno je razvio oprez prema srpskim ekspanzionističkim težnjama. Iako najhrvatskiji pisac, čija je odrješitost bila upravo suprotna sofisticiranoj profinjenosti na koju se kasnije pozivao u pariškom izgnanstvu, Matoš je ipak uspio prožeti potonje naraštaje hrvatskih pisaca duhom francuske moderne. Utjecaj latinske Evrope također je očit u djelu Iva Vojnovića, rođenog Dubrovčanina i samozvana čuvara dubrovačkih tradicija, koji je Matošu izmjenično služio kao pojam finoće i predmet ismijavanja. Ovdje se nećemo osvrćati na nijanse ovog složenog odnosa, no važno je imati na umu da je za Matoša, koji je Dubrovnik poznao samo iz opsežnog čitanja, Vojnović bio najneposrednijim utjelovljenjem dubrovačkog duha.

Matošev protuslovan stav prema Dubrovniku obilježen je štovanjem za Gundulića i, kako rekosmo, podvojenim osjećajima prema Vojnoviću. Vojnovićevo djelo bilo je samo jedno od tumačenja dubrovačkog bića. Tako, na primjer, u «Dubrovačkoj trilogiji» filistarski svijet novca i habsburške ispraznosti uništava sklad starog republikanskog poretka, u kojemu su staleži bili međuovisni, dok predstavnici dubrovačke vlastele nastoje očuvati svoje aristokratske zasade i kult starog Dubrovnika, čije je skrnavljenje potkopavalo njihov osjećaj zemaljskog ravnovjesja.

Povjesnik Lujo Vojnović, Ivov brat i njegov alter ego, opisao je 1909. godine takvo skrnavljenje kao nešto u čemu se sve zemaljske sile naizgled »zavjeriše da otadžbini Gundulića i Boškovića otmu čar individualnosti i da je podvrgnu u eksperimentalno polje bečkijeh firma i obogaćenijeh 'Amerikanaca'.« Najviše je žalio za političkim profaniranjem Dubrovnika, vidljivim u hrvatsko-srpskom sukobu oko vlasništva nad njim: »Njemu je naprotiv istorijska evolucija namijenila bila uzvišeni zadatak posrednika i ujedinitelja, čuvara ljepote i široke crte evropske humanistične civilizacije pored velike i jednokrvne, neuglagjene rase« izvan njegovih zidina. A u posljednjem dijelu «Trilogije» gospar Lukša uspoređuje habsburško vojno prisustvo u Dubrovniku s rimskom stražom na Kristovu grobu, postavljenom ondje da obuzda jagmu za svetim ostacima od strane samozvanih sljedbenika.

Matoš se suprotstavljao upravo takvom stavu. S jedne strane, on je poštovao poslovičnu slobodu Dubrovnika (»svaka travka, svaki vjetrić, svaki cvijet, svaki lug, svaka gora [u Hrvatskoj] pjeva kao Gundulićeva «Dubravka» o dragoj i slatkoj slobodi«) i Gundulićev aristokratski duh. Ako je Hrvatska Španjolska Balkana, rekao je, onda je Dubrovnik u sebi spojio »suhi, elegantni crvotočni ponos Toleda sa dubokom mudrošću Salamanke, naravno bez apsolutističnog spleena Escoriala, s andaluzijskim suncem, oleandrima i barcelonskom modernom slobodoumnošću.«. Skladnost je, po Matošu, bila urođena osobina Dubrovčana, i među Slavenima jedino su Dubrovnik i poljsko plemstvo poznavali najvišu razinu

društvenosti. Dubrovačka finoća, daleko od toga da bi bila protivna duhu slobode, bila je zapravo jedan od izraza njezine moći. Iako na umoru, aristokracija mora ostati ideal modernog demokratskog individualizma. No, usprkos svemu tome, i uza sve priznanje Vojnovićeva umjetničkog genija («Vojnović, Vojnović je najveći naš, jedini naš pisac»), Matoš ipak nije mogao oprostiti Vojnoviću njegov neodređen stav prema hrvatskom nacionalnom radikalizmu. Tendencija ka dubrovačkom »hamletizmu« bila je očigledna u djelima oba Vojnovića. Matoš je isti stav zapažao u političkoj djelatnosti Frana Supila, koji je od radikalnog urednika dubrovačke pravaške Crvene Hrvatske izrastao u glavnu ličnost »novog kursa« srpsko-hrvatskog pomirenja u opoziciji prema Beču.

Matošev skepticizam prema Dalmatincima, koji je priznao 1906, naveo ga je na novo vrednovanje dubrovačkih slobodarskih tradicija u svjetlu ponašanja njegova naraštaja. Matoševa nit razmišljanja dovela ga je do zaključka da je upravo ideal slobode odveo tako velik broj Dubrovčana u srpsko kolo, jer su držali da srpstvo, ako i »Nije kulturno, gospodsko i latinsko, ali je - slobodno, pa bi i nas moglo osloboditi!« Iz toga je slijedilo da je nešto nedostajalo dubrovačkoj slobodi ako je mogla poroditi takve epske dosjetke. Matoš je to i rekao 1907, stavivši svoje osjećaje u usta alegorijskog Pauna (tobožnjeg predstavnika aristokratskog i dekadentnog načela, no koji je, nema sumnje, izražavao Matoševe osobne stavove):

Paun-. **»A in puncto starog Dubrovnika mogu reći i to, da je, premda po katoličkim, malo ikavskim i kulturnim svojim vrijednostima pravo starohrvatsko mjesto, bio prije svega Dubrovnik egoistično trgovačko i patricijsko gnijezdo, podvaljujući jednakom vještinom Turčinu i Mlečiću, hrvatskom banu i despotu srpskom. Samo pod cijenu velikog šaranja i laganja, velike 'diplomacije', mogaše se ta pumpovana sloboda uzdržati. Koliko me zanosi dubrovačka djelimična kultura, toliko mi ne prija jezuitski momenat dubrovačke lirike i -što je najvažnije - dubrovačke politike. Licemjerstvo i fraze, concettizam i tartuffizam. Taj lažni duh su Iliri oživili i ostavili ga kao slavosrpsčinu satiri hiperdemokrata Starčevića. Ta republika nemaše - republikanaca, taj klasicizam pjevaše asketsku, nepogansku ariju Magdalena Pokornica i Razmetnih Sinova sebične, samožive i jezuitske aristokracije. Aretincu, Rabelaisu, Huttenu u toj Dubravi ni traga, a Gundulićev Satir je preobučen aristokratski klerik. Ne zaboravite da narodni, dosta poganski i jedri Hektorović bijaše otočanin, bodul, ne Raguzanac.«**

Matoševa optužba puna je naboja za njegovo vrijeme. Ako je pokojni ilirac i žalio što je »sunce od sreće« sijalo nad Dubrovnikom u vrijeme kad su Turci pretvorili preostale hrvatske zemlje u pepeo, žestina Matoševe ocjene bila je bez presedana, i njen odjek nije izbljedio. U potonjim godinama, iako je i dalje pokatkad ukazivao na Dubrovnik kao na »grad duše naše«, on ga je sve više smatrao predstavnikom proračunate i racionalne strane hrvatske duševnosti, dok je Zagreb sve češće postajao grad ljubavi i srca. Štoviše, Dubrovnik i Dalmacija nisu bili učitelji moderne Hrvatske. Matošev popis hrvatskih velikana devetnaestog stoljeća, na čelu sa Starčevićem, Strossmayerom i Preradovićem (no začudo, bez spomena Gaja) nije uključivao gotovo ni jednog predstavnika Dalmacije. Mihovil Pavlinović i Luka Botić bili su spomenuti, ali ne u prvim redovima. Što se Dubrovnika tiče, on je uz Vojnovića dao još samo genijalnog Pucića, koji se, međutim, »iščahurio u Srbina«.

Nijekanje Hrvatske - Matoševim riječima, nijekanje slobode - iznijelo je na vidjelo sve slabosti bajne dubrovačke slobodoljubivosti. Ako bi se sudila po mjerilima idealiziranog Dubrovnik, ta bi slobodoljubivost bila zapravo mlakost. Matoš je dapače skovao izraz »raguzirati« u smislu sjedanja po strani, nezauzimanja bilo kakvog stava - jednostavno, oportunizma. Izraz se mogao upotrebljavati na razne načine: Meštrović je, na primjer, premda nije bio Dubrovčaninom, »raguzirao« kad je skupa s »drugijem Dalmatinerima [...] u ime jugoslavenstva [pravio] secesiju.« Podrška koju je jugoslavensko ujedinjenje imalo među dubrovačkim intelektualcima donekle je opravdavala Matoševe teške riječi. Premda je stvarnost međuratne političke situacije ubrzo raspršila većinu iluzija koje su podržavale integralni jugoslavenski nacionalizam, Dubrovnik je također proizveo svoje viđene političke konformiste, koji su samo potvrdili sumnje da je grad leglo bezosjećajnih klimavaca. I s obzirom da je lakše povjerovati u najgore, pojam »settebandierizam«, koji je upućivao na sedam stranih zastava što su ih, ako je vjerovati dosjetki, Dubrovčani razvijali s jednakim oduševljenjem tijekom stoljeća, postao je vjerodostojniji od tradicije dubrovačke slavne prošlosti. To skeptično prevrednovanje bilo je, dakako, osobito privlačno političkoj ljevici u usponu. Tako je Matoševa pobuna protiv dubrovačke prividne otuđenosti od hrvatske nacionalne stvari, započeta kao varijacija na temu slobode, zadobila još radikalniji oblik u djelu Miroslava Krleža.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

27.05.2007., 01:53

#12

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Navest ćemo iskaze i analite o zakuhanju u Dubrovniku krajem 19. st.
<http://www.cpi.hr/download/links/6959.pdf>

.....

Nakon raskola u dalmatinskoj Narodnoj stranci i izdvajanja Srba u zasebnu stranku (1879.) te pobjede narodnjaka nad autonomašima u Splitu (1882.), političko-nacionalna situacija u Dalmaciji definirala se za dulje vrijeme. Međutim, nacionalnoideologijski prijevori u Dubrovniku tek se tada razbuktavaju. Hrvatska, a posebno srpska nacionalna ideologija oblikuju se u specifičnim varijantama. Budući da je taj proces bio usko povezan s konkretnim političkim gibajima, a vodio je i u stranačke raskole, tj. osnivanje novih stranaka, potrebno je posebno raščlaniti sva tri stranačkoideološka kruga: narodnjački, srbokatolički i pravaški.⁴

Raznoliki sadržaj nacionalnih ideologija koje su proklamirali pripadnici tih skupina, reducirao se, tek u početku devedesetih godina, na dvije posve uobličene nacionalne ideologije: hrvatsku, koja je slijedila razvoj modernog pravaštva, i srbokatoličku, koja je, nakon početnih uspjeha, ostala tek zakržljali privjesak integralne srpske nacionalne ideologije, u kojoj je presudno mjerilo bila protonacionalna pripadnost

Srpskoj pravoslavnoj crkvi.

Narodnjački krug činili su pripadnici stare jezgre Narodne stranke koja je u Dubrovniku počela djelovati 1861., a svoje je korijene imala u ilirskome i četrdesetosmaškom razdoblju. Ta stranka, pod vodstvom Pera Čingrije, osvojila je vlast u Dubrovačkoj općini 1869. godine. Vođe narodnjaka tada ne postavljaju pitanje stroge nacionalne diferencijacije. Hrvatstvo i srpstvo narodnjaci smatraju sastavnicama etničkog zajedništva, kojega definiraju na različite načine. Kroz kulturne veze i težnju za sjedinjenjem s Hrvatskom, narodnjaci očituju svoje supstancijalno hrvatstvo, no upravo zbog opreke s naraslom srpskom individualnošću u Dalmaciji rijetko ističu hrvatsko ime. Unatoč sve očitijoj nacionalnoj polarizaciji, i nakon raskola sa Srbima u Dalmaciji, u dubrovačkoj Narodnoj stranci koegzistiraju Pavlinovićeви sljedbenici te budući pravaši, poput dum Antuna Liepopilija, i budući srbokatolici, poput Nikše Gradija. Strah od autonomaša u pokrajinskim okvirima te habsburškog hegemonizma na širem planu dodatno su motivirali stare dubrovačke narodnjake da probleme već poodmakle nacionalnoideološke diferencijacije stalno potiskuju u drugi plan.

Kao dubrovački odgovor na raspad političkog jedinstva Hrvata i Srba u Dalmaciji, dio narodnjaka s mlađim suradnicima, koji su ubrzo postali glavni protagonisti srbokatoličke ideologije, pokreće 1878. kulturni časopis Slovinac.⁵ Već samo ime časopisa sugeriralo je program dijalektičke hrvatsko-srpske pomirbe u novoj ideološkoj kvaliteti slovinstva. Stara / nova nacionalnointegracijska ideologija predstavljala je zapravo zakašnjelu mješavinu nekih ilirskih ideja i slovinstva stare dubrovačke književnosti.⁶ Tako komponirano političko slovinstvo nekritički je izjednačavalo dva idejno, kontekstualno i vremenski posve različita oblika identifikacije. Kao produkt političkog laboratorija, bez realnih etničkih potencijala, slovinstvo je predstavljalo ideološku retardaciju te se u svojoj posljednjoj fazi, a list Slovinac je izlazio do 1884., pretvorilo u smjesu selektiranih i prilagođenih elemenata dubrovačke kulture i tradicije, koje su pružale potporu već oblikovanoj i neusporedivo uspješnijoj srbokatoličkoj ideologiji.

Srbokatolički krug posebno je zanimljiv kao idealtipski primjer neuspjele nacionalne ideologije koju su oblikovali Dubrovčani, katolici, nacionalno se identificirajući kao Srbi. Začuđujući je nesrazmjer malobrojnosti pristaša nove ideologije i političkog utjecaja koji su srbokatolici u kratkom razdoblju postigli.⁷ Začeci ideje o Dubrovčanima kao

Srbima katolicima pojavili su se već u ilirizmu kao političkom srpstvu, kakvo su proklamirali Matija Ban i Medo Pucić potkraj četrdesetih godina.8 No, korijeni iz četrdesetih godina nisu oživljavani. Srbokatolički ideolozi osamdesetih i devedesetih godina predstavljali su novoosviješteno dubrovačko nacionalno srpstvo modernoga tipa.9 Nastala u okrilju skupine gimnazijskih profesora, odvjetnika i pripadnika dubrovačke vlastele, srbokatolička se ideologija proširila u početku osamdesetih godina na stanoviti broj gimnazijalaca i studenata, koji su, pod imenom Dubrovačke omladine, započeli agresivnu ideološku i političku kampanju u svrhu dokazivanja jezičnoga i povijesnog srpstva Dubrovnik. Kako bi se umanjio značaj ključnog vjerskog načela, u strukturi srbokatoličke ideologije naglašavale su se i ostale, prije svega jezične i povijesne razlike između Hrvata i Srba. U svojim napisima Srbi katolici uglavnom su nastojali dokazati da je hrvatstvo, barem ono u Dubrovniku, u stvari otpadništvo od srpske matice, kojoj se Dubrovčani mogu priključiti usprkos pripadnosti Katoličkoj crkvi. Mali broj etničkih sljedbenika i gotovo nikakav utjecaj izvan Grada, Srbi katolici su nadomještali agitacijom i snažnim političkim izdavaštvom. Od 1882. do 1902. oni su pokrenuli i izdavali niz časopisa i listova, a tiskali su i desetine pamfleta i polemika u Dubrovniku, Zadru i Zagrebu.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

27.05.2007., 01:57

#13

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

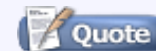
Postova: 3,969

Stari narodnjaci, okupljeni od 1889. u Narodnoj hrvatskoj stranci, sporo su prihvaćali nužnost nacionalne diferencijacije, a još su teže odgovarali na inicijativu **srbokatoličke skupine koja je nakon odustajanja narodnjaka na općinskim izborima 1890., a u koaliciji s autonomašima uspjela zavladati Dubrovačkom općinom. Tijekom devetogodišnje vlasti u Dubrovačkoj općini srbokatolici su postupno izgubili politički kredibilitet. Prisno surađujući s austrijskima centralističkim krugovima i talijanašima, srbokatolici su svoju vladavinu opteretili brojnim aferama i neuspjelim investicijama. Bez potpore etničkih matica na sjeveru pokrajine i u Boki, dubrovački srbokatolici postupno su gubili utjecaj i u središnjici Srpske stranke u Dalmaciji, u kojoj su niz godina vodili glavnu riječ.** Budući da su zanemarivali vjersku komponentu pravoslavlja, oni se zbog svoje konfesionalne pripadnosti i stanovitog liberalizma nisu mogli uklopiti u matice srpske nacionalne ideologije i politike. U borbi za

vodstvo u stranci žestoko im se suprotstavljala konzervativna pravoslavna crkvena hijerarhija na čelu s episkopom dalmatinskim Nikodimom Milašom, koja je imala ključnu ulogu u društvenome i političkom životu pravoslavaca u Dalmaciji. **No, za politički slom dubrovačkih Srba katolika na općinskim izborima 1899. te za njihovo povlačenje s političke scene ipak je bilo presudno djelovanje pravaškog vođe Frana Supila.....**

Srbi katolici, naime, nisu uspjeli izbor vlastitoga nacionalnog identiteta ugraditi u etničke tradicije dubrovačkog stanovništva, a zacijelo presudno vjersko načelo predstavljalo je nepremostivu prepreku za širenje njihove ideologije.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

27.05.2007., 02:02

#14

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Ovo je tekst iz knjige Ive Perića «Mladi Supilo», ŠK, Zagreb, 1996. Skenirao sam samo dijelove koji se tiču proslave otkrivanje spomenika Gunduliću 1893. u Dubrovniku, što se htjelo pretvoriti u manifestaciju srpstva Dubrovnika-i, propalo je, kao što se vidi iz navedenih tekstova. Budući da je to tema koja se pojavljuje, a i pojavljivat će se u tekstovima srpskih mitomana glede Dubrovnika, stavio sam relevantne dijelove. Cijelu je stvar analizirao sam autor u članku Ivo Perić: «Proslava otkrića Gundulićeva spomenika u Dubrovniku», Forum br. 4-6, Zagreb 1993, 402. Inače, tu imate puno o fenomenu «Srba-katolika» u Dubrovniku, no, to je velik dio knjige, pa je bez veze to sve skenirati.

Prvi je dio o odreknuću obitelji jednoga od tih S-k, Mede Pucića, glede politizacije cijele stvari. Drugi je iz Perićeve knjige, prikaz te priče uz navođenje tko je sve došao. Zadnji dio su 4 članka iz Supilove «Crvene Hrvatske», CH, o tim događajima.

.....

Zbližavanje i zajedništvo u političkim akcijama bili su pitanje koje je Supilo stalno isticao i zagovarao. Kad je uoči otkrivanja Gundulićeva spomenika u Dubrovniku nastalo premišljanje među dubrovačkim pravašima: da li će sudjelovati ili neće sudjelovati u toj proslavi, Supilo i njegovi istomišljenici bili su za to »da se sudjeluje«.324 Ta je proslava, kao i sve takve proslave u onom vremenu, imala, uz kulturno, i izrazito nacionalno-političko obilježje. Pravaši i narodnjaci zajedno su nastojali da se tom prigodom u Dubrovniku nađe što više Hrvata iz raznih hrvatskih krajeva kako bi proslava imala dominantno hrvatski nacionalno-politički karakter. Isto su tako nastojali i pripadnici Srpske stranke da se tom prigodom u Dubrovniku nađe što više Srba kako bi proslava imala dominantno srpski nacionalno-politički karakter. I jedni i drugi htjeli su, dakle, »da se što bolje iskažu«.325

Otkriće Gundulićeva spomenika obavljeno je 26. lipnja 1893. Toga dana bilo je više ljudi sa strane koji su došli na proslavu negoli ukupno stanovnika Dubrovnika. Među izvanjskim sudionicima te proslave nalazili su se hrvatski književnici Eugen Kumičić, August Harambašić, Stjepan Buzolić, Rikard Katalinić

Jeretov, Ante Tresić Pavičić, hrvatski znanstvenici Franjo Rački, Tadija Smičiklas i Frano Bulić, hrvatski kipar Ivan Rendić (koji je izradio Gundulićev spomenik), hrvatski skladatelj Franjo Kuhač, zatim istaknuti hrvatski političari Miho Klaić, Gajo Filomen Bulat, Juraj Biankini, Ante Trumbić, Josip Frank, Vjekoslav Spinčić, Milan Amruš, velik broj hrvatskih zastupnika u Dalmatinskom, Istarskom i Hrvatskom saboru i u Carevinskom vijeću, kao i niz načelnika hrvatskih općina. Među izvanjskim sudionicima te proslave, Srbima, kojih je bilo znatno manje nego što su očekivali dubrovačke pristaše Srpske stranke, bijahu od poznatijih ličnosti pjesnici Jovan Jovanović-Zmaj i Jovan Sundečić, saborski zastupnici Đorđe Vojnović i Đuro Vukotić, te nekoliko općinskih načelnika.³²⁶ Predstavnici austrijskog režima: namjesnik dalmatinski Emil David i kotarski poglavar dubrovački Am-broz Marojčić, »oba u paradnoj uniformi«, nisu - zbog ispoljenog antiaustrijskog raspoloženja u toj prigodi u Dubrovniku - imali počasno mjesto, već su za vrijeme otkrivanja spomenika bili među masom prisutnih, »tamo negdje u prikrajku«.³²⁷ Supilo je. komentirajući tu proslavu s više članaka u »Crvenoj Hrvatskoj«, naglašavao svoje zadovoljstvo njezinim ishodom i s političkog stajališta. Jer ta je proslava, kao što je bilo i logično, imala dominirajuće hrvatsko obilježje. U njoj su se istakli Hrvati kako svojom brojnošću i organiziranošću, tako i svojom kulturnom i političkom razinom i zrelošću.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

📅 27.05.2007., 02:05

#15

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

GUNDULIĆEVA SVEČANOST

... U analima dubrovačke povijesti ostaje Gundulićeva svečanost upisana zlatnijem slovima, a našem narodu služi na ponos i diku. Kroz sva ova tri dana,¹ gdje se miješalo toliko hiljada naroda, nije nigdje bio red pomućen. To je nešto čime se dičiti možemo Mi (Hrvati, moja opaska)² smo u svemu nadvladali: brojem, inteligencijom, društvima, predstavnicima, vi jencima - svačijem a nadasve narodnom sviješću. Jutro dvadeset i šestoga i narodna slava u Gružu zapečatila je ovu tvrdnju. Tamo je bilo hiljada naših seljaka u narodno nošnji. Nijedan nije na sebi imao drugoga znaka do li hrvatskoga. CH br. 27 / 8. VII. 1893, str. 4.

»SLOGA I BRATSKA LJUBAV«

Mnogi se nadahu da će se prigodom otkrića Gundulićeva spomenika povesti riječ o slozi Srba i Hrvata ... Kad ovamo - mi ostasmo iza spomenika još više razdijeljeni ... Sloga može biti samo onda kad smo mi sporazumni u svim važnijim pitanjima. Mi bi na pr. imali biti sasvim na čistu sa pitanjem imena, sa državnopravnim i narodnim pitanjem; u stvarima vjerskim, školskim, književnim, sa pitanjem pisma i uopće sa svim onim što nas danas dijeli. Iz ovakog sporazuma razvila bi se sloga a obojica malo po malo porodili bi i onu toli željenu bratsku ljubav... Nego sve nam se čini da će se ovo do daleka teško izvršiti. Srbi bi morali raditi s nama za neodvisnost i ujedinjenje ovih zemalja na temelju hrvatskog državnog i narodnog prava,

koje je za nas conditio sine qua non. Ovo kažemo čisto i bistro. Pod našim pravom i pod autonomijom hrvatskom i oni bi se mogli lijepo razvijati, jerbo složan Srb i Hrvat ne bi imali što jedan drugomu otimati. Ali oni to ne razume. Vole lutati bez cilja, prkositi i gubit se u pustim riječima. Što nam dakle ostaje? Borba!

Borba žestoka, pa nek se vodi na smrt ili na život. Mi koji znamo da bez sjedinjenja i samostalnosti utopićemo se ali ne ni u srpsko, ni u mađarsko a još manje u talijansko, već u njemačko more, ne smijemo se za živu glavu toga odreći. Moramo se boriti sa svijem onijem koji nas priječe da izvedemo naše pravedne želje ...
Između nas i Srba koji ne mogu ili neće da se slože s nama u bitnoj točki načela ne ostaje dakle nego rat. Jedan treba da nadvlada drugoga. Ovo je logičan zak ljučak naše situacije. Mi smo istinu rekli... Narodu se govori istina pa bila i teška. Jaoh onome koji ga vara. Mi mu kazasmo zašto se pred Gundulićevim spomenikom nije mogla polučiti sloga, zašto će se teško i polučiti.

CH br. 28/15. VII. 1893, str. 1-2.

JOŠ O GUNDULIĆEVOJ PROSLAVI

... Istina je: što je bilo, popraviti se ne da.

Gundulićeva svečanost pokazala je kolika je razlika između Hrvata i Srba.
Gundulićeva svečanost pokazala je da Dubrovnik nije srpski grad, da Dubrovčani nijesu Srbi. **Na Gundulićevoj svečanosti dvadeset i pet općina južne Dalmacije izjaviše čisto i bistro da su hrvatske općine, da je dakle narod južne Dalmacije hrvatski narod. Mi znamo da to Srbe boli, ali što ćemo im mi?**
Mi znamo da ih boli što su ih u Dubrovniku hladno dočekali, što je 5.000 Dubrovčana uz barjake i hrvatske trobojnice ušlo u grad klicajući: »Živjela Hrvatska«. Nu neka se tješe.
Njima su za naknadu zadarski talijanaši vikali »Evviva i Srbi!« a to je dična naknada za moralni poraz u Dubrovniku.

CHbr. 32/12. VIII. 1893, str. 1-2.

TALIJANAŠKA FUKARA

Kad su Hrvati iz Banovine prolazili Dalmacijom, u Zadru, u Narodnoj čitaonici, otpjevali su pred članovima društva, koje ih je bratski dočekalo, hrvatsku himnu »Lijepa naša domovino!«

Neki neuljudni insulti, kojim su rad toga bila počašćena gospoda izletnici, i odviše su poznati hrvatskom općinstvu a da ih sad ponavljamo.

Hrvate je uvrijedila fukara. Da, fukara, i niko drugi jer se čovjek i njegov odgoj sudi po njegovim djelima, a ne po odijelu. Kad bi se po odijelu sudili ljudi, onda bi rekli da je tamo bilo i - gospode ...

Talijanaši, mješte da se postide radi ljage nanesene svojoj razvikanoj civilizaciji, oni su bezočno, upravo bezobrazno, grdili hrvatske izletnike, a branili fakinažu. U tome se nađoše složni svi subvencionirani i nesubvencionirani organi irredente s ovu stranu Jadranskog mora.

27.05.2007., 05:07

#16

[camundongo](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Feb 2006.

Lokacija: Araruna

Postova: 1,545

Quote:

Hroboatos kaže: *Po riječima Ive Banca-dio se odnosi na kulturna strujanja u Dubrovniku:*

..

Umjesto da pokuša zadobiti naklonost Srba i Slovenaca na temelju nadnacionalne ilirske odrednice, on (Ante Starčević) ih je želio ugraditi u hrvatski politički narod. U času kad je otišao tako daleko da ih je stao smatrati »rodoslovnim« Hrvatima, zatvorio se krug njegova integralističkog razmišljanja. Starčevićeva je ideologija određivala mišljenje njegove Stranke prava, osnovane 1860. godine. Ta je ideologija bila odgovor na neuspjeh ilirizma među Srbima i Slovencima, i protest protiv postupnog smanjivanja hrvatskih ustavnih povlastica od strane habsburških vlasti. Nakon nepovoljne hrvatsko-ugarske Nagodbe iz 1867, koja je u stvari od Hrvatske i Slavonije učinila posvojče Ugarske i tako dokinula svaku mogućnost ujedinjenja s austrijskom Dalmacijom, Starčevićeva je stranka pridobila radikalnu gradsku mladež. Svaki je značajniji hrvatski političar s prijelaza stoljeća, uključujući ovdje i Dubrovčanina Supila, prošao kroz Starčevićevu školu. Neki od hrvatskih intelektualaca, posebno utjecajna grupa filologa-vukovaca, vidjeli su u opadanju ilirizma priliku za uspostavu jezičnog jedinstva sa Srbima, no na antiilirskoj osnovi. Zagovarali su potpuno prihvatanje Karadžićeve ijekavske novoštokavice, koja se temeljila na narodnom novoštokavskom izričaju, najvećim svojim dijelom u uporabi među Srbima, više nego na bilo kojoj drugoj baštini hrvatske pokrajinske književnosti, uključujući i onu dubrovačku. No, prihvaćajući Karadžićevo jezično usmjerenje, oni su prečesto prihvaćali i njegovu nacionalnu ideologiju, a time i njegovu tvrdnju da štokavsko narječje određuje srpsku narodnost. Ta je doktrina bila izrazito asimilacijska, i presizala je za svim hrvatskim štokavskim krajevima. Jedan od zaključaka Karadžićeve teorije, i njezina najveća stečevina, bila je tvrdnja da je Dubrovnik zapravo drevni srpski grad.

Sukob između hrvatskih i srpskih nacionalnih ideologija svodio se u znatnoj mjeri na spor oko dubrovačkog nasljeđa. Visoko i jedinstveno mjesto Dubrovnika u ilirskoj misli učinilo ga je još primamljivijim za Srbe. Karadžiću je njegovo »jezično srpstvo« omogućilo promicanje posve nove ideje prema kojoj pravoslavna vjera nije preduvjetom srpske narodnosti. Tako su njegovi sljedbenici u dalmatinskoj pravoslavnoj zajednici, posebno Božidar Petranović i dubrovački pravoslavni paroh Đorđe Nikolajević, već 1838. stali svojatati Dubrovnik, i to uglavnom zbog njegova štokavskog narječja. Ovaj se ideološki obrazac nije obazirao na pretežno katolički značaj dubrovačkog kraja, niti je uzimao u obzir postojanje zametaka njegove hrvatske nacionalne samosvijesti, ali je svejedno privukao znatan dio dubrovačke

inteligencije i tako, na poticaj Matije Bana (1818-1903), Garašaninova agenta, i Meda Pucića (1821-1882), izdanka stare dubrovačke vlasteoske obitelji, doveo do osnivanja »srbo-katoličkog« kruga 1840-ih godina.

Tijekom ilirskog razdoblja »srbo-katolička« grupa podržavala je zajedničko djelovanje s Hrvatima. Tako su se 1848-1849, kao i nakon proglašenja Listopadske diplome 1860, prvaci ove grupe borili za ujedinjenje Dalmacije s Hrvatskom i Slavonijom. Njihovi nasljednici, međutim, ušli su 1880-ih godina u oštar sukob s vođama dubrovačkih Hrvata i, nakon toga, u koaliciji s autonomašima, nastojali po svaku cijenu spriječiti ujedinjavanje hrvatskih zemalja. »Srbi katolici« nikada nisu imali posebnog uspjeha među običnim pukom, ali su čak i u svojim ranim danima izazivali velike nesuglasice. Nije pretjerano reći da je Ante Starčević započeo svoju borbu protiv Karadžićeve srpske nacionalne ideologije upravo na pitanju Dubrovnika. Starčević je 1851. godine napisao prikaz drugog broja »Dubrovnika«, književnog godišnjaka Matije Bana, i, premda je kvalitetu lista ocijenio kao visoku, zamolio urednika »neka se u napredak okane misionerstva i proselytisma, po kojima ovaj svezak jako zaudara«. A što se »otačbenika« tiče, Starčević je dodao, »Svak zna, i dužan je znati što je, a duševnost se nikakvoj sili ne pokorava. - sgodovnica će pokazati tko smo i od kuda smo.«

Iako je Starčević u tom trenutku još uvijek bio skloniji razmišljati u ilirskim nego u čistim hrvatskim obrascima, on nije mogao ostati ravnodušnim pred uspjesima srpske propagande u Dubrovniku, kao što se vidi iz tona njegovih povremenih komentara dubrovačkih prilika. Starčević je bio nadahnut mislilac i pisac, no, s druge strane, hladno intelektualan u pitanjima estetskih procjena. Premda mu je dubrovačko književno naslijeđe bilo važno, u njegovim se osjećajima prema tom pitanju ipak nazire određeni odmak. Moguće da je nešto od toga baštiniio od Šime Starčevića, svog strica i prvog mentora.

Za Starčevića je svojstveno da je u Gunduliću i Kačiću vidio dva najznatnija izraza hrvatskog duha. Zapažao je da su obrazovani ljudi više voljeli Gundulića, čiji su jezik i stil bili strani običnom puku. On je, dakako, bio privrženiji Kačiću, i vjerovao je da je franjevački pjesnik izrazio narodni duh u njegovoj cjelini. Po Mirjani Gross, Starčević je očito težio pomirenju baština ovih dvaju velikana. Starčević je bio potpuno svjestan da bi takvo pomirenje smanjilo utjecaj Dubrovčana, no dubrovačka književna baština nije imala osobitog udjela u njegovim jezičnim zamislima koje, zapravo, i nisu bile posebno razvijene.

Starčevićeva nesposobnost da osmisli prihvatljivu alternativu utjecaju hrvatskih vukovaca sigurno je doprinijela njihovu neprekidnom usponu, koji je očit tijekom posljednja dva desetljeća devetnaestog stoljeća. Zanimljivo je da je hrvatski dio Karadžićeve škole potpuno zanemarivao hrvatsku dopreporodnu književnost i temeljio svoj izričaj na Karadžićevim i drugim zbirkama narodnih pjesama. U tomu su, da ironija bude veća, vidnu ulogu odigrali dubrovački vukovci Pero Budmani (1835-1914), i Milan Rešetar (1860-1942).

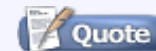
Prije početka dvadesetog stoljeća i uspona novih književnih istraživača poput Pavla Popovića, promicatelji Karadžićevih gledišta u Srbiji bili su u suštini nezainteresirani za dubrovačku književnu baštinu. Oni su je, doduše, rutinski prisvajali, no ona je za njih ipak bila tuđa u kulturnom smislu. Dubrovački »Srbi katolici« promicali su srpske zahtjeve za Dubrovnikom kudikamo sustavnije jer, iako su se razlikovali od dubrovačkih Hrvata po nacionalnom određenju, ipak su s ovima dijelili isto kulturno naslijeđe i pripadali istoj, ilirskoj, tradiciji. Matija je Ban,

na primjer, vjerovao da je Gajeva jezična reforma bolja od Karadžićeve upravo zbog toga što su ilirci izbjegavali Karadžićevu zanesenost jednostavnim narodnim izričajem. Dubrovački »Srbi katolici« pokušavali su jednostavno presaditi ilirsku zaokupljenost Gundulićem u srpsko kulturno ozračje, kojemu su vjerovali da pripadaju.

«Prošlost Dubrovniku, budućnost Beogradu«, uskliknuo je Matija Ban 1887. na komemorativnoj sjednici Srpske kraljevske akademije u povodu tristote obljetnice Gundulićeva rođenja. A šest godina kasnije, 1893, dubrovačka je općina, tada pod »srbo-katoličkom« upravom, pokušala pretvoriti otkrivanje Gundulićeva spomenika u prosrpsku manifestaciju. Taj pokušaj nije uspio. Međusobno zavađene hrvatske stranke, sljedbenici Starčevića i Strossmavera, djelovale su ovog puta jedinstveno protiv »srbo-katoličkih« nakana. Obično blagi Strossmayer bio je potresen ovim događajima. U pismu Račkom primijetio je da su Hrvati »prvi izdavati počeli dubrovačke i dalmatinske pisce, [te su] morali od prvog početka cijele stvari na čelo staviti i značaj joj hrvatski utisnuti.« No, upravo se o tomu i radilo. Djelatnost »Srba katolika« u Dubrovniku bila je u suprotnosti s razumljivim nedostatkom interesa za Gundulića samoj Srbiji....

velikorsrpska opsesija dubrovnikom hm
kao i velikohrvatska opsesija mostarom (gradom s vecinskim bosnjackim stanovnistvom)

vise pricaju o mostaru na HRTu nego o varazdinu ili sibeniku
osim toga koliko se novca pumpa u taj mostar umjesto da se razvijaju sibenik ili varazdin,
gradovi lijepe nase....a oni preferiraju financirati grad lijepe BH 😞

📅 27.05.2007., 08:36

#17

[Ringo59](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Sep 2006.

Postova: 1,184

Quote:

camundongo kaže: ➡

*velikorsrpska opsesija dubrovnikom hm
kao i velikohrvatska opsesija mostarom (gradom s vecinskim bosnjackim stanovnistvom)*

*vise pricaju o mostaru na HRTu nego o varazdinu ili sibeniku
osim toga koliko se novca pumpa u taj mostar umjesto da se razvijaju sibenik ili varazdin,
gradovi lijepe nase....a oni preferiraju financirati grad lijepe BH 😞*

Daj, ne seri tu vise. Pun je grac ovakvih gluparija i povrsnosti. Hrvatska ulaze u buducnost, a ekonomski su hrvati iz BiH kao i ciela BiH za Hrvatsku itekako0 znacajni.

Ili mozda neko zeli da Hrvati u BiH propadnu pa da se Srbi i Bosnjaci lijepo rasporede po

granici od Drvara do Boke Kotorske.
Koliko ce to onda kostati?

27.05.2007., 11:34

#18

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Sažeto, položaj se političkih strujanja u Dubrovniku može prikazati ovako:

*od sredine 19. st. do početka 1. svj.rata 1914. u Dubrovniku je bilo vrlo utjecajno političko srpstvo ili srpska nacionalna ideologija, kojoj su potpora i snaga bili dubrovački Srbi-katolici, a ne pravoslavci kojih u samome Dubrovniku nije bilo u demografski znatnijem dijelu

*do pobjede narodnjaka u 1860-ima i poraza talijanaša surađivali su Hrvati i Srbi u još nerazlučenoj hrvatsko-srpskoj južnoslavenskoj mješavini

*no od, od 1880-ih dolazi do raskola u dalmatinskoj Narodnoj stranci, Srbi osnivaju svoju stranku, a dobar dio dubrovačkih katolika prelazi ili čini dio te stranke. Srpska stranka u Dubrovniku, kao i u ostatku Dalmacije, protivi se sjedinjenju Dalmacije s kontinentalnom Hrvatskom, surađuje s talijanskim iredentistima i promiče protuhrvatsku propagandu s ciljem "dokazivanja" srpstva Dalmacije i Dubrovnike, te pripremanja terena za ovladavanje tim područjem za neka bolja , "srpska vremena"

*u Dubrovniku je ta koalicija, srpsko-talijanska, kojoj su okosnicu činili Srbi-katolici, vladala 9 godina, zahvaljujući prije svega progonu hrvatskih političkih snaga što ga je provodilo austrijsko redarstvo i vrlo ograničavajućem izbornom zakonu

*no, politička djelatnost Frana Supila, kao i aktivacija naroda ne samo iz grada, nego i zaleđa (Cavtat, Ston itd.) dovodi do pada srpsko-talijanaške koalciije i ponovnog, definitivnog pohrvaćenja Dubrovačke općine

-na kulturnom pogledu utjecaj srpstva i Srba-katolika iz Dubrovnika dvosmjernan je: nemali je broj utkao svoje djelo u srpsku kulturu (Pucić, Ban, Car, Kolendić,...) i dao joj pristojan prinos, najviše joj dajući temelja za daljnje političko-propagandno djelovanje. No, jedina dva uistinu važna djelatnika, Budmani i Rešetar, iako Srbi-katolici, hrvatski su filolozi i stručnjaci, oslikavajući tako paradoks cijele te etno-konfesionalne zbrke koja je vladala u dubrovačkom području većim dijelom 19. st.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

27.05.2007., 12:18

#19

Legion

Sensory Overload

Registracija: Dec 2002.
Lokacija: The Dark Side
Postova: 11,000

Tebi jedna stvar nije jasna... e pa da ti je razjasnim.
Gotovo nikome se neda čitati 5-6 kilometarskih postova za redom.
Smenji malo napise ako želiš nekakvu raspravu. Ljudi dođu, vide silne kobasice od tekstova i pokupe se s teme...

27.05.2007., 13:14

#20

Ringo59

Registrirani korisnik

Registracija: Sep 2006.
Postova: 1,184

Quote:

Hroboatos kaže:

Sažeto, položaj se političkih strujanja u Dubrovniku može prikazati ovako:

**od sredine 19. st. do početka 1. svj.rata 1914. u Dubrovniku je bilo vrlo utjecajno političko srpstvo ili srpska nacionalna ideologija, kojoj su potpora i snaga bili dubrovački Srbi-katolici, a ne pravoslavci kojih u samome Dubrovniku nije bilo u demografski znatnijem dijelu*

**do pobjede narodnjaka u 1860-ima i poraza talijanaša surađivali su Hrvati i Srbi u još nerazlučenoj hrvatsko-srpskoj južnoslavenskoj mješavini*

**no od, od 1880-ih dolazi do raskola u dalmatinskoj Narodnoj stranci, Srbi osnivaju svoju stranku, a dobar dio dubrovačkih katolika prelazi ili čini dio te stranke. Srpska stranka u Dubrovniku, kao i u ostatku Dalmacije, protivi se sjedinjenju Dalmacije s kontinentalnom Hrvatskom, surađuje s talijanskim iredentistima i promiče protuhrvatsku propagandu s ciljem "dokazivanja" srpstva Dalmacije i Dubrovnike, te pripremanja terena za ovladavanje tim područjem za neka bolja , "srpska vremena"*

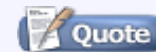
**u Dubrovniku je ta koalicija, srpsko-talijanska, kojoj su okosnicu činili Srbi-katolici, vladala 9 godina, zahvaljujući prije svega progonu hrvatskih političkih snaga što ga je provodilo austrijsko redarstvo i vrlo ograničavajućem izbornom zakonu*

**no, politička djelatnost Frana Supila, kao i aktivacija naroda ne samo iz grada, nego i zaleđa (Cavtat, Ston itd.) dovodi do pada srpsko-talijanaške koalciije i ponovnog, definitivnog pohrvaćenja Dubrovačke općine*

-na kulturnom pogledu utjecaj srpstva i Srba-katolika iz Dubrovnika dvosmjernan je: nemali je broj utkao svoje djelo u srpsku kulturu (Pucić, Ban, Car, Kolendić,...) i dao joj pristojan prinos, najviše joj dajući temelja za daljnje političko-propagandno

djelovanje. No, jedina dva uistinu važna djelatnika, Budmani i Rešetar, iako Srbi-katolici, hrvatski su filolozi i stručnjaci, oslikavajući tako paradoks cijele te etno-konfesionalne zbrke koja je vladala u dubrovačkom području većim dijelom 19. st.

Drugim riječima, stvarnog, etnickog srpstva nikada tu nije ni bilo, već samo politickog srpstva, zbog nadahnuća nekih ljudi srpstvom i Srbijom kao nekakvim južnoslavenskim Pijemontom, u to vrijeme nacionalnog i južnoslavenskog ujediniteljskog romantizma. Tu Dubrovnik nije bio izuzetak, ali je vjerojatno bio najupečatljiviji primjer. Ali što je karakteristično, uvijek su velikosrbi imali saveznike u Talijanima i talijanasima.

27.05.2007., 13:15

#21

Ringo59

Registrirani korisnik

Registracija: Sep 2006.
Postova: 1,184

Quote:

Legion kaže: ➤

Tebi jedna stvar nije jasna... e pa da ti je razjasnim.

Gotovo nikome se neda čitati 5-6 kilometarskih postova za redom.

Smenji malo napise ako želiš nekakvu raspravu. LJudi dođu, vide silne kobasice od tekstova i pokupe se s teme...

A ti govori u svoje ime.

27.05.2007., 13:54

#22

Legion

Sensory Overload

Registracija: Dec 2002.
Lokacija: The Dark Side
Postova: 11,000

Ja govorim u ime većine... ☹️ 😊

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

Quote:

Ringo59 kaže: ➤

Drugim rijecima, stvarnog, etnickog srpstva nikada tu nije ni bilo, vec samo politickog srpstva, zbog nadahnuca nekih ljudi srpstvom i Srbijom kao neakvim juznoslavenskim Pijemontom, u to vrijeme nacionalnog i juznoslavenskog ujediniteljskog romantizma.
Tu Dubrovnik nije bio izuzetak, ali je vjerojatno bio najupecatljiviji primjer. Ali sto je karakteristicno, uvijek su velikosrbi imali saveznike u Talijanima i talijanasima.

Da, jesu, no svojom su djelatnošću koja je bitno odudarala od one u drugim hrvatskim krajevima, Srbi-katolici u Dubrovniku čine lako vidljivu anomaliju u hrvatskoj nacionalnoj integraciji. Osim pokojega čudaka, Srba-katolika nije bilo u Slavoniji, razvojačenoj Vojnoj granici, Srijemu, Dalmaciji, Bosni, Hercegovini.. Nije bilo listova takve orijentacije, inteligencije koja bi brojala više od 1-2 osobe, a kamoli političke aktivnosti.

Druga i još važnija stvar. Srbi-katolici su, uz Vuka Karadžića kao utemeljitelja, dali snažan temelj za daljnja velikosrpska presizanja. U dosadašnjem tekstu se i ne govori o srpskim presizanjima (što je tema slijeda)- prikazana tema je pokrivala uglavnom srbokatoličku anomaliju što se pojavila (i nestala) u procesu hrvatske nacionalne kristalizacije.

Srpska svojatanja tek sada dolaze na red u "punom sjaju".

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

Srbokatolički se krug, bar kao politička sila, ispuhao krajem 19. st., iako su pojedinic nastavili djelovati u jugounitarnom okruženju. Možda bi dobra pitanja bila:

- a) koliko je vitalan bio prinos toga kruga ?
- b) a gdje su dubrovački Hrvati u tom razdoblju ?

Što se toga kruga tiče, on je zajedno s nekolicinom "Srba" iz Boke Kotorske (Marko Car) dao značajn prinos srpskoj i srbijanskoj kulturi. Matija Ban je bio odgojitelj Obrenovića, Medo Pucić je izdao niz hrvatskih ćirilskih listina iz Dubrovnika s kraja 14. i početka 15. stoljeća u Beogradu pod nazivom "Spomenici srbski", Ivan (kasnije Jovan) Đaja bijaše u Srbiji ministar, a njegovi potomci članovi SANU (biologija), Petar Kolendić, kronološki posljednji član toga kruga, srbovao je kao filolog i povjesničar književnosti u Beogradu do 60-ih i 70-ih godina 20. stoljeća. Dakle-nipošto zanemarivo. Ne zaboravimo ni prevoditelja Biblije na srpski Luju Bakotića, kao ni Luju Vojnovića, brata pisca Ive Vojnovića, koji se pisao kao Srbin, a čija je kći bila prva žene partizanskog generala i kasnije političara Koče

Popovića.

S druge strane, već spomenuta dvojica Pero Budmani i Milan Rešetar, jedini kreativci prvoga ranga, iako srbokatoličke (a kasnije jugounitarne orijentacije), svoje su djelo utkali u hrvatsku kulturu: Budmani je prvi proučio dubrovački dijalekt, bio članom JAZU i urednikom više tisuća stranica velikoga rječnika HAZU, napisao je gramatiku na talijanskom i tu prvi puta upotrijebio naziv "srpsko-hrvatski" (serbo-croato) u nazivu jednoga filološkoga djela (usput-solidno i vrijedno djelo hrvatske gramatičarske tradicije); Milan je Rešetar napisao i danas vrijedne tekstove o čakavskom i štokavskom dijalektu, marno izdao sve dubrovačke pisce u ediciji JAZU "Stari pisci hrvatski", izdao niz drugih filoloških tekstova (usput-on je bio i istaknuti njegošolog i napisao je nekoliko rasprava o "Gorskom vijencu"). I Budmani, a i Rešetar nakon Beča, djelovali su u Zagrebu, a ne u Beogradu.

Rešetara prate i razne bizarnosti: bio je zet poznatom slavistu Vatroslavu Jagiću, a pradjed je sadašnjemu povjesničaru Nevenu Budaku (kojeg znamo po ne baš hrvatskoj djelatnosti, s dosta političkih filčipika protiv katoličke crkve). Budakov je otac Pero Budak, nećak poznatog Mile Budaka, pa se tako srbokatoličko Rešetarovo potomstvo "orodilo" s ustaško-enedehazijskim po tazbini.

Što je s Hrvatima u Dubrovniku u drugoj polovici kao kreativcima ? Ističu se tek dvije osobe: Marćel Kušar, filolog i etnograf, pravaš koji i nije rodом Dubrovčanin nego je s Raba, te velika figura Frana Supila, jednoga od najtragičnijih i najvažnijih hrvatskih političara i briljantnoga publicista. Osim te dvojice ne znam, osim u slučaju Milorada Medinija, povjesničara književnosti, ni za jednog značajnijega djelatnika iz Dubrovnika koji bi bio Hrvat- osim markantne pojave Ive Vojnovića, dramatičara koji se, uz povremena jugo-kolebanja, očitovao Hrvatом i koji je članom hrvatske književnosti, i samo nje. Svojedobno precjenjivan pa podcjenjivan, Ivo je Vojnović postao metом hrvatskih pisaca koji nisu mogli podnijeti njegovo pozerstvo i "gosparski kič" (od Matoša i Krleže do Ladana), no ostaje ipak najboljim hrvatskim dramatičerem prije Krleže i Begovića.

Sumarno-prvoklasni prinosnici kulturi i politici, potekli iz Dubrovnika, sljedeći su: Budmani, Rešetar, Supilo, Ivo Vojnović. Svi su pridonijeli hrvatskoj, a ne srpskoj (osim marginalno) kulturi i politici. Kreativna je snaga ojačala više u 20. stoljeću, kad je taj pokret bio već politički mrtav.

No-onda se jače aktivirala prava srpska ideologija.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Srpski interes za Dubrovnik lege artis počinje u 20-im godinama 19. stoljeća. Tada je srpski pisac Jevta Popović izdao posrbljenoga Gundulićevoga "Osmana", izobličivši ga u jeziku (ekavica, rječnik, sintaksa, morfologija) do neprepoznatljivosti, i to kao svoje djelo u "Sabranim delima Jevte Popovića", Budim, 1827.

Vuk je Karadžić bio pod utjecajem dubrovačke filološke baštine-napose lekiskografa Stullija, iz čijeg je "Rječosložja", golemoga rječnika s preko 80.000 riječi, prepisivao niz riječi i ubacio ih u svoje rječnike i prijevod Novoga zavjeta. No, taj je dio ostao do sada slabo istražen, jer je slavistika, pod utjecajem raznih Hrvatima ne baš naklonjenih ideologija, inzistirala da je Vuk znao za hrvatske gramatiku i rječnike (od 1600 do 1820), ali ih nije upotrebljavao. No, pokazano je da je "Srpski rječnik" iz 1818., obična kompilacija hrvatske rječničke baštine koja je Karadžiću bila dostupna i koju mu je uvalio Jernej Kopitar, pravi projektant reforme srpskoga jezika, a koji je imao u svojoj cenzorskoj knjižnici **baš sve** što je tiskano i rukopisano u hrvatskim krajevima.

No- kult Gundulića i općenito Dubrovnika među srpskom je inteligencijom bio slab do kraja 19. st. Prvi s eozbiljnije počeo baviti starijom hrvatskom, a time i dubrovačkom regionalnom književnosti beogradski sveučilišni profesor Pavle Popović. On je predavao stariju srpsku književnost (to je bila mješavina stare srpske književnosti na nerazumljivom crkvenoslavenskom i regionalnih hrvatskih štokavskih, a gdje gdje i čakavskih književnosti), dok je Jovan Skerlić (umro 1914) predavao noviju srpsku književnost, koja počinje sredinom 18. stoljeća s Dositejem Obradovićem, Jovanom Rajićem i ostalima Srbima iz Ugarske koji su pisali na slavenosrpskoj mješavini. Dakle- od onda datira "književno srbovanje" oko Dubrovnika.

Simultano, ti je bila i političko-nacionalna propaganda lingvista Aleksandra Belića, povjesničara Čorovića, geografa Jovana Cvijića i drugih, koji su gradili mit o balkanskom barabarogeniju (kao suprotnost tobože dekadentnim zapadnjacima Francuzima, Nijemcima itd.), o Dubrovniku kao "srpskoj Atini" (srpska je Sparta bila, znamo, Crna Gora), s jasnim ciljem da **opanke trajno umoče u Jadransko more**.

Stvaranjem zajedničke države (1918-1941) taj plan je, paradoksalno, doživio ostvarenje i krah. Srbi su imali slobodniji pristup Dubrovniku, tamo su ljetovale ugledne beogradske obitelji, a stvarale su se i financijsko-porodične veze s preostalim "domorodcima". No, politički je, nakon svih kolebanja, u Dubrovniku prevladala hrvatska opcija-prvo Radića, pa onda Mačeka, kao i u kulturi. Krug jugounitarista je postojao, ali se sve više sužavao i ostajao bez utjecaja u narodu.

Nakon intervala NDH (1941-1945) Dubrovnik se opet našao u Hrvatskoj (kao i prije, a i tijekom rata), no ovaj puta socijalističkoj. Otvoreno je srbovanje bilo zabranjeno, te se više nije moglo nametati kao prije. Primjer nalazimo u Čengićeve razgovorima s Krležom, kad je ovaj rekao da je bilježio velikosrpska bulažnjenja na nekom skupu što se je 1950-ih održao u Dubrovniku, i da je Beliću, ondašnjem predsjedniku SANU, rekao da ima popisano što su srpski "znanstvenici" govorili i da će to dati Titu. Belić se prepao i zajauknuo: Pa valjda nećete ! Krleža će- i nisam, a trebao sam. A sramota je ne samo to što ste govorili, nego i što vi niste prekinuli nijednog od tih govornika. A najveća je sramota što ste vi, Beliću, predsjednik SANU !

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

[Forum.hr](#) > [Društvo](#) > [Povijest i povijesne teme](#)
(Veliko)Srpska opsesija Dubrovnikom

Korisničko ime

Zapamti me!

Lozinka

Marketing

[Monitor.hr](#)

[Blog.hr](#)

[Register](#)

[FAQ](#)

[Popis članova](#)

[Kalendar](#)

[Označi forume pročitanim](#)

Povijest i povijesne teme Politička, društvena, kulturna, univerzalna povijest... Podforum [Vojna povijest i tehnologija](#)

Stranica 2 od 7

< 1 **2** 3 4 5 6 7 >

☒ **Idi na prvi nepročitani post**

[Tematski alati](#)

[Opcije prikaza](#)

Nepročitano 27.05.2007., 16:41

#26

go2

Registrirani korisnik

Registracija: May 2007.
Postova: 840

ovo je pristrani komentar povijesnih događaja, ali je zanimljiv tekst
Normalno treba biti oprezan jer uz toliku pristranost autor može zanemariti neke činjenice koje mu se ne uklapaju u teorije

Nepročitano 27.05.2007., 18:36

#27

U doba Titove vlasti otvoreno je srbovanje oko Dubrovnika bilo zabranjeno. Doduše, pojavljivali su se razni tekstovi po opskurnim historijskim i filološkim časopisima, nešto je hrvatske dubrovačke književnosti utrpano u "jugoslavensku" književnost- no, nije se smjelo izrijeckom srbovati.

Pokazatelj da sve baš nije idilično bijaše polemika koja se vodila u partijskom listu "Borba" 1967., a u povodu nekih struja beogradskoga filološkoga fakulteta da se ponovo uvede udžbenik Pavla Popovića o "staroj srpskoj književnosti" kao standardni sveučilišni udžbenik. Ta je polemika citirana i većinom prepričana u ratnom broju časopisa "Dubrovnik", koji izdaje Matica hrvatska:

<http://www.matica.hr/www/wwwizd2.nsf...sopisdub199223> , a autor je teksta Vladimir Koščak, jedan od sudionika polemike.

Iza pokušaja "reanimacije" udžbenika Pavla Popovića stajala je velikosrpska klika koja je kasnije i orkestrirala Memorandum, poglavito akademik Dragoljub Pavlović. U početku se činilo da se radi o nevino-zbunjenom propitivanju, no vrlo je brzo postalo jasnim da je bačen probni balon za ideologiju resrbizacije. Javio se s hrvatske strane povjesničar Trpimir Macan, dokumentarno navodeći podatke iz starije povijesti o hrvatskoj etničkoj pripadnosti Dubrovnika (ovdje valja napomenuti da je znak nečeg bolesnoga da nekakvi povjesničari i pisci moraju "dokazivati" nacionalnu pripadnost. Sama je ta situacija patološka.) Na to su se javili hrvatski renegati koji su postali Srbima, Petar Kolendić i Hvaranin Jorjo Tadić, obojica beogradski profesori, s navodima koji su trebali pobiti Macana. Na to se žestoko obrušio sam Koščak nizom citata iz literature u kojima se spominje hrvatsko ime i hrvatska identifikacija starih Dubrovčana. Nastalo je zatišje i prikupljanje snaga, a konačnu racionalnu riječ je dao beogradski profesor Miodrag Popović, stručnjak za srpsku književnost i Vuka Karadžića-sam je Popović kasnije navukao odijum srpske javnosti, u doba Miloševićeve histerije, svojim kritičkim tekstovima o srpstvu na Kosovu. Miodrag je Popović rekao da je dubrovačka književnost nesumnjivo i tematski, i jezično, i žanrovski i kulturno dio hrvatske književnosti mediteranskoga kruga. Dok u hrvatskoj književnosti toga doba (1500-1700) prevladava petrarkizam, sonet, pastoral, komedija, pučka farsa, spjev, nadgrobnice, dramski igrokaz i satira, u srpskoj literaturi dominiraju žitija, hronotopi, srbulje, kronike, svetačke legende i genealogije. Hrvatska pripada zapadno-mediteranskom krugu, a srpska bizantskom. U regionalnoj dubrovačkoj književnosti ima srpskoga elementa, naglašava Popović, ima i srpske motivike- no ona je hrvatska, kao što francuska motivika u nekim djelima ruske književnosti ta djela ne čini francuskima. Uzroke srpskom posezanju za hrvatskom baštinom Popović nalazi u srpskoj nedostatnoj definiranosti, u tom što još nije zaokružena zrela nacionalna kultura, pa otud pomiješani kompleksni inferiornosti i superiornosti, lutanja i tumanaranja. Nakon toga nastao je muk, a polemiku je završilo uredništvo "Borbe" rekavši da je sve rečeno, ALI- na kraju objavivši tekst Dragoljuba Pavlovića (koji je sve i počeo, traženjem da se "uskrisi" Pavle Popović) u kojem je ovaj jasno i izrijeckom pokazao da se ne radi o zabludi, nego o svjesnom srpskom posizanju i buđenju vampira.

Znakovito je da se u ovoj polemici nisu javljali najpozvaniji hrvatski povjesničari književnosti (npr. Marin Franičević) ili lingvisti, dok se srpske strane javilo sve što se moglo- valjda se nije pojavio jedino inače "neizbežni" Pavle Ivić. Kukavičluk i kunktatorstvo hrvatskih pisaca i stručnjaka, koji su sve prepustili "mladim snagama" (Koščak i Macan) bilo je predhodnikom onoga što će u budućnosti postati poznato kao "hrvatska šutnja".

Nakon Titove smrti (1980), do raspada SFRJ (1991) jačaju velikosrpske tendencije koje svoj snažan izraz nalaze i u literaturi i izdavaštvu. O tom je svjedočanstvo ostavio i hrvatski kritičar i povjesničar S.P.Novak-inače politički zbunjoza, no to ovdje nije tema. <http://www.alexandria-press.com/arhi...pentagona.htm>

Gospodine Novak, u ovom razgovoru očigledno prelazimo na političku zbilju. Kada ste vi počeli da se bavite politikom?

- Ja sam se, kako se to veli, javnim životom ili onim što se sramežljivo zove politikom počeo baviti doista tek nakon 1987, tek kad je Slobodan Milošević uzeo vlast u Beogradu, pa u Srbiji. **A da se spremaju da u balkanskoj krčmi definitivno ugase svjetlo bilo mi je definitivno jasno kad sam početkom 1988. pročitao u NIN-u kako akademik Miroslav Pantić govori da je Dubrovnik, u stvari, i hrvatski i srpski.** Ne znam kako je on to sve zamislio, ali sam shvatio da on tvrdi da je Ragusa po danu valjda hrvatska, a noću valjda srpska, a kako sam znao i "da je Srbija tajna" i da tamo, kako ona pjesnikinja veli, "ne zna dan šta noć kuva", tako sam se ja ozbiljno zabrinuo.

Zabrinuli ste se, ali i ozbiljno razljutili...

- Toliko sam se razljutio da sam u tadašnjem "Danasu" odgovorio uglednom akademiku i svakako velikom stručnjaku za stariju književnost Dubrovnik. **Shvatio sam da to što on govori više uopće ne može biti predmet stručne polemike i da moja generacija koja je neshvaćenje "hrvatskog proljeća" u susjednim republikama doživjela kao izdaju europskih ideja o slobodi, da moja generacija koja uživa i određene prednosti nacionalne samostalnosti po Ustavu iz 1974, i to posebno u pogledu definicije o hrvatskom jeziku, a time i književnosti, dakle da moja generacija sve te srpske akademike i pobješnjele političare uopće ne razumije. I rekao sam mu da mi ne pada napamet da se s njime naganjam, pa da onda uzajamno tražimo citate po starim knjigama i utvrđujemo koliko je koji Dubrovčanin u XVI stoljeću puta upotrebio hrvatsko, a koliko puta srpsko ime, te da citiram zajedno s njim Crnogorca Petra I Petrovića koji kaže Dubrovčanima da su cvijet srpskoga plemena i da onda pustim toj rečenici da mi onda određuje sadašnjost, pa čak i budućnost. E, moji dragi akademici, pomislih i rekoh, vi sada taj vaš problem više ne možete riješiti u knjigama, to vi možete riješiti jedino tenkovima, to vam možda ministar obrane mora riješiti.** I tako sam predvidio budućnost...

Stvari se sada menjaju. Pre nekoliko dana, posle šest godina, grupa ljudi je prvi put prešla s jedne na drugu stranu preko Debelog brijega!

- Dubrovnik se oporavlja od ratnih rana, Konavljani počinju obnovu spaljenih kuća, knjige u franjevačkoj biblioteci još su uvijek u podrumu, Hercegovci su uveli dosta svoga kapitala u dubrovačke banke, a ja pišem "Povjest hrvatske književnosti" u tuđini. Akademik Pantić, koji zna sve o dubrovačkom arhivu i bibliotekama, teško da ima odvažnosti da dođe u Dubrovnik. A lijepo sam mu rekao 1988: "Pustite nas na miru da volimo i da imenujemo svoju baštinu, pustite nas da to i vama pustimo".

Da li je to pitanje sad skinuto s dnevnog reda?

- Akademik Miroslav Pantić nedavno je ponovno govorio o ovim temama. Pitali su ga u "Vremenu" za komentar povodom epistola Mandićevih i Lasićevih, onih zanimljivih pisama objavljenih u "Vijencu", a koja su tretirala problem odnosa hrvatske i srpske književnosti.

Ponovo je akademik tvrdio da kad se govori o Dubrovniku između hrvatsva i srpstva treba da stoji veznik "i". Kako ponovo griješi taj profesor! On nikako da shvati da nije moguće da ja ili on napišemo knjigu "Dubrovnik i Hrvatska", ali je moguće da se napiše knjiga s naslovom "Dubrovnik i Srbija". Knjiga "Dubrovnik i Hrvatska" bila bi besmislena. Ta dva pojma formiraju metonimiju. Tu je dio cjelina, a cjelina dio i to je sva tajna toga nesporedzuma.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

Nepročitano 27.05.2007., 20:22

#28

go2

Registrirani korisnik

Registracija: May 2007.
Postova: 840

Quote:

Hroboatos kaže: ➤

Srbokatolički se krug, bar kao politička sila, ispuhao krajem 19. st., iako su pojedinic nastavili djelovati u jugounitarnom okruženju.

ja se sjećam da je bilo govora o nekim srpskim kulturnim društvima s početka dvadesetog stoljeća s priličnim brojem članova u Dubrovniku

Nepročitano 27.05.2007., 22:59

#29

figi 25

Registrirani korisnik

Registracija: May 2007.
Postova: 31

Quote:

Hroboatos kaže: ➤

Slažem se da je besmisleno biti opsjednut bilo kim (primjer guranja srpskih tema u hrvatskim medijima, napose političkih i zabavnih). No, ovdje stvari stoje u nekim vidovima drugačije: Srbi su nam najvažniji susjed s kojima imamo još neke račune koje će se ozbiljnije vući u doglednoj budućnosti. Slovenci i Talijani su iritacija, no ne i teritorijalno demografska i/ili vojna prijetnja. Treba ih držati na oku, kao i ostale (Mađare npr.), no to je uglavnom riješeno. Jedino nam je "istok" rovit i krhak u etno-teritorijalnom pogledu, a taj istok su Srbi i Bošnjaci-muslimani (Crnogorci su to puno manje jer im je položaj takav da se Hrvati s njima mogu maksimalno verbalno natezati oko Boke, no to nije ništa ozbiljno).

*Za opstanak i budućnost Hrvata i RH nužno je poznavanje Srba i Muslimana/Bošnjaka, njihovih teritorijalnih aspiracija i sl. Tu bih se složio-u mnogim drugim stvarima ne, ali u ovoj da- s politologinjom Mirajanom Kasapović da bismo trebali imati nešto kao institut za srbistiku i stručnjake tofa profila- nalik na američke "kremljologe" i "sovjetologe", jer **ne baš prijateljskog susjeda treba dobro, vrlo dobro poznavati.***

U potpunosti se slažem sa tobom.

Vrlo zanimljiva i poučna tema, svaka čast na trudu. 🙌

Nepročitano 28.05.2007., 01:06

#30

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Prije no što prijeđem na završnu fazu (1990-2007) srpske opsesije Dubrovnikom, navest ću nekoliko opasaka o samoj toj temi, za koje mislim da ju rasvjetljuju na adekvatan način.

Prvo pitanje zdravoga razuma: a zašto takva opsjednutost jednom starijom regionalnom književnosti ? Znalci literature dobro znaju da je i u svojim najboljim djelima (Držić, Vetranović, Zlatarić, Gundulić, Đorđić) dubrovačka književnost slabija od suvremene srpske. Ako i stavimo stvar na vremensku okosnicu, hrvatski su povjesničari odavno utvrdili da mi Hrvati (ili bilo tko komu pripada ta literatura) može biti ponosan na razvijenu reneansnu i baroknu književnost. Takve, npr., nemaju katolički slavenski narodi Poljaci i Česi, a nemaju ju ni npr. Danci. Dakle- stvar jest za ponos, ali s kvalifikativom. Naša se literatura ne može ni približno mjeriti s talijanskom, španjolskom, francuskom, engleskom, pa i njemačkom toga doba, koju odlikuju bujnost izraza, genijalna sjevremena djela i koja tvore univerzalni kanon. Nema nijednog pisca koji je pisao na nekom slavenskom jeziku, a koji se može i približiti jednomu Danteu i Boccacciu, Shakespeareu, Donneu i Miltonu, Cervantesu, Gongori i De la Vegi, Rabelaisu, Montaigneu i Moliereu. Usporedbe su smiješne.

Kad bismo ugurali Držića i Gundulića u srpsku književnost, književnoumjetnički oni zaostaju za suvremenim piscima poput Danila Kiša, Miloša Crnjanskog, Borislava Pekića, a možda i Ive Andrića (o tom imam podijeljeno mišljenje). Srpska literatura ne dobija vrjednije autore ako "proguta" Držića, Zlatarića ili Nalješkovića. Dapače- oni su u tom kanonu stranci: stranci po jeziku, asocijacijama, književnim stilemima koje vuku iz hrvatskih čakavskih brevijara iz 14. stoljeća- jednostavno, strano tijelom, "corpus alienum".

Prigovor dva: bilo kako bilo- to je naše, i ne damo da nam se uzima naše.

Prigovor otpada jer su to ispali "naši" tek u atribucijama politički motivirane slavistike Kollara i Šafaržika, dok prije, a ni kasnije, većina srpske kulture zato nije hajala. Miodrag je Popović ilustrirao zašto nisu "naši", tj. srpski. Tu ništa ne mijenja prolazna epizoda Srba- katolika.

Pa- zašto onda ta opsesija, zašto želja da se dokaže da je stari Dubrovnik po jeziku "srpski" ?

Hrvatski jezik ima kontinuiranu baštinu na narodnome jeziku od 11. i 12. st., a na zreлом štokavskom narječju od 1380-1400. Jezik kakav je naš standardni imamo razvijenoga u prozi Držića oko 1520 i 30, a u poeziji i ranije oko 1480. Dakle, hrvatski je književni jezik ovoga idioma star nekih 500 godina. I mi tu imamo kontinuitet širenja u Dalmaciji, Bosni, Humu, Slavoniji, i na kraju na sjeverozapadu.

Srpski je jezik pak, uslijed nevoljne sudbe naroda, doživio niz lomova, a jezik na narodnom

govoru ili vernakularu ozbiljnije se probio s Vukom Karadžićem u 1820-ima. Veza je s prošlosti nađena u narodnoj guslarskoj pjesmi što veliča Kosovo, ali i Nemanjiće i zlatno doba srpske državnosti. No- jezik nema kontinuiteta, tekstovi iz 1300, 1400, 1500, 1600, 1700, ..strani su kao ruski. To srpski dovodi u zamršen odnos sa hrvatskim jezikom, jer oba su stilizirana na štokavskome narječju, pa su česta provokativna pitanja što je komu uzeo ili dodao. No, i bez toga, bitno je sljedeće: taj bi spor bio zadovoljavajuće razriješen (kao npr. češki i slovački) da se nisu uplele ekspanzionističke aspiracije koj je podhranjivala, bar u početcima, stara slavistika (npr. za jezik protestantskoga pisca Stjepana Konzula Istranina, koji je pisao na bosančici i jezik zvao hrvatskim, revni srpski propagandist Slovak Šafaržik veli da Konzul "piše na srpskom, samo kaže da je to hrvatski" i uvršćuje ga u antologije srpske pismenosti ! Takvih bi se primjera dalo navesti na vagone.)

Zašto se nije došlo do tričava spoznaje: radi se o bliskim jezicima, sasma razumljivim i zasnovanim na istome narječju (više-manje), no koji su standardizirani, razvijani i uobličeni u razna vremena, s tim da se proces konačne standardizacije vremenski poklopio, pa obje strane duguju "onoj drugoj" bar nešto ?

To nije bilo moguće zbog veliksrpske ideologije, po kojoj su **svi štokavci Srbi, a ako nisu, onda Dubrovnik ne mora srpski. Ako Dubrovnik nije srpski, onda su Srbi Hrvatima "ukrali" jezik-a ne Hrvati Srbima, što je uočajena mantra** srpskih polit-lingvista (sama ideja da nitko nikomu ništa nije "ukrao" ne prodire do toga neuma). **I to pogađa samu srž nacije: ako su Srbi kradljivci hrvatskog jezika iz Dubrovnika, onda im se otvaraju bokovi za hrvatski prodor (jezični, nacionalni) u samu Srbiju, a i prijeti rastakanje samog srpskog nacionalnog bića.**

Ovo zvuči suludo-ali to je ta logika.

Nadalje- ako Dubrovnik nije srpski po jeziku, tada otpada svako povijesno "opravdanje" da se opanci nađu za stalno u moru, a i okupacije većeg dijela BH gubi povijesno "opravdanje"- Bosna nije onda povijesno srpska zemlja, jer jer je štokavska Bosna, raspisana u djelima svojih franjevac, slovinska kao i Dubrovnik i hrvatska po baštini kao i Dubrovnik (tu padaju i bošnjačke fantazije).

Sumarno- **tko je uzeo /ukrao od koga jezik bitno je pitanje samodefinicije što dovodi do osjećaja krhkosti nacionalne ideologije koja je temeljito izgrađivana preko 150 godina. Hrvatstvo Dubrovnika, kao domino-efekt, svodi srpski jezik na samosvojan, ali bez korijena: to onda nije povijesni jezik; vodi do osjećaja, jer tako ideologija nalaže, da su Hrvati izvornik, a Srbi kopija i plagijat; te da su sve ekspanzionističke zamisli temeljene na izmišljotinama.**

Zato je pitanje jezika i pripadnosti starog, uglavnom turističkoga grada, od prevelik važnosti.

Neke ilustracije:

http://www.glas-nedelje.co.yu/arhiva..._03_03/05.html

Časopis "Srpsko nasleđe" objavio je kritički osvrt u kome se negiraju stavovi nekih filologa o tome da je, pored ćirilice, i latinica srpsko

pismo. Ali, ta negacija doživela je brzo svoju negaciju. Prenosimo dva suprotstavljena stava o srpskoj latinici

DA LI JE ĆIRILICA SRPSKA A LATINICA HRVATSKA

Prof. dr Veljko Đurić:

Ne postoji srpska latinica

Ako je istorija pokazala da je latinizacijom rasrbljavano srpstvo (čitaj: kroatizovano) Šta su tvrdnje iz "Slova o jeziku" o nekakvoj "srpskoj latinici"? Nova latinizacija?

.....

Prof. dr Miloš Kovačević:

ĐURIĆ PROVODI HRVATSKI LINGVISTIČKI PROGRAM

Gotovi svi Dubrovčani bili su Srbi "rimskoga zakona".

A dubrovačka i bokokotorska književnost srednjeg veka pisana je latinicom. Isključiti iz srpskog nasleđa te književnosti - za šta se inače zdušno zalažu hrvatski filolozi - značilo bi Srbe pretvoriti u jedini evropski narod bez dva veka književnosti

.....

Isključenjem te književnosti i njenog jezika iz srpske književnosti i jezika, kako to hrvatski filološki program nalaže, Srbi bi bili jedini narod u Evropi bez dva vijeka književnosti (bez čitavog srednjeg perioda), a osim toga, naučno bi dali neoboriv argument Hrvatima da je Vuk uzeo od Dubrovčana kao Hrvata hrvatski jezik i podmetnuo ga Srbima, tj. da su Srbi od Hrvata, a ne oni od nas, uzeli književni jezik.

Laza Kostić, ikona SRS-a:
biografija:

glavna teza:

http://govori.tripod.com/kradja_srpskog_jezika.htm

Završit ćemo s temom u sljedeća 2-3 broja

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

Registracija: Jun 2006.

Lokacija: vojvodina , vrbas

Postova: 551

Quote:

Hroboatos kaže:

Prije no što prijeđem na završnu fazu (1990-2007) srpske opsesije Dubrovnikom, navest ću nekoliko opasaka o samoj toj temi, za koje mislim da ju rasvjetljuju na adekvatan način.

Prvo pitanje zdravoga razuma: a zašto takva opsjednutost jednom starijom regionalnom književnosti ? Znalci literature dobro znaju da je i u svojim najboljim djelima (Držić, Vetranović, Zlatarić, Gundulić, Đorđić) dubrovačka književnost slabija od suvremene srpske. Ako i stavimo stvar na vremensku okosnicu, hrvatski su povjesničari odavno utvrdili da mi Hrvati (ili bilo tko komu pripada ta literatura) može biti ponosan na razvijenu reneansnu i baroknu književnost. Takve, npr., nemaju katolički slavenski narodi Poljaci i Česi, a nemaju ju ni npr. Danci. Dakle- stvar jest za ponos, ali s kvalifikativom. Naša se literatura ne može ni približno mjeriti s talijanskom, španjolskom, francuskom, engleskom, pa i njemačkom toga doba, koju odlikuju bujnost izraza, genijalna sjevremena djela i koja tvore univerzalni kanon. Nema nijednog pisca koji je pisao na nekom slavenskom jeziku, a koji se može i približiti jednomu Danteu i Boccacciu, Shakespeareu, Donneu i Miltonu, Cervantesu, Gongori i De la Vegi, Rabelaisu, Montaigneu i Moliereu. Usporedbe su smiješne.

Kad bismo ugurali Držića i Gundulića u srpsku književnost, književnoumjetnički oni zaostaju za suvremenim piscima poput Danila Kiša, Miloša Crnjanskog, Borislava Pekića, a možda i Ive Andrića (o tom imam podijeljeno mišljenje). Srpska literatura ne dobija vrjednije autore ako "proguta" Držića, Zlatarića ili Nalješkovića. Dapače- oni su u tom kanonu stranci: stranci po jeziku, asocijacijama, književnim stilemima koje vuku iz hrvatskih čakavskih brevijara iz 14. stoljeća- jednostavno, strano tijelom, "corpus alienum".

Prigovor dva: bilo kako bilo- to je naše, i ne damo da nam se uzima naše.

Prigovor otpada jer su to ispali "naši" tek u atribucijama politički motivirane slavistike Kollara i Šafaržika, dok prije, a ni kasnije, većina srpske kulture zato nije hajala. Miodrag je Popović ilustrirao zašto nisu "naši", tj. srpski. Tu ništa ne mijenja prolazna epizoda Srba-katolika.

Pa- zašto onda ta opsesija, zašto želja da se dokaže da je stari Dubrovnik po jeziku "srpski" ?

Hrvatski jezik ima kontinuiranu baštinu na narodnome jeziku od 11. i 12. st., a na zreлом štokavskom narječju od 1380-1400. Jezik kakav je naš standardni imamo razvijenoga u prozi Držića oko 1520 i 30, a u poeziji i ranije oko 1480. Dakle, hrvatski je književni jezik ovoga idioma star nekih 500 godina. I mi tu imamo kontinuitet širenja u Dalmaciji, Bosni, Humu, Slavoniji, i na kraju na sjeverozapadu.

Srpski je jezik pak, uslijed nevoljne sudbe naroda, doživio niz lomova, a jezik na narodnom govoru ili vernakularu ozbiljnije se probio s Vukom Karadžićem u 1820-ima. Veza je s prošlosti nađena u narodnoj guslarskoj pjesmi što veliča Kosovo, ali

i Nemanjiće i zlatno doba srpske državnosti. No- jezik nema kontinuiteta, tekstovi iz 1300, 1400, 1500, 1600, 1700, ..strani su kao ruski. To srpski dovodi u zamršen odnos sa hrvatskim jezikom, jer oba su stilizirana na štokavskome narječju, pa su česta provokativna pitanja što je komu uzeo ili dodao. No, i bez toga, bitno je sljedeće: taj bi spor bio zadovoljavajuće razriješen (kao npr. češki i slovački) da se nisu uplele ekspanzionističke aspiracije koj je podhranjivala, bar u početcima, stara slavistika (npr. za jezik protestantskoga pisca Stjepana Konzula Istranina, koji je pisao na bosančici i jezik zvao hrvatskim, revni srpski propagandist Slovak Šafaržik veli da Konzul "piše na srpskom, samo kaže da je to hrvatski" i uvršćuje ga u antologije srpske pismenosti ! Takvih bi se primjera dalo navesti na vagone.)

Zašto se nije došlo do tričava spoznaje: radi se o bliskim jezicima, sasma razumljivim i zasnovanim na istome narječju (više-manje), no koji su standardizirani, razvijani i uobličeni u razna vremena, s tim da se proces konačne standardizacije vremenski poklopio, pa obje strane duguju "onoj drugoj" bar nešto ?

To nije bilo moguće zbog veliksrspske ideologije, po kojoj su **svi štokavci Srbi, a ako nisu, onda Dubrovnik ne mora srpski. Ako Dubrovnik nije srpski, onda su Srbi Hrvatima "ukrali" jezik-a ne Hrvati Srbima, što je uočičajena mantra** srpskih polit-lingvista (sama ideja da nitko nikomu ništa nije "ukrao" ne prodire do toga neuma). **I to pogađa samu srž nacije: ako su Srbi kradljivci hrvatskog jezika iz Dubrovnika, onda im se otvaraju bokovi za hrvatski prodor (jezični, nacionalni) u samu Srbiju, a i prijeti rastakanje samog srpskog nacionalnog bića.**

Ovo zvuči suludo-ali to je ta logika.

Nadalje- ako Dubrovnik nije srpski po jeziku, tada otpada svako povijesno "opravdanje" da se opanci nađu za stalno u moru, a i okupacije većeg dijela BH gubi povijesno "opravdanje"- Bosna nije onda povijesno srpska zemlja, jer jer je štokavska Bosna, raspisana u djelima svojih franjevac, slovinska kao i Dubrovnik i hrvatska po baštini kao i Dubrovnik (tu padaju i bošnjačke fantazije).

Sumarno- **tko je uzeo/ukrao od koga jezik bitno je pitanje samodefinicije što dovodi do osjećaja krhkosti nacionalne ideologije koja je temeljito izgrađivana preko 150 godina. Hrvatstvo Dubrovnika, kao domino-efekt, svodi srpski jezik na samosvojan, ali bez korijena: to onda nije povijesni jezik; vodi do osjećaja, jer tako ideologija nalaže, da su Hrvati izvornik, a Srbi kopija i plagijat; te da su sve ekspanzionističke zamisli temeljene na izmišljotinama.**

Zato je pitanje jezika i pripadnosti starog, uglavnom turističkoga grada, od prevelik važnosti.

Neke ilustracije:

http://www.glas-nedelje.co.yu/arhiva..._03_03/05.html

Časopis "Srpsko nasleđe" objavio je kritički osvrt u kome se negiraju

Ti ne shvatas najobicniju ljudsku stvar , jednostavno su stari Dubrovncani pisali u govorili jezikom kojim govore Srbi(jedino ako pre Vuka nismo pricali kineski) , i to je to.
Tako isto vazi za Hrvate.
Niko istorijski ne moze dokazati "ciji je on vise ciji" , nego se jednostavno se mora priznati da je Dubrovnik zajednicka kulturno-istorijska bastina.

Dubrovacki pesnici(pro-yu) da vide kako ih svojataju sa svih strana , ukrkali bi se na brod i bestraga pobegli da ne gledaju bracu maloumnike.

Nepročitano 28.05.2007., 13:41

#32

mano a mano

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Lokacija: Agram
Postova: 150

Quote:

cho enter kaže:

Ti ne shvatas najobicniju ljudsku stvar , jednostavno su stari Dubrovcani pisali u govorili jezikom kojim govore Srbi(jedino ako pre Vuka nismo pricali kineski) , i to je to.

Tako isto vazi za Hrvate.

Niko istorijski ne moze dokazati "ciji je on vise ciji" , nego se jednostavno se mora priznati da je Dubrovnik zajednicka kulturno-istorijska bastina.

Dubrovacki pesnici(pro-yu) da vide kako ih svojataju sa svih strana , ukrkali bi se na brod i bestraga pobegli da ne gledaju bracu maloumnike.

da svi ti dubravački pisci sebe su zvali slovincima, nekih 40 % još ih se zvalo i Hrvatima, ali baš nijedan nije sebe zvao srbinom. jasno je meni da vi patite za dubrovnikom, ali je jasno ko dan da je dubrovnik i dubrovačka književnost isključivo hrvatska.

Nepročitano 28.05.2007., 14:53

#33

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

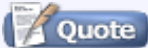
S porastom srpskoga nacionalizma krajem 80-ih dolazi i do jačanja broja publikacija koje svojataju Dubrovnik. Prije su bile ograničene na opskurne filološke časopise ili historiografske publikacije. Autori koji su se bavili tematikom Dubrovnika, stalno ili povremeno, bili su povjesničari (i književnosti) Dragoljub Pavlović i Miroslav Pantić, filolozi Branislav Nedeljković i Pavle Ivić, te još nekolicina. Najeksplicitnija je publikacija pamflet "Srpstvo Dubrovnika" arhivista Jeremije Mitrovića, objavljena 1992 kao ideološka potkrjepa opsadi Dubrovnika. Dostupna je, cijela, na internetu: http://www.rastko.org.yu/rastko-du/i...brovnik_1.html

O ozračju u kojem se kotila takva ideologija možete doznati iz sljedećih kraćih tekstova: <http://www.srpsko-nasledje.co.yu/sr-...rticle-10.html> ili <http://www.srpsko-nasledje.co.yu/sr-...rticle-11.html>

Jedna je od ilustracija toga stanja duha "Istorija srpske književnosti" inače kvalitetnoga povjesničara književnosti Jovana Deretića. U izdanju iz 1983. imal je oko 800 stranica. U izdanjima nakon 1990 (4. izdanje 2004.) nabujala je na 1300 str. Dodavanjem starije hrvatske književnosti iz Dubrovnika, Dalmacije, Bosne i Slavonije, bez proširenja tekstova koji su postojali u starijem izdanju.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

Nepročitano

28.05.2007., 14:59

#34

[Hroboatos](#)
 Registrirani korisnik

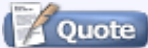
 Registracija: Apr 2007.
 Postova: 3,969

Usput-ovo je Proserov odlično složio:
 Ne znam kako je on to sve zamislio, ali sam shvatio da on tvrdi da je Ragusa po danu valjda hrvatska, a noću valjda srpska, a kako sam znao i **"da je Srbija tajna"** i da tamo, kako ona pjesnikinja veli, **"ne zna dan šta noć kuva"**, tako sam se ja ozbiljno zabrinuo.

 "Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

Nepročitano

28.05.2007., 15:03

#35

[cho enter](#)
 Registrirani korisnik

 Registracija: Jun 2006.
 Lokacija: vojvodina , vrbas
 Postova: 551

Quote:

mano_a_mano kaže: ➡

da svi ti dubravački pisci sebe su zvali slovincima, nekih 40 % još ih se zvalo i Hrvatima, ali baš nijedan nije sebe zvao srbinom. jasno je meni da vi patite za dubrovnikom, ali je jasno ko dan da je dubrovnik i dubrovačka književnost isključivo hrvatska.

Posto si i ti slep pored ociju i ne zanima uopste sto su ti pisci pisali i govorili jezikom kojim Srbi govore , eto ti ga udavi se u njemu.
 Uvek ce tebi biti u glavi Srbi jer ih podobro razumes hteo to ili ne.
 Evo primera , kladim se da ce beogradski glumci bolje i uverljivije predstaviti Dunda Maroja nego Zagrebacki , jer je dubrovacki govor opet hteo ili ne hteo blizi Beogradu nego Zagrebu.
 Mozes li objasniti tu kosmicku cinjenicu(ili nepravdu 😊)

Nepročitano

28.05.2007., 15:19

#36

mano a mano

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Lokacija: Agram

Postova: 150

Quote:

cho enter kaže: ➤

Posto si i ti slep pored ociju i ne zanima uopste sto su ti pisci pisali i govorili jezikom kojim Srbi govore , eto ti ga udavi se u njemu.

Uvek ce tebi biti u glavi Srbi jer ih podobro razumes hteo to ili ne.

Evo primera , kladim se da ce beogradski glumci bolje i uverljivije predstaviti

Dunda Maroja nego Zagrebacki , jer je dubrovacki govor opet hteo ili ne hteo blizi Beogradu nego Zagrebu.

Mozes li objasniti tu kosmicku cinjenicu(ili nepravdu😄)

neće, jer ne može ekavac bolje pričat ijekavicu od ijekavca😄

Nepročitano 28.05.2007., 15:48

#37

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Sada je situacija sljedeća:

*Pantićevi ideološki nasljednici se, u nekoj mjeri, i dalje bave Dubrovnikom

*na Filološkom fakultetu u Bg na kolegiju spski jezik i književnost s nekom nedefiniranom renesansnom i baroknom-postoji srednjovjekovna spska, pa srpski klasicizam, no nema srpske renesanse, ali je neka nedefinirana renesansa ..

*ideologija i dalje ostaje: izdaju se, tu i tamo, djela Palmotića, Sasina i Držića na srpskom, i to na ćirilici.

*tu su slični biseri:<http://www.vjesnik.hr/html/2002/07/2....asp?r=sta&c=1>

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

Nepročitano 28.05.2007., 15:57

#38

mano a mano

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Lokacija: Agram

Postova: 150

u prijevodu, ne mogu više od srama svojatati dubrovnik, a htjeli bi i dalje😄

stiliana

cetinjska snajka

Registracija: Apr 2007.
Lokacija: tamo visoko za brda
ona
Postova: 651

Quote:

cho enter kaže: ➤

*Posto si i ti slep pored ociju i ne zanima uopste sto su ti pisci pisali i govorili jezikom kojim Srbi govore , eto ti ga udavi se u njemu.
Uvek ce tebi biti u glavi Srbi jer ih podobro razumes hteo to ili ne.
Evo primera , kladim se da ce beogradski glumci bolje i uverljivije predstaviti Dunda Maroja nego Zagrebacki , jer je dubrovacki govor opet hteo ili ne hteo blizi Beogradu nego Zagrebu.
Mozes li objasniti tu kosmicku cinjenicu(ili nepravdu😏)*

molim te nemoj više, umrijet ću od smijeha...vi ćete odglumit Dunda Maroja...
muahahahaha, nije žvaka za seljaka niti pila za debila

Milijana

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

mano_a_mano kaže: ➤

neće, jer ne može ekavac bolje pričat ijekavicu od ijekavca👉

Ma nije moguće , ijekavica je nama ravnopravna , a preshaltati se na nju je vrlo lako.
Ti vrlo dobro znas da je tako , da zagrebacki glumac tri dana dubi na glavi nece odigrati uverljivo bilo koji komad starog Dubrovnika kao beogradski.
E to je jaca cinjenica nego sto Hrobatos bifla iz posta u post.

Prosta cinjenica je da sve sto je zapisano u Dubrovniku je napisano na jeziku kojim Srbi govore(ma kako god ga zvali) .Sta je jace od toga.

mano_a_mano

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Lokacija: Agram

Postova: 150

Quote:

cho enter kaže: ➤

Ma nije moguće , ijekavica je nama ravnopravna , a preskaltati se na nju je vrlo lako.

Ti vrlo dobro znaš da je tako , da zagrebački glumac tri dana dubi na glavi neće odigrati uverljivo bilo koji komad starog Dubrovnika kao beogradski.

E to je jaca cinjenica nego sto Hrobatos bifla iz posta u post.

Prosta cinjenica je da sve sto je zapisano u Dubrovniku je napisano na jeziku kojim Srbi govore(ma kako god ga zvali) .Sta je jace od toga.

osim što valjaš ko maksim po diviziji, imaš li ti neke konkretne ljude na pameti ili samo lupaš? što znači zagrebački glumac? koji je rođen u zagrebu, ili je studirao u zagrebu? al čuj mene budale, pa di će jedan Hrvat odglumiti u dundu ko jedan nišlija. durovnik i niš, ima neka tajna veza 🤖

odi si u prestolnicu!

Nepročitano 28.05.2007., 18:00

#42

mano_a_mano

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Lokacija: Agram

Postova: 150

Quote:

cho enter kaže: ➤

Prosta cinjenica je da sve sto je zapisano u Dubrovniku je napisano na jeziku kojim Srbi govore(ma kako god ga zvali) .Sta je jace od toga.

vama je zasigurno čast, što pričate jezikom hrvata. inače, bili biste jedini narod koji ima rupu od 200 godina u književnosti 🌙

odi si u prestolnicu!

Nepročitano 28.05.2007., 18:41

#43

Quote:

cho enter kaže:

Prosta cinjenica je da sve sto je zapisano u Dubrovniku je napisano na jeziku kojim Srbi govore(ma kako god ga zvali) .Sta je jace od toga.

Fran Supilo, list "Crvena Hrvatska"

VUKOVA SLAVA U BEOGRADU

Vuk Stefanović Karadžić ima tu zaslugu, da je u Srba hrvatski jezik podigao na stupanj književnog jezika. Prije njega Srbi su svakako pisali: staroslavenskim crkvenim jezikom, pomiješanim sa narodnim, turskim, arnautskim i inim riječima, prama tome kako je ko bio izobražen... Vuk je vidio da to ne valja. Upoznao se s Hrvatima, nadasve sa djelima književnika Dalmacije i Dubrovnika, te krune hrvatskih gradova, i stanuo uvađat među Srbe hrvatski književni jezik. Onda se na nj dignula strašna galama u srpskom svijetu... Ali što je bolje, bolje je. Hrvatska štokavština ijekavskog izgovora stanula otimat mah među Srbima, te oni počеше pisati od prilike onako kako mi govorimo. Nu to je ipak za malo trajalo i mali broj srpskih književnika služio se ovim narječjem. Daskora svi okrenu pisati doduše narodnim jezikom, štokavštinom, ali ne književnim dijalektom kako je htio Vuk, nego ekavštinom i taj se običaj kod Srba danas drži...

Danas Srbi, pohlepni i nezasitljivi (...), htjeli bi da izvrnu stvar, te prikažu da je Vuk nas, nas Hrvate, naučio »srpski«! Nas, čiji su stari u Dubrovniku, Dalmaciji i Hrvatskoj pisali onim narječjem i izgovorom još onda kad se nije znalo ni za Vuka ni za kakvu Srbiju; nas, kod kojih je isti Vuk dolazio da uči... To ga međutim nije smetalo da izda poslije onu svoju lozinku "Srbi svi i svuda", kojom je htio progutati Hrvate. Dokaz da Vuk u poslu bratske ljubavi bio je isto što i drugi Srbi. On je putovao hrvatskim zemljama. gdje je proučavao jezik koji on sam nazivlje hrvatskim i kupio narodne pjesme, ali to je prozvaio srpskim...

Vuk Stefanović Karadžić bio je veliki talenat, upravo genij, a kao samouk mnogo je uradio na književnom polju. Ali Srbi ga zato toliko ne slave, oni ga slave radi političke ideje "Srbi svi i svuda", koja cilja za tim da se Hrvatska omete u svome radu za slobodu i cjelokupnost na račun **Velike Srbije, koja je nemoguća. Vuk književnik bio je samo neka forma, pod kojom se je skrivao Vuk političar... Ovo je pravo shvaćanje Vukove slave u Beogradu...**

Crvena Hrvatska, Dubrovnik, br. 41 / 16. X. 1897, str. 2.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRocheffoucauld

Kexx

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.

Postova: 5,958

Quote:

cho enter kaže:

Posto si i ti slep pored ociju i ne zanima uopste sto su ti pisci pisali i govorili jezikom kojim Srbi govore , eto ti ga udavi se u njemu.

Uvek ce tebi biti u glavi Srbi jer ih podobro razumes hteo to ili ne.

Evo primera , kladim se da ce beogradski glumci bolje i uverljivije predstaviti

Dunda Maroja nego Zagrebacki , jer je dubrovacki govor opet hteo ili ne hteo blizi Beogradu nego Zagrebu.

Mozes li objasniti tu kosmicku cinjenicu(ili nepravdu😄)

Reci mi samo koliko si spreman uložiti u opkladu? Zanima me koliko ću zaraditi.

Nema nikakve šanse da Beograđani to bolje odrade, niti je isti govor.

Nama ovdje u Dubrovniku probode uši svaki govornik srpskog kojeg sretnemo na Stradunu. Redovito se užasnemo, i nema šanse da takvog ne primijetimo.

Prevelika je razlika.

Ni stari Dubrovčani ni stari Srbi nisu govorili istim jezikom, sličnim da, ali slično nije isto.

Uostalom ne bi u Dubrovniku postojala kancelarija za korespondenciju sa Srbijom da je to isti jezik.

Moja obitelj je iz Obuljena, Rijeka dubrovačka, ono gdje ste palili i pljačkali ako se sjećaš, moja stara tetka koja je prešla 90 godina i danas zove pravoslavce onako kako su ih zvali njeni stari-Vlasima.

Ona ne zna za Srbe, nikad čula. Pravoslavci su za nju Vlasi, kao što su bili i za moga djeda, njegovog djeda i tako dalje.

O srpstvu Dubrovnika nema ni govora, smiješna priča.

Nepročitano 28.05.2007., 19:04

#45

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Postavit ćemo nekoliko tekstova koji analiziraju Mitrovićev pamflet "Srpstvo Dubrovnika", 1992.-http://www.rastko.org.yu/rastko-du/istorija/jmitrovic/1992/jmitrovic-dubrovnik_1.html Analiza je "minirana" na jednom drugom forumu, pa se ovdje prenosi ono što mislim da je relevantno, a **što razotkriva srpsku retoriku i manipulacije**

Knjiga Jeremije Mitrovića, objavljena znakovite 1992. (dok je Dubrovnik još bio u okruženju, bar dio te godine), politički je pamflet koji je trjebao poslužiti za "povijesno" opravdanje srpske agresije na taj grad. Ne može se ići u detaljnu rasčlanu te knjige (tražilo bi to drugu knjigu), no, dosta je osvrnuti se na njen profil i glavne teze koje su području jezika i književnosti. Po tematici knjiga je gulaš, sastavljena iz 3-4 tematske cjeline: jedno je prepričavanje dijela starijih povijesnih vrjela različite vjerodostojnosti, drugo prikaz dubrovačke književne baštine, treće autorova slika političko-nacionalnih prilika u Dubrovniku u 19. i 20. stoljeću- sve to obavijeno piščevim razmatranjem hrvatskoga

nacionalnoga bića i ideologije (kakvim ih on vidi). Moj će prikaz biti izrazito selektivan, jer ću se osvrnuti samo na pojave koje smatram važnijim. Ne izbjegavam potencijalno "neugodne" teme, nego jednostavno nemam vremena za svaku autorovu podtemu.

Najvažnije je sljedeće: **Mitrović je pripadnik škole jednostranih selektivnih citata iz djela koja su su suglasju s piščevom osnovnom nakanom, sadržanom u naslovu. On ne će spomenuti povijesnih izvora koja govore, pa i jačim glasom, suprotno onomu što bi on htio čuti. On ne će interpretirati svoje citate, dajući kontekst u kojem su nastajali, niti navesti mišljenja istih autora koja govore suprotno.**

Ponajviše- on nema aparata za sustavnu obradbu raznih izvora, što bi rezultiralo lučenjem kukolja od žita. Za površnost i plitkost njegova metoda dosta je supostaviti kraći tekst hrvatskoga jezikoslovca Katičića i pojmovima "slovinski" i "ilirski", koji je ispunjen izvornim citatima djela samih autora o kojima se govori. Tekst je dan na <http://www.hercegbosna.org/ostalo/jezik2.html> - i odmah upada u oči razlika u trijeznom filološkom pristupu Katičićevom i demagoškoj praznjikavosti Mitrovićevoj.

Kad piše o "dubrovačkoj književnosti", Mitrović ne navodi iskaze o nacionalnome imenu jezika samih pisaca. On je uspio napisati cijelo poglavlje-pače, to mu je jedna od glavnih tema- od renesansnoj, baroknoj i klasicističkoj književnosti Dubrovnika (ca. 1500.- 1800.), ne analiziravši kojih 30 autora koji su obilježili to doba. Doista-pravi podhvat ! Preskočio je i Hrvatski preporod u Dubrovniku, prebacivši se odmah na pojavu Srba-katolika i "povoljnije" teme.

.....

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

Nepročitano 28.05.2007., 19:05

#46

[cho enter](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

mano_a_mano kaže: ➤
vama je zasigurno čast, što pričate jezikom hrvata. inače, bili biste jedini narod koji ima rupe od 200 godina u književnosti ☺

Nema rupe tu je Dubrovnik , sta ti je. 😊

Nepročitano 28.05.2007., 19:06

#47

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Vidljivo je to, prije svega, u Mitrovićevoj literaturi. Razumljivo je što koristi sve srpske izvore, ma kako marginalne. No, u kojih 210 izvora, nedostaju neki ključni- npr. Nikola Zvonimir Bjelovučić, relativno opskurni hrvatski propagandist, predstavljen je nereprezentativnim djelima koja i ne daju pravu sliku o tom auktoru; nema jezičnodijalektskih studija Pere Budmanija, Stjepana Ivšića, Van Bergha, ni konačnoga sumiranja povijesne dijalektologije kod Brozovića- koja se inače, u tom pogledu, ne razlikuje u rezultatima od one Pavla Ivića (koliko god ovaj posljednji izbjegavao da se ajsnije odredi prema zapadnoj štokavštini); nema ključnih djela Vatroslava Jagića, Ivana Broza, Milana Rešetara, .. i drugih filologa i književnika, što daju posve drugačiju sliku i mišljenja od onih koja im se imputiraju; nema djela ključnih hrvatskih proučavatelja fenomena bosančice i srednjovjekovne bosanske književnosti (Tentor, Raukar, Šidak, Leo Petrović, ..); ključna su mu uporišta djela srpskih propagandista kao što je Lazo Kostić, dok je uspješno izbjegao citiranje ijednoga djela raspisanih hrvatskih ideologa, Krunoslava Draganovića i Dominika Mandića (ovaj zadnji ima cijelu knjigu o "crvenoj Hrvatskoj"); dao je Gajevu "izjavu" kojom se ovaj ograđuje od Starčevićevih stavova u polemici sa srpskim ideolozima- ali ne i prikaz Starčevićevih argumenata i tvrdnji; neka je djela naveo (npr polemiku u "Borbi", 159a- ali ju je posve neadekvatno prikazao (ili većinom prešutio)); nema monumentalne Franičevićeve "Povijesti hrvatske renesansne književnosti", 1987., u kojoj je znanstveno i stručno interpretirana starija dubrovačka regionalna književnost-kao što naslov govori, samo renesansna; nema isto tako prijelomne i monumentalne Kombolove "Povijesti hrvatske književnosti do Preporoda" (<http://www.sveznadar.com/knjiga.aspx?knjiga=58112>)-knjiga je nastala 1945., kao isto tako nespomenuta povijest književnosti Slavka Ježića-još jedno kapitalno djelo. Nema ništa o dubrovačkoj filologiji- Kašiću i Mikalji, a ni najvažnijem starom leksikografu, Joakimu Stulliju (možda zato što je srpski lingvist Egon Fekete objavio prijetisak i studiju o njemu pod nezgodnim naslovom, opisujući ga kao "poslednjeg starog hrvatskog leksikografa"; nema kritičke prosudbe starijih povijesnih izvora (npr. Porfirogeneta i drugih) što su ju izvršili razni historičari, napose Nada Klaić; naveden je ključni tekst Vuka Karadžića "Srbi svi i svuda", no ne i polemike u kojima je utemeljeno raskrinkan, napose Šulekov tekst (sve je to autoru sigurno bilo dostupno, jer se nalazi u prav tri sveska 10-sveščanoga kompendija "Polemike u hrvatskoj književnosti", što ih je u 1980-im godinama izdao Ivan Krtalić. Te su polemike u 2. knjizi, naziva "Viek narodnosti" (i Karadžićev, i Šulekov, i Mažuranićevi i Daničićevi tekstovi..).

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRocheffoucauld

[mahatma gandhi](#)

Registrirani korisnik

Registracija: May 2007.

Postova: 624

Zanimljiva tema.

Nepročitano 28.05.2007., 19:08

#49

[Hroboatos](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Početak knjige Jeremije Mitrovića (JM) čudan je prikaz i brzopotezni katalog starije povijesti Hrvata i Srba (najviše po Porfirogenetu, koji "odgovara" srpskim autorima zbog srpskoga imenovanja stanovnika sadašnje Crne Gore i Hercegovine), te stereotipnim idejama o nacionalnim značajkama tih naroda. JM operira s odbačenim mitovima:

*tobožnji sukob između "narodne" i "latinske" crkve, epitomiziran u ličnosti Grgura Ninskog, što je tema nacionalromantičarske historiografije 19. st.

***tobožnje masovne seobe pravoslavaca u doba turske navale. Zapravo, u području sadašnje BH muslimani su bili 70 % većina do 1700-1750.**

***priče o "denacionalizovanom" hrvatskom plemstvu i bajke o Katoličkoj crkvi-opet na jezičnom polju**

Veći je dio naprosto struja svijesti autora, pa slobodno skače iz stoljeća u stoljeće, s teme na temu u pričalačkom stilu.

No, dolazimo do piščevih prvih analiza-i promašaja. kad je počeo o Ritteru-Vitezoviću, ideologu pankroatizma-potpuno je apšisao. **Odmah je "ilirsku" ideologiju prikrpio Bečkom dvoru, dok je ona stari hrvatski panslavistički ideologem, od renesanse nadalje (Pribojević, Orbini, Križanić,..). I sad je stigao na Ilirski pokret.**

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

Nepročitano 28.05.2007., 19:11

#50

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

U poglavlju "Naći ishod odavde", JM piše selektivno, neznačajki i amatersko-propagandistički o Hrvatskom narodnom preporodu ili Ilirskom pokretu. Pisanija je uglavnom baratanje proizvoljno interpretiranim citatima- primjer je citat hrvatskog povjesničara književnosti Antuna Barca (koji je dobio laskave ocjene, iako pripada povjesničarima nižeg ranga, posebno u usporedbi s Kombolom, Ježićem, Frangešom ili, prije, Prohaskom i Šurminom. Barac je bio ideološki ljevičar i jasenovački uznik, pa je stoga imao neko vrijeme status autoriteta. No, sam njegov iskaz nije potpuno pogrešan).

Tvrdnja da su Ilirci "pomoću štokavštine kao književnog narječja povezali hrvatsku književnost sa ostalim jugoslavenskim književnostima poimence sa srpskom", smisljena je samo utoliko da su Srbi, nakon usvajanja vernakulara u književnosti, svoju nacionalnu književnost "povezali" s hrvatskom, koja je (i) na štokavskom vernakularu pisana od 15. stoljeća. Teza o ostalim potencijalnom približavanju ostalim jugoslavenskim književnostima (npr. slovenskoj ili makedonskoj)- besmislena je. Tvrdnja pak da "najveći dio tadašnjih hrvatskih književnika nije uopšte znao štokavski govoriti ni pisati" također je nebulozna, jer Barac poistovjećuje hrvatsko etničko ime s političkom Hrvatskom, zguaranom u sjeverozapadni kut. Većina je hrvatskih pisaca itekako znala pisati i pisala je na hrvatskom štokavskom književnom jeziku- no ne u tzv. "provincijalnoj Hrvatskoj". Dalje se daje Gajev citat (uostalom točan) o tom kako Hrvati smatraju srpsku literaturu za svoju (duh panslavizma). Također, tu je i obvezan citat Natka Nodila, na kojem ćemo se zadržati.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

Stranica 2 od 7

< 1 2 3 4 5 6 7 >

« [Prethodna tema](#) | [Sljedeća tema](#) »

Tematski alati

[Prikaži verziju za ispis](#)

[Pošalji stranicu e-mailom](#)

Opcije prikaza

Linearni mod

[Prebaci na hibridni mod](#)

[Razgranati mod](#) [Prebaci na razgranati mod](#)

Forum.hr > Društvo > Povijest i povijesne teme (Veliko)Srpska opsesija Dubrovnikom	<table><tr><td>Korisničko ime</td><td>Zapamti me!</td></tr><tr><td>Lozinka</td><td></td></tr></table>	Korisničko ime	Zapamti me!	Lozinka				
Korisničko ime	Zapamti me!							
Lozinka								
<table><tr><td>Monitor.hr</td><td>Blog.hr</td><td>Register</td><td>FAQ</td><td>Popis članova</td><td>Kalendar</td><td>Označi forume pročitanim</td></tr></table>		Monitor.hr	Blog.hr	Register	FAQ	Popis članova	Kalendar	Označi forume pročitanim
Monitor.hr	Blog.hr	Register	FAQ	Popis članova	Kalendar	Označi forume pročitanim		

Marketing

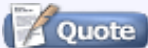
Povijest i povijesne teme Politička, društvena, kulturna, univerzalna povijest... Podforum [Vojna povijest i tehnologija](#)

Stranica 2 od 7 < 1 **2** 3 4 5 6 7 >

☒ Idi na prvi nepročitani post	Tematski alati	Opcije prikaza
--	----------------	----------------

 27.05.2007., 16:41 #26

go2 Registrirani korisnik Registracija: May 2007. Postova: 840 	ovo je pristrani komentar povijesnih događaja, ali je zanimljiv tekst Normalno treba biti oprezan jer uz toliku pristranost autor može zanemariti neke činjenice koje mu se ne uklapaju u teorije
	

 27.05.2007., 18:36 #27

U doba Titove vlasti otvoreno je srbovanje oko Dubrovnika bilo zabranjeno. Doduše, pojavljivali su se razni tekstovi po opskurnim historijskim i filološkim časopisima, nešto je hrvatske dubrovačke književnosti utrpano u "jugoslavensku" književnost- no, nije se smjelo izrijeком srbovati.

Pokazatelj da sve baš nije idilično bijaše polemika koja se vodila u partijskom listu "Borba" 1967., a u povodu nekih struja beogradskoga filološkoga fakulteta da se ponovo uvede udžbenik Pavla Popovića o "staroj srpskoj književnosti" kao standardni sveučilišni udžbenik. Ta je polemika citirana i većinom prepričana u ratnom broju časopisa "Dubrovnik", koji izdaje Matica hrvatska:

<http://www.matica.hr/www/wwwizd2.nsf...sopisdub199223> , a autor je teksta Vladimir Koščak, jedan od sudionika polemike.

Iza pokušaja "reanimacije" udžbenika Pavla Popovića stajala je velikosrpska klika koja je kasnije i orkestrirala Memorandum, poglavito akademik Dragoljub Pavlović. U početku se činilo da se radi o nevino-zbunjenom propitivanju, no vrlo je brzo postalo jasnim da je bačen probni balon za ideologiju resrbizacije. Javio se s hrvatske strane povjesničar Trpimir Macan, dokumentarno navodeći podatke iz starije povijesti o hrvatskoj etničkoj pripadnosti Dubrovnika (ovdje valja napomenuti da je znak nečeg bolesnoga da nekakvi povjesničari i pisci moraju "dokazivati" nacionalnu pripadnost. Sama je ta situacija patološka.) Na to su se javili hrvatski renegati koji su postali Srbima, Petar Kolendić i Hvaranin Jorjo Tadić, obojica beogradski profesori, s navodima koji su trebali pobiti Macana. Na to se žestoko obrušio sam Koščak nizom citata iz literature u kojima se spominje hrvatsko ime i hrvatska identifikacija starih Dubrovčana. Nastalo je zatišje i prikupljanje snaga, a konačnu racionalnu riječ je dao beogradski profesor Miodrag Popović, stručnjak za srpsku književnost i Vuka Karadžića-sam je Popović kasnije navukao odijum srpske javnosti, u doba Miloševićeve histerije, svojim kritičkim tekstovima o srpstvu na Kosovu. Miodrag je Popović rekao da je dubrovačka književnost nesumnjivo i tematski, i jezično, i žanrovski i kulturno dio hrvatske književnosti mediteranskoga kruga. Dok u hrvatskoj književnosti toga doba (1500-1700) prevladava petrarkizam, sonet, pastoral, komedija, pučka farsa, spjev, nadgrobnice, dramski igrokaz i satira, u srpskoj literaturi dominiraju žitija, hronotopi, srbulje, kronike, svetačke legende i genealogije. Hrvatska pripada zapadno-mediteranskom krugu, a srpska bizantskom. U regionalnoj dubrovačkoj književnosti ima srpskoga elementa, naglašava Popović, ima i srpske motivike- no ona je hrvatska, kao što francuska motivika u nekim djelima ruske književnosti ta djela ne čini francuskima. Uzroke srpskom posezanju za hrvatskom baštinom Popović nalazi u srpskoj nedostatnoj definiranosti, u tom što još nije zaokružena zrela nacionalna kultura, pa otud pomiješani kompleksni inferiornosti i superiornosti, lutanja i tumanjanja. Nakon toga nastao je muk, a polemiku je završilo uredništvo "Borbe" rekavši da je sve rečeno, ALI- na kraju objavivši tekst Dragoljuba Pavlovića (koji je sve i počeo, traženjem da se "uskrisi" Pavle Popović) u kojem je ovaj jasno i izrijeком pokazao da se ne radi o zabludi, nego o svjesnom srpskom posizanju i buđenju vampira.

Znakovito je da se u ovoj polemici nisu javljali najpozvaniji hrvatski povjesničari književnosti (npr. Marin Franičević) ili lingvisti, dok se srpske strane javilo sve što se moglo- valjda se nije pojavio jedino inače "neizbežni" Pavle Ivić. Kukavičluk i kunktatorstvo hrvatskih pisaca i stručnjaka, koji su sve prepustili "mladim snagama" (Koščak i Macan) bilo je predhodnikom onoga što će u budućnosti postati poznato kao "hrvatska šutnja".

Nakon Titove smrti (1980), do raspada SFRJ (1991) jačaju velikosrpske tendencije koje svoj snažan izraz nalaze i u literaturi i izdavaštvu. O tom je svjedočanstvo ostavio i hrvatski kritičar i povjesničar S.P.Novak-inače politički zburjoza, no to ovdje nije tema.

http://www.alexandria-press.com/arhi..._pentagona.htm

Gospodine Novak, u ovom razgovoru očigledno prelazimo na političku zbilju. Kada ste vi počeli da se bavite politikom?

- Ja sam se, kako se to veli, javnim životom ili onim što se sramežljivo zove politikom počeo baviti doista tek nakon 1987, tek kad je Slobodan Milošević uzeo vlast u Beogradu, pa u Srbiji. **A da se spremaju da u balkanskoj krčmi definitivno ugase svjetlo bilo mi je definitivno jasno kad sam početkom 1988. pročitao u NIN-u kako akademik Miroslav Pantić govori da je Dubrovnik, u stvari, i hrvatski i srpski.** Ne znam kako je on to sve zamislio, ali sam shvatio da on tvrdi da je Ragusa po danu valjda hrvatska, a noću valjda srpska, a kako sam znao i "da je Srbija tajna" i da tamo, kako ona pjesnikinja veli, "ne zna dan šta noć kuva", tako sam se ja ozbiljno zabrinuo.

Zabrinuli ste se, ali i ozbiljno razljutili...

- Toliko sam se razljutio da sam u tadašnjem "Danasu" odgovorio uglednom akademiku i svakako velikom stručnjaku za stariju književnost Dubrovnik. **Shvatio sam da to što on govori više uopće ne može biti predmet stručne polemike i da moja generacija koja je neshvaćenje "hrvatskog proljeća" u susjednim republikama doživjela kao izdaju europskih ideja o slobodi, da moja generacija koja uživa i određene prednosti nacionalne samostalnosti po Ustavu iz 1974, i to posebno u pogledu definicije o hrvatskom jeziku, a time i književnosti, dakle da moja generacija sve te srpske akademike i pobješnjale političare uopće ne razumije. I rekao sam mu da mi ne pada napamet da se s njime naganjam, pa da onda uzajamno tražimo citate po starim knjigama i utvrđujemo koliko je koji Dubrovčanin u XVI stoljeću puta upotrebio hrvatsko, a koliko puta srpsko ime, te da citiram zajedno s njim Crnogorca Petra I Petrovića koji kaže Dubrovčanima da su cvijet srpskoga plemena i da onda pustim toj rečenici da mi onda određuje sadašnjost, pa čak i budućnost. E, moji dragi akademici, pomislih i rekoh, vi sada taj vaš problem više ne možete riješiti u knjigama, to vi možete riješiti jedino tenkovima, to vam možda ministar obrane mora riješiti. I tako sam predvidio budućnost...**

Stvari se sada menjaju. Pre nekoliko dana, posle šest godina, grupa ljudi je prvi put prešla s jedne na drugu stranu preko Debelog brijega!

- Dubrovnik se oporavlja od ratnih rana, Konavljani počinju obnovu spaljenih kuća, knjige u franjevačkoj biblioteci još su uvijek u podrumu, Hercegovci su uveli dosta svoga kapitala u dubrovačke banke, a ja pišem "Povjest hrvatske književnosti" u tuđini. Akademik Pantić, koji zna sve o dubrovačkom arhivu i bibliotekama, teško da ima odvažnosti da dođe u Dubrovnik. A lijepo sam mu rekao 1988: "Pustite nas na miru da volimo i da imenujemo svoju baštinu, pustite nas da to i vama pustimo".

Da li je to pitanje sad skinuto s dnevnog reda?

- Akademik Miroslav Pantić nedavno je ponovno govorio o ovim temama. Pitali su ga u "Vremenu" za komentar povodom epistola Mandićevih i Lasićevih, onih zanimljivih pisama objavljenih u "Vijencu", a koja su tretirala problem odnosa hrvatske i srpske književnosti.

Ponovo je akademik tvrdio da kad se govori o Dubrovniku između hrvatstva i srpstva treba da stoji veznik "i". Kako ponovo griješi taj profesor! On nikako da shvati da nije moguće da ja ili on napišemo knjigu "Dubrovnik i Hrvatska", ali je moguće da se napiše knjiga s naslovom "Dubrovnik i Srbija". Knjiga "Dubrovnik i Hrvatska" bila bi besmislena. Ta dva pojma formiraju metonimiju. Tu je dio cjelina, a cjelina dio i to je sva tajna toga nesporazuma.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

27.05.2007., 20:22

#28

[go2](#)

Registrirani korisnik

Registracija: May 2007.
Postova: 840

Quote:

Hroboatos kaže: ➤

Srbokatolički se krug, bar kao politička sila, ispuhao krajem 19. st., iako su pojedini nastavili djelovati u jugounitarnom okruženju.

ja se sjećam da je bilo govora o nekim srpskim kulturnim društvima s početka dvadesetog stoljeća s priličnim brojem članova u Dubrovniku

27.05.2007., 22:59

#29

[figi 25](#)

Registrirani korisnik

Registracija: May 2007.
Postova: 31

Quote:

Hroboatos kaže: ➤

Slažem se da je besmisleno biti opsjednut bilo kim (primjer guranja srpskih tema u hrvatskim medijima, napose političkih i zabavnih). No, ovdje stvari stoje u nekim vidovima drugačije: Srbi su nam najvažniji susjed s kojima imamo još neke račune koje će se ozbiljnije vući u doglednoj budućnosti. Slovenci i Talijani su iritacija, no ne i teritorijalno demografska i/ili vojna prijetnja. Treba ih držati na oku, kao i ostale (Mađare npr.), no to je uglavnom riješeno. Jedino nam je "istok" rovit i krhak u etno-teritorijalnom pogledu, a taj istok su Srbi i Bošnjaci-muslimani (Crnogorci su to puno manje jer im je položaj takav da se Hrvati s njima mogu maksimalno verbalno natezati oko Boke, no to nije ništa ozbiljno).

*Za opstanak i budućnost Hrvata i RH nužno je poznavanje Srba i Muslimana/Bošnjaka, njihovih teritorijalnih aspiracija i sl. Tu bih se složio-u mnogim drugim stvarima ne, ali u ovoj da- s politologinjom Mirajanom Kasapović da bismo trebali imati nešto kao institut za srbistiku i stručnjake tofa profila- nalik na američke "kremljologe" i "sovjetologe", jer **ne baš prijateljskog susjeda treba dobro, vrlo dobro poznavati.***

U potpunosti se slažem sa tobom.

Vrlo zanimljiva i poučna tema, svaka čast na trudu.👍

28.05.2007., 01:06

#30

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Prije no što prijeđem na završnu fazu (1990-2007) srpske opsesije Dubrovnikom, navest ću nekoliko opasaka o samoj toj temi, za koje mislim da ju rasvjetljuju na adekvatan način.

Prvo pitanje zdravoga razuma: a zašto takva opsjednutost jednom starijom regionalnom književnosti ? Znalci literature dobro znaju da je i u svojim najboljim djelima (Držić, Vetranović, Zlatarić, Gundulić, Đorđić) dubrovačka književnost slabija od suvremene srpske. Ako i stavimo stvar na vremensku okosnicu, hrvatski su povjesničari odavno utvrdili da mi Hrvati (ili bilo tko komu pripada ta literatura) može biti ponosan na razvijenu reneansnu i baroknu književnost. Takve, npr., nemaju katolički slavenski narodi Poljaci i Česi, a nemaju ju ni npr. Danci. Dakle- stvar jest za ponos, ali s kvalifikativom. Naša se literatura ne može ni približno mjeriti s talijanskom, španjolskom, francuskom, engleskom, pa i njemačkom toga doba, koju odlikuju bujnost izraza, genijalna sjevremenjena djela i koja tvore univerzalni kanon. Nema nijednog pisca koji je pisao na nekom slavenskom jeziku, a koji se može i približiti jednomu Danteu i Boccacciu, Shakespeareu, Donneu i Miltonu, Cervantesu, Gongori i De la Vegi, Rabelaisu, Montaigneu i Moliereu. Usporedbe su smiješne.

Kad bismo ugurali Držića i Gundulića u srpsku književnost, književnoumjetnički oni zaostaju za suvremenim piscima poput Danila Kiša, Miloša Crnjanskog, Borislava Pekića, a možda i Ive Andrića (o tom imam podijeljeno mišljenje). Srpska literatura ne dobija vrjednije autore ako "proguta" Držića, Zlatarića ili Nalješkovića. Dapače- oni su u tom kanonu stranci: stranci po jeziku, asocijacijama, književnim stilemima koje vuku iz hrvatskih čakavskih brevijara iz 14. stoljeća- jednostavno, strano tijelom, "corpus alienum".

Prigovor dva: bilo kako bilo- to je naše, i ne damo da nam se uzima naše.

Prigovor otpada jer su to ispali "naši" tek u atribucijama politički motivirane slavistike Kollara i Šafaržika, dok prije, a ni kasnije, većina srpske kulture zato nije hajala. Miodrag je Popović ilustrirao zašto nisu "naši", tj. srpski. Tu ništa ne mijenja prolazna epizoda Srba- katolika.

Pa- zašto onda ta opsesija, zašto želja da se dokaže da je stari Dubrovnik po jeziku "srpski" ?

Hrvatski jezik ima kontinuiranu baštinu na narodnome jeziku od 11. i 12. st., a na zreлом štokavskom narječju od 1380-1400. Jezik kakav je naš standardni imamo razvijenoga u prozi Držića oko 1520 i 30, a u poeziji i ranije oko 1480. Dakle, hrvatski je književni jezik ovoga idioma star nekih 500 godina. I mi tu imamo kontinuitet širenja u Dalmaciji, Bosni, Humu, Slavoniji, i na kraju na sjeverozapadu.

Srpski je jezik pak, uslijed nevoljne sudbe naroda, doživio niz lomova, a jezik na narodnom govoru ili vernakularu ozbiljnije se probio s Vukom Karadžićem u 1820-ima. Veza je s

prošlosti nađena u narodnoj guslarskoj pjesmi što veliča Kosovo, ali i Nemanjiće i zlatno doba srpske državnosti. No- jezik nema kontinuiteta, tekstovi iz 1300, 1400, 1500, 1600, 1700, ..strani su kao ruski. To srpski dovodi u zamršen odnos sa hrvatskim jezikom, jer oba su stilizirana na štokavskome narječju, pa su česta provokativna pitanja što je komu uzeo ili dodao. No, i bez toga, bitno je sljedeće: taj bi spor bio zadovoljavajuće razriješen (kao npr. češki i slovački) da se nisu uplele ekspanzionističke aspiracije koj je podhranjivala, bar u početcima, stara slavistika (npr. za jezik protestantskoga pisca Stjepana Konzula Istranina, koji je pisao na bosančici i jezik zvao hrvatskim, revni srpski propagandist Slovak Šafaržik veli da Konzul "piše na srpskom, samo kaže da je to hrvatski" i uvršćuje ga u antologije srpske pismenosti ! Takvih bi se primjera dalo navesti na vagone.)

Zašto se nije došlo do tričava spoznaje: radi se o bliskim jezicima, sasvim razumljivim i zasnovanim na istome narječju (više-manje), no koji su standardizirani, razvijani i uobličeni u razna vremena, s tim da se proces konačne standardizacije vremenski poklopio, pa obje strane duguju "onoj drugoj" bar nešto ?

To nije bilo moguće zbog veliksrske ideologije, po kojoj su **svi štokavci Srbi, a ako nisu, onda Dubrovnik ne mora srpski. Ako Dubrovnik nije srpski, onda su Srbi Hrvatima "ukrali" jezik-a ne Hrvati Srbima, što je uočijajena mantra srpskih polit-lingvista** (sama ideja da nitko nikomu ništa nije "ukrao" ne prodiše do toga neuma). **I to pogađa samu srž nacije: ako su Srbi kradljivci hrvatskog jezika iz Dubrovnika, onda im se otvaraju bokovi za hrvatski prodor (jezični, nacionalni) u samu Srbiju, a i prijeti rastakanje samog srpskog nacionalnog bića.**

Ovo zvuči suludo-ali to je ta logika.

Nadalje- ako Dubrovnik nije srpski po jeziku, tada otpada svako povijesno "opravdanje" da se opanci nađu za stalno u moru, a i okupacije većeg dijela BH gubi povijesno "opravdanje"- Bosna nije onda povijesno srpska zemlja, jer jer je štokavska Bosna, raspisana u djelima svojih franjevac, slovinska kao i Dubrovnik i hrvatska po baštini kao i Dubrovnik (tu padaju i bošnjačke fantazije).

Sumarno- **tko je uzeo /ukrao od koga jezik bitno je pitanje samodefinicije što dovodi do osjećaja krhkosti nacionalne ideologije koja je temeljito izgrađivana preko 150 godina. Hrvatstvo Dubrovnika, kao domino-efekt, svodi srpski jezik na samosvojan, ali bez korijena: to onda nije povijesni jezik; vodi do osjećaja, jer tako ideologija nalaže, da su Hrvati izvornik, a Srbi kopija i plagijat; te da su sve ekspanzionističke zamisli temeljene na izmišljotinama.**

Zato je pitanje jezika i pripadnosti starog, uglavnom turističkoga grada, od prevelik važnosti.

Neke ilustracije:

http://www.glas-nedelje.co.yu/arhiva..._03_03/05.html

Časopis "Srpsko nasleđe" objavio je kritički osvrt u kome se negiraju stavovi nekih filologa o tome da je, pored ćirilice, i latinica srpsko pismo. Ali, ta negacija doživjela je brzo svoju negaciju. Prenosimo dva

suprotstavljena stava o srpskoj latinici

DA LI JE ĆIRILICA SRPSKA A LATINICA HRVATSKA

Prof. dr Veljko Đurić:

Ne postoji srpska latinica

Ako je istorija pokazala da je latinizacijom rasrbljavano srpstvo (čitaj: kroatizovano) Šta su tvrdnje iz "Slova o jeziku" o nekakvoj "srpskoj latinici"? Nova latinizacija?

.....

Prof.dr Miloš Kovačević:

ĐURIĆ PROVODI HRVATSKI LINGVISTIČKI PROGRAM

Gotovi svi Dubrovčani bili su Srbi "rimskoga zakona".

A dubrovačka i bokokotorska književnost srednjeg veka pisana je latinicom. Isključiti iz srpskog nasleđa te književnosti - za šta se inače zdušno zalažu hrvatski filolozi - značilo bi Srbe pretvoriti u jedini evropski narod bez dva veka književnosti

.....

Isključenjem te književnosti i njenog jezika iz srpske književnosti i jezika, kako to hrvatski filološki program nalaže, Srbi bi bili jedini narod u Evropi bez dva vijeka književnosti (bez čitavog srednjeg perioda), a osim toga, naučno bi dali neoboriv argument Hrvatima da je Vuk uzeo od Dubrovčana kao Hrvata hrvatski jezik i podmetnuo ga Srbima, tj. da su Srbi od Hrvata, a ne oni od nas, uzeli književni jezik.

Laza Kostić, ikona SRS-a:
biografija:

glavna teza:

http://govori.tripod.com/kradja_srpskog_jezika.htm

Završit ćemo s temom u sljedeća 2-3 broja

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

Registracija: Jun 2006.

Lokacija: vojvodina , vrbas

Postova: 551

Quote:

Hroboatos kaže:

Prije no što prijeđem na završnu fazu (1990-2007) srpske opsesije Dubrovnikom, navest ću nekoliko opasaka o samoj toj temi, za koje mislim da ju rasvjetljuju na adekvatan način.

Prvo pitanje zdravoga razuma: a zašto takva opsjednutost jednom starijom regionalnom književnosti ? Znalci literature dobro znaju da je i u svojim najboljim djelima (Držić, Vetranović, Zlatarić, Gundulić, Đorđić) dubrovačka književnost slabija od suvrjemene srpske. Ako i stavimo stvar na vremensku okosnicu, hrvatski su povjesničari odavno utvrdili da mi Hrvati (ili bilo tko komu pripada ta literatura) može biti ponosan na razvijenu reneansnu i baroknu književnost. Takve, npr., nemaju katolički slavenski narodi Poljaci i Česi, a nemaju ju ni npr. Danci. Dakle- stvar jest za ponos, ali s kvalifikativom. Naša se literatura ne može ni približno mjeriti s talijanskom, španjolskom, francuskom, engleskom, pa i njemačkom toga doba, koju odlikuju bujnost izraza, genijalna sjevremena djela i koja tvore univerzalni kanon. Nema nijednog pisca koji je pisao na nekom slavenskom jeziku, a koji se može i približiti jednomu Danteu i Boccacciu, Shakespeareu, Donneu i Miltonu, Cervantesu, Gongori i De la Vegi, Rabelaisu, Montaigneu i Moliereu. Usporedbe su smiješne.

Kad bismo ugurali Držića i Gundulića u srpsku književnost, književnoumjetnički oni zaostaju za suvremenim piscima poput Danila Kiša, Miloša Crnjanskog, Borislava Pekića, a možda i Ive Andrića (o tom imam podijeljeno mišljenje). Srpska literatura ne dobija vrjednije autore ako "proguta" Držića, Zlatarića ili Nalješkovića. Dapače- oni su u tom kanonu stranci: stranci po jeziku, asocijacijama, književnim stilovima koje vuku iz hrvatskih čakavskih brevijara iz 14. stoljeća- jednostavno, strano tijelom, "corpus alienum".

Prigovor dva: bilo kako bilo- to je naše, i ne damo da nam se uzima naše.

Prigovor otpada jer su to ispali "naši" tek u atribucijama politički motivirane slavistike Kollara i Šafaržika, dok prije, a ni kasnije, većina srpske kulture zato nije hajala. Miodrag je Popović ilustrirao zašto nisu "naši", tj. srpski. Tu ništa ne mijenja prolazna epizoda Srba-katolika.

Pa- zašto onda ta opsesija, zašto želja da se dokaže da je stari Dubrovnik po jeziku "srpski" ?

Hrvatski jezik ima kontinuiranu baštinu na narodnome jeziku od 11. i 12. st., a na zreлом štokavskom narječju od 1380-1400. Jezik kakav je naš standardni imamo razvijenoga u prozi Držića oko 1520 i 30, a u poeziji i ranije oko 1480. Dakle, hrvatski je književni jezik ovoga idioma star nekih 500 godina. I mi tu imamo kontinuitet širenja u Dalmaciji, Bosni, Humu, Slavoniji, i na kraju na sjeverozapadu.

Srpski je jezik pak, uslijed nevoljne sudbe naroda, doživio niz lomova, a jezik na narodnom govoru ili vernakularu ozbiljnije se probio s Vukom Karadžićem u 1820-ima. Veza je s prošlosti nađena u narodnoj guslarskoj pjesmi što veliča Kosovo, ali i Nemanjiće i zlatno doba srpske državnosti. No- jezik nema kontinuiteta, tekstovi

iz 1300, 1400, 1500, 1600, 1700, ..strani su kao ruski. To srpski dovodi u zamršen odnos sa hrvatskim jezikom, jer oba su stilizirana na štokavskome narječju, pa su česta provokativna pitanja što je komu uzeo ili dodao. No, i bez toga, bitno je sljedeće: taj bi spor bio zadovoljavajuće razriješen (kao npr. češki i slovački) da se nisu uplele ekspanzionističke aspiracije koj je podhranjivala, bar u početcima, stara slavistika (npr. za jezik protestantskoga pisca Stjepana Konzula Istranina, koji je pisao na bosančici i jezik zvao hrvatskim, revni srpski propagandist Slovak Šafaržik veli da Konzul "piše na srpskom, samo kaže da je to hrvatski" i uvršćuje ga u antologije srpske pismenosti ! Takvih bi se primjera dalo navesti na vagone.)

Zašto se nije došlo do tričava spoznaje: radi se o bliskim jezicima, sasvim razumljivim i zasnovanim na istome narječju (više-manje), no koji su standardizirani, razvijani i uobličeni u razna vremena, s tim da se proces konačne standardizacije vremenski poklopio, pa obje strane duguju "onoj drugoj" bar nešto ?

To nije bilo moguće zbog veliksrbpske ideologije, po kojoj su **svi štokavci Srbi, a ako nisu, onda Dubrovnik ne mora srpski. Ako Dubrovnik nije srpski, onda su Srbi Hrvatima "ukrali" jezik-a ne Hrvati Srbima, što je uočljiva mantra srpskih polit-lingvisti** (sama ideja da nitko nikomu ništa nije "ukrao" ne prodire do toga neuma). **I to pogađa samu srž nacije: ako su Srbi kradljivci hrvatskog jezika iz Dubrovnika, onda im se otvaraju bokovi za hrvatski prodor (jezični, nacionalni) u samu Srbiju, a i prijeti rastakanje samog srpskog nacionalnog bića.**

Ovo zvuči suludo-ali to je ta logika.

Nadalje- ako Dubrovnik nije srpski po jeziku, tada otpada svako povijesno "opravdanje" da se opanci nađu za stalno u moru, a i okupacije većeg dijela BH gubi povijesno "opravdanje"- Bosna nije onda povijesno srpska zemlja, jer jer je štokavska Bosna, raspisana u djelima svojih franjevac, slovinska kao i Dubrovnik i hrvatska po baštini kao i Dubrovnik (tu padaju i bošnjačke fantazije).

Sumarno- tko je uzeo/ukrao od koga jezik bitno je pitanje samodefinicije što dovodi do osjećaja krhkosti nacionalne ideologije koja je temeljito izgrađivana preko 150 godina. Hrvatstvo Dubrovnika, kao domino-efekt, svodi srpski jezik na samosvojan, ali bez korijena: to onda nije povijesni jezik; vodi do osjećaja, jer tako ideologija nalaže, da su Hrvati izvornik, a Srbi kopija i plagijat; te da su sve ekspanzionističke zamisli temeljene na izmišljotinama.

Zato je pitanje jezika i pripadnosti starog, uglavnom turističkoga grada, od prevelik važnosti.

Neke ilustracije:

http://www.glas-nedelje.co.yu/arhiva..._03_03/05.html

Časopis "Srpsko nasleđe" objavio je kritički osvrt u kome se negiraju stavovi nekih filologa o tome da je, pored ćirilice, i latinica srpsko pismo. Ali, ta negacija doživela je brzo svoju negaciju. Prenosimo dva

suprotstavljena stava o srpskoj latinici

DA LI JE ĆIRILICA SRPSKA A LATINICA HRVATSKA

Prof. dr Veljko Đurić:

Ne postoji srpska latinica

Ako je istorija pokazala da je latinizacijom rasrbljavano srpstvo (čitaj: kroatizovano) Šta su tvrdnje iz "Slova o jeziku" o nekakvoj "srpskoj latinici"? Nova latinizacija?

.....

Prof.dr Miloš Kovačević:

ĐURIĆ PROVODI HRVATSKI LINGVISTIČKI PROGRAM

Gotovi svi Dubrovčani bili su Srbi "rimskoga zakona".

A dubrovačka i bokokotorska književnost srednjeg veka pisana je latinicom. Isključiti iz srpskog nasleđa te književnosti - za šta se inače zdušno zalažu hrvatski filolozi - značilo bi Srbe pretvoriti u jedini evropski narod bez dva veka književnosti

.....

Isključenjem te književnosti i njenog jezika iz srpske književnosti i jezika, kako to hrvatski filološki program nalaže, Srbi bi bili jedini narod u Evropi bez dva vijeka književnosti (bez čitavog srednjeg perioda), a osim toga, naučno bi dali neoboriv argument Hrvatima da je Vuk uzeo od Dubrovčana kao Hrvata hrvatski jezik i podmetnuo ga Srbima, tj. da su Srbi od Hrvata, a ne oni od nas, uzeli književni jezik.

*Laza Kostić, ikona SRS-a:
biografija:*

glavna teza:

http://govori.tripod.com/kradja_srpskog_jezika.htm

Završit ćemo s temom u sljedeća 2-3 broja

Ti ne shvatas najobicniju ljudsku stvar , jednostavno su stari Dubrovčani pisali u govorili jezikom kojim govore Srbi(jedino ako pre Vuka nismo pricali kineski) , i to je to.

Tako isto vazi za Hrvate.

Niko istorijski ne moze dokazati "ciji je on vise ciji" , nego se jednostavno se mora priznati da je Dubrovnik zajednicka kulturno-istorijska bastina.

Dubrovacki pesnici(pro-yu) da vide kako ih svojataju sa svih strana , ukrcali bi se na brod i bestraga pobegli da ne gledaju bracu maloumnike.

28.05.2007., 13:41

#32

mano a mano

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Lokacija: Agram

Postova: 150

Quote:

cho enter kaže:

Ti ne shvatas najobicniju ljudsku stvar , jednostavno su stari Dubrovcani pisali u govorili jezikom kojim govore Srbi(jedino ako pre Vuka nismo pricali kineski) , i to je to.

Tako isto vazi za Hrvate.

Niko istorijski ne moze dokazati "ciji je on vise ciji" , nego se jednostavno se mora priznati da je Dubrovnik zajednicka kulturno-istorijska bastina.

Dubrovački pesnici(pro-yu) da vide kako ih svojataju sa svih strana , ukrkali bi se na brod i bestraga pobjegli da ne gledaju bracu maloumnike.

da svi ti dubravački pisci sebe su zvali slovincima, nekih 40 % još ih se zvalo i Hrvatima, ali baš nijedan nije sebe zvao srbinom. jasno je meni da vi patite za dubrovnikom, ali je jasno ko dan da je dubrovnik i dubrovačka književnost isključivo hrvatska.

28.05.2007., 14:53

#33

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

S porastom srpskoga nacionalizma krajem 80-ih dolazi i do jačanja broja publikacija koje svojataju Dubrovnik. Prije su bile ograničene na opskurne filološke časopise ili historiografske publikacije. Autori koji su se bavili tematikom Dubrovnika, stalno ili povremeno, bili su povjesničari (i književnosti) Dragoljub Pavlović i Miroslav Pantić, filolozi Branislav Nedeljković i Pavle Ivić, te još nekolicina. Najeksplicitnija je publikacija pamflet "Srpstvo Dubrovnika" arhivista Jeremije Mitrovića, objavljena 1992 kao ideološka potkrjepa opsadi Dubrovnika. Dostupna je, cijela, na internetu: <http://www.rastko.org.yu/rastko-du/i...brovnik.1.html>

O ozračju u kojem se kotila takva ideologija možete doznati iz sljedećih kraćih tekstova: <http://www.srpsko-nasledje.co.yu/sr-...rticle-10.html> ili <http://www.srpsko-nasledje.co.yu/sr-...rticle-11.html>

Jedna je od ilustracija toga stanja duha "Istorija srpske književnosti" inače kvalitetnoga povjesničara književnosti Jovana Deretića. U izdanju iz 1983. imao je oko 800 stranica. U izdanjima nakon 1990 (4. izdanje 2004.) nabujala je na 1300 str. Dodavanjem starije hrvatske književnosti iz Dubrovnika, Dalmacije, Bosne i Slavonije, bez proširenja tekstova koji su postojali u starijem izdanju.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRocheFoucauld

28.05.2007., 14:59

#34

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Usput-ovo je Proserov odlično složio:

Ne znam kako je on to sve zamislio, ali sam shvatio da on tvrdi da je Ragusa po danu valjda hrvatska, a noću valjda srpska, a kako sam znao i **"da je Srbija tajna"** i da tamo, kako ona pjesnikinja veli, **"ne zna dan šta noć kuva"**, tako sam se ja ozbiljno zabrinuo.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

28.05.2007., 15:03

#35

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.

Lokacija: vojvodina , vrbas

Postova: 551

Quote:

mano_a_mano kaže: ➤

da svi ti dubravački pisci sebe su zvali slovincima, nekih 40 % još ih se zvalo i Hrvatima, ali baš nijedan nije sebe zvao srbinom. jasno je meni da vi patite za dubrovnikom, ali je jasno ko dan da je dubrovnik i dubrovačka književnost isključivo hrvatska.

Posto si i ti slep pored ociju i ne zanima uopste sto su ti pisci pisali i govorili jezikom kojim Srbi govore , eto ti ga udavi se u njemu.

Uvek ce tebi biti u glavi Srbi jer ih podobro razumes hteo to ili ne.

Evo primera , kladim se da ce beogradski glumci bolje i uverljivije predstaviti Dunda Maroja nego Zagrebacki , jer je dubrovacki govor opet hteo ili ne hteo blizi Beogradu nego Zagrebu. Mozes li objasniti tu kosmicku cinjenicu(ili nepravdu 😊)

28.05.2007., 15:19

#36

mano a mano

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Lokacija: Agram

Postova: 150

Quote:

cho enter kaže:

Posto si i ti slep pored ociju i ne zanima uopste sto su ti pisci pisali i govorili jezikom kojim Srbi govore , eto ti ga udavi se u njemu.

Uvek ce tebi biti u glavi Srbi jer ih podobro razumes hteo to ili ne.

Evo primera , kladim se da ce beogradski glumci bolje i uverljivije predstaviti

Dunda Maroja nego Zagrebacki , jer je dubrovacki govor opet hteo ili ne hteo blizi

Beogradu nego Zagrebu.

Mozes li objasniti tu kosmicku cinjenicu(ili nepravdu 😊)

neće, jer ne može ekavac bolje pričat ijekavicu od ijekavca 😊

28.05.2007., 15:48

#37

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Sada je situacija sljedeća:

*Pantićevi ideološki nasljednici se, u nekoj mjeri, i dalje bave Dubrovnikom

*na Filološkom fakultetu u Bg na kolegiju spski jezik i književnost s nekom nedefiniranom renesansnom i baroknom-postoji srednjovjekovna spska, pa srpski klasicizam, no nema srpske renesanse, ali je neka nedefinirana renesansa ..

*ideologija i dalje ostaje: izdaju se, tu i tamo, djela Palmotića, Sasina i Držića na srpskom, i to na ćirilici.

*tu su slični biseri: <http://www.vjesnik.hr/html/2002/07/2....asp?r=sta&c=1>

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

28.05.2007., 15:57

#38

mano a mano

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Lokacija: Agram

Postova: 150

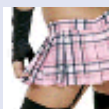

u prijevodu, ne mogu više od srama svojatati dubrovnik, a htjeli bi i dalje 😊

stiliana

cetinjska snajka

Registracija: Apr 2007.
Lokacija: tamo visoko za brda
ona
Postova: 651

Quote:

cho enter kaže: ➡

*Posto si i ti slep pored ociju i ne zanima uopste sto su ti pisci pisali i govorili jezikom kojim Srbi govore , eto ti ga udavi se u njemu.
Uvek ce tebi biti u glavi Srbi jer ih podobro razumes hteo to ili ne.
Evo primera , kladim se da ce beogradski glumci bolje i uverljivije predstaviti Dunda Maroja nego Zagrebacki , jer je dubrovacki govor opet hteo ili ne hteo blizi Beogradu nego Zagrebu.
Mozes li objasniti tu kosmicku cinjenicu(ili nepravdu 😊)*

molim te nemoj više, umrijet ću od smijeha...vi ćete odglumit Dunda Maroja...
muahahahaha, nije žvaka za seljaka niti pila za debila

Milijana

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

mano_a_mano kaže: ➡

neće, jer ne može ekavac bolje pričat ijekavicu od ijekavca 🌻

Ma nije moguće , ijekavica je nama ravnopravna , a preshaltati se na nju je vrlo lako.
Ti vrlo dobro znas da je tako , da zagrebacki glumac tri dana dubi na glavi neće odigrati uverljivo bilo koji komad starog Dubrovnika kao beogradski.
E to je jaca cinjenica nego sto Hrobatos bifla iz posta u post.

Prosta cinjenica je da sve sto je zapisano u Dubrovniku je napisano na jeziku kojim Srbi govore(ma kako god ga zvali) .Sta je jace od toga.

mano a mano

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Lokacija: Agram

Postova: 150

Quote:

cho enter kaže: ➡

Ma nije moguće , ijekavica je nama ravnopravna , a preskaltati se na nju je vrlo lako.

Ti vrlo dobro znaš da je tako , da zagrebački glumac tri dana dubi na glavi neće odigrati uverljivo bilo koji komad starog Dubrovnik kao beogradski.

E to je jaca cinjenica nego sto Hrobatos bifla iz posta u post.

Prosta cinjenica je da sve sto je zapisano u Dubrovniku je napisano na jeziku kojim Srbi govore(ma kako god ga zvali) .Sta je jace od toga.

osim što valjaš ko maksim po diviziji, imaš li ti neke konkretne ljude na pameti ili samo lupaš? što znači zagrebački glumac? koji je rođen u zagrebu, ili je studirao u zagrebu? al čuj mene budale, pa di će jedan Hrvat odglumiti u dundu ko jedan nišlija. durovnik i niš, ima neka tajna veza🤪

odi si u prestolnicu!

28.05.2007., 18:00

#42

mano a mano

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Lokacija: Agram

Postova: 150

Quote:

cho enter kaže: ➡

Prosta cinjenica je da sve sto je zapisano u Dubrovniku je napisano na jeziku kojim Srbi govore(ma kako god ga zvali) .Sta je jace od toga.

vama je zasigurno čast, što pričate jezikom Hrvata. inače, bili biste jedini narod koji ima rupu od 200 godina u književnosti🌕

odi si u prestolnicu!

28.05.2007., 18:41

#43

Quote:

cho enter kaže:

Prosta cinjenica je da sve sto je zapisano u Dubrovniku je napisano na jeziku kojim Srbi govore(ma kako god ga zvali) .Sta je jace od toga.

Fran Supilo, list "Crvena Hrvatska"

VUKOVA SLAVA U BEOGRADU

Vuk Stefanović Karadžić ima tu zaslugu, da je u Srba hrvatski jezik podigao na stupanj književnog jezika. Prije njega Srbi su svakako pisali: staroslavenskim crkvenim jezikom, pomiješanim sa narodnim, turskim, arnautskim i inim riječima, prama tome kako je ko bio izobražen... Vuk je vidio da to ne valja. Upoznao se s Hrvatima, nadasve sa djelima književnika Dalmacije i Dubrovnika, te krune hrvatskih gradova, i stanuo uvađat među Srbe hrvatski književni jezik. Onda se na nj dignula strašna galama u srpskom svijetu... Ali što je bolje, bolje je. Hrvatska štokavština ijekavskog izgovora stanula otimat mah među Srbima, te oni počеше pisati od prilike onako kako mi govorimo. Nu to je ipak za malo trajalo i mali broj srpskih književnika služio se ovim narječjem. Daskora svi okrenu pisati doduše narodnim jezikom, štokavštinom, ali ne književnim dijalektom kako je htio Vuk, nego ekavštinom i taj se običaj kod Srba danas drži...

Danas Srbi, pohlepni i nezasitljivi (...), htjeli bi da izvrnu stvar, te prikažu da je Vuk nas, nas Hrvate, naučio »srpski«! Nas, čiji su stari u Dubrovniku, Dalmaciji i Hrvatskoj pisali onim narječjem i izgovorom još onda kad se nije znalo ni za Vuka ni za kakvu Srbiju; nas, kod kojih je isti Vuk dolazio da uči... To ga međutim nije smetalo da izda poslije onu svoju lozinku "Srbi svi i svuda", kojom je htio progutati Hrvate. Dokaz da Vuk u poslu bratske ljubavi bio je isto što i drugi Srbi. On je putovao hrvatskim zemljama. gdje je proučavao jezik koji on sam nazivlje hrvatskim i kupio narodne pjesme, ali to je prozvaao srpskim...

Vuk Stefanović Karadžić bio je veliki talenat, upravo genij, a kao samouk mnogo je uradio na književnom polju. Ali Srbi ga zato toliko ne slave, oni ga slave radi političke ideje "Srbi svi i svuda", koja cilja za tim da se Hrvatska omete u svome radu za slobodu i cjelokupnost na račun **Velike Srbije, koja je nemoguća. Vuk književnik bio je samo neka forma, pod kojom se je skrivao Vuk političar... Ovo je pravo shvaćanje Vukove slave u Beogradu...**

Crvena Hrvatska, Dubrovnik, br. 41 / 16. X. 1897, str. 2.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

Kexx

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Postova: 5,958

Quote:

cho enter kaže: ➡

Posto si i ti slep pored ociju i ne zanima uopste sto su ti pisci pisali i govorili jezikom kojim Srbi govore , eto ti ga udavi se u njemu.

Uvek ce tebi biti u glavi Srbi jer ih podobro razumes hteo to ili ne.

Evo primera , kladim se da ce beogradski glumci bolje i uverljivije predstaviti

Dunda Maroja nego Zagrebacki , jer je dubrovacki govor opet hteo ili ne hteo blizi Beogradu nego Zagrebu.

Mozes li objasniti tu kosmicku cinjenicu(ili nepravdu 😊)

Reci mi samo koliko si spreman uložiti u opkladu? Zanima me koliko ću zaraditi.
Nema nikakve šanse da Beograđani to bolje odrade, niti je isti govor.
Nama ovdje u Dubrovniku probode uši svaki govornik srpskog kojeg sretnemo na Stradunu.
Redovito se užasnemo, i nema šanse da takvog ne primijetimo.
Prevelika je razlika.

Ni stari Dubrovčani ni stari Srbi nisu govorili istim jezikom, sličnim da, ali slično nije isto.
Uostalom ne bi u Dubrovniku postojala kancelarija za korespondenciju sa Srbijom da je to isti jezik.

Moja obitelj je iz Obuljena, Rijeka dubrovačka, ono gdje ste palili i pljačkali ako se sjećaš, moja stara tetka koja je prešla 90 godina i danas zove pravoslavce onako kako su ih zvali njeni stari-Vlasima.
Ona ne zna za Srbe, nikad čula. Pravoslavci su za nju Vlasi, kao što su bili i za moga djeda, njegovog djeda i tako dalje.

O srpstvu Dubrovnika nema ni govora, smiješna priča.

28.05.2007., 19:04

#45

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

Postavit ćemo nekoliko tekstova koji analiziraju Mitrovićev pamflet "Srpstvo Dubrovnika", 1992. -http://www.rastko.org.yu/rastko-du/istorija/jmitrovic/1992/jmitrovic-dubrovnik_1.html Analiza je "minirana" na jednom drugom forumu, pa se ovdje prenosi ono što mislim da je relevantno, a **što razotkriva srpsku retoriku i manipulacije**

Knjiga Jeremije Mitrovića, objavljena znakovite 1992. (dok je Dubrovnik još bio u okruženju, bar dio te godine), politički je pamflet koji je trjebao poslužiti za "povijesno" opravdanje srpske agresije na taj grad. Ne može se ići u detaljnu rasčlanu te knjige (tražilo bi to drugu knjigu), no, dosta je osvrnuti se na njen profil i glavne teze koje su području jezika i književnosti. Po tematici knjiga je gulaš, sastavljena iz 3-4 tematske cjeline: jedno je prepričavanje dijela starijih povijesnih vrjela različite vjerodostojnosti, drugo prikaz dubrovačke književne baštine, treće autorova slika političko-nacionalnih prilika u Dubrovniku u 19. i 20. stoljeću- sve to obavijeno piščevim razmatranjem hrvatskoga nacionalnoga bića i ideologije (kakvim ih on vidi). Moj će prikaz biti izrazito selektivan, jer

ču se osvrnuti samo na pojave koje smatram važnijim. Ne izbjegavam potencijalno "neugodne" teme, nego jednostavno nemam vremena za svaku autorovu podtemu.

Najvažnije je sljedeće: **Mitrović je pripadnik škole jednostranih selektivnih citata iz djela koja su su suglasju s piščevom osnovnom nakanom, sadržanom u naslovu. On ne će spomenuti povijesnih izvora koja govore, pa i jačim glasom, suprotno onomu što bi on htio čuti. On ne će interpretirati svoje citate, dajući kontekst u kojem su nastajali, niti navesti mišljenja istih autora koja govore suprotno.**

Ponajviše- on nema aparata za sustavnu obradbu raznih izvora, što bi rezultiralo lučenjem kukolja od žita. Za površnost i plitkost njegova metoda dosta je supostaviti kraći tekst hrvatskoga jezikoslovca Katičića i pojmovima "slovinski" i "ilirski", koji je ispunjen izvornim citatima djela samih autora o kojima se govori. Tekst je dan na <http://www.hercegbosna.org/ostalo/jezik2.html> - i odmah upada u oči razlika u trijeznom filološkom pristupu Katičićevom i demagoškoj praznjikavosti Mitrovićevoj.

Kad piše o "dubrovačkoj književnosti", Mitrović ne navodi iskaze o nacionalnome imenu jezika samih pisaca. On je uspio napisati cijelo poglavlje-pače, to mu je jedna od glavnih tema- od renesansnoj, baroknoj i klasicističkoj književnosti Dubrovnika (ca. 1500.- 1800.), ne analiziravši kojih 30 autora koji su obilježili to doba. Doista-pravi podhvat ! Preskočio je i Hrvatski preporod u Dubrovniku, prebacivši se odmah na pojavu Srba-katolika i "povoljnije" teme.

.....

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

28.05.2007., 19:05

#46

[cho enter](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

mano_a_mano kaže: ➡
vama je zasigurno čast, što pričate jezikom hrvata. inače, bili biste jedini narod koji ima rupe od 200 godina u književnosti ☹

Nema rupe tu je Dubrovnik , sta ti je. 😊

28.05.2007., 19:06

#47

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Vidljivo je to, prije svega, u Mitrovićevoj literaturi. Razumljivo je što koristi sve srpske izvore, ma kako marginalne. No, u kojih 210 izvora, nedostaju neki ključni- npr. Nikola Zvonimir Bjelovučić, relativno opskurni hrvatski propagandist, predstavljen je nereprezentativnim djelima koja i ne daju pravu sliku o tom auktoru; nema jezičnodijalektskih studija Pere Budmanija, Stjepana Ivšića, Van Bergha, ni konačnoga sumiranja povijesne dijalektologije kod Brozovića- koja se inače, u tom pogledu, ne razlikuje u rezultatima od one Pavla Ivića (koliko god ovaj posljednji izbjegavao da se ajnsnije odredi prema zapadnoj štokavštini); nema ključnih djela Vatroslava Jagića, Ivana Broza, Milana Rešetara, .. i drugih filologa i književnika, što daju posve drugačiju sliku i mišljenja od onih koja im se imputiraju; nema djela ključnih hrvatskih proučavatelja fenomena bosančice i srednjovjekovne bosanske književnosti (Tentor, Raukar, Šidak, Leo Petrović, ..); ključna su mu uporišta djela srpskih propagandista kao što je Lazo Kostić, dok je uspješno izbjegao citiranje ijednoga djela raspisanih hrvatskih ideologa, Krunoslava Draganovića i Dominika Mandića (ovaj zadnji ima cijelu knjigu o "crvenoj Hrvatskoj"); dao je Gajevu "izjavu" kojom se ovaj ograđuje od Starčevićevih stavova u polemici sa srpskim ideolozima- ali ne i prikaz Stračevićevih argumenata i tvrdnji; neka je djela naveo (npr polemiku u "Borbi", 159a- ali ju je posve neadekvatno prikazao (ili većinom prešutio)); nema monumentalne Franičevićeve "Povijesti hrvatske renesansne književnosti", 1987., u kojoj je znanstveno i stručno interpretirana starija dubrovačka regionalna književnost-kao što naslov govori, samo renesansna; nema isto tako prijelomne i monumentalne Kombolove "Povijesti hrvatske književnosti do Preporoda" (<http://www.sveznadar.com/knjiga.aspx?knjiga=58112>)-knjiga je nastala 1945., kao isto tako nespomenuta povijest književnosti Slavka Ježića-još jedno kapitalno djelo. Nema ništa o dubrovačkoj filologiji- Kašiću i Mikalji, a ni najvažnijem starom leksikografu, Joakimu Stulliju (možda zato što je srpski lingvist Egon Fekete objavio prijetisak i studiju o njemu pod nezgodnim naslovom, opisujući ga kao "poslednjeg starog hrvatskog leksikografa"; nema kritičke prosudbe starijih povijesnih izvora (npr. Porfirogeneta i drugih) što su ju izvršili razni historičari, napose Nada Klaić; naveden je ključni tekst Vuka Karadžića "Srbi svi i svuda", no ne i polemike u kojima je utemeljeno raskrinkan, napose Šulekov tekst (sve je to autoru sigurno bilo dostupno, jer se nalazi u prav tri sveska 10-sveščanoga kompendija "Polemike u hrvatskoj književnosti", što ih je u 1980-im godinama izdao Ivan Krtalić. Te su polemike u 2. knjizi, naziva "Viek narodnosti" (i Karadžićev, i Šulekov, i Mažuranićevi i Daničićevi tekstovi..).

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRocheffoucauld

[mahatma gandhi](#)

Registrirani korisnik

Registracija: May 2007.

Postova: 624

Zanimljiva tema.

28.05.2007., 19:08

#49

[Hroboatos](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Početak knige Jeremije Mitrovića (JM) čudan je prikaz i brzopotezni katalog starije povijesti Hrvata i Srba (najviše po Porfirogenetu, koji "odgovara" srpskim autorima zbog srpskoga imenovanja stanovnika sadašnje Crne Gore i Hercegovine), te stereotipnim idejama o nacionalnim značajkama tih naroda. JM operira s odbačenim mitovima:

*tobožnji sukob između "narodne" i "latinske" crkve, epitomiziran u ličnosti Grgura Ninskog, što je tema nacionalromantičarske historiografije 19. st.

***tobožnje masovne seobe pravoslavaca u doba turske navale. Zapravo, u području sadašnje BH muslimani su bili 70 % većina do 1700-1750.**

***priče o "denacionalizovanom" hrvatskom plemstvu i bajke o Katoličkoj crkvi-opet na jezičnom polju**

Veći je dio naprosto struja svijesti autora, pa slobodno skače iz stoljeća u stoljeće, s teme na temu u pričalačkom stilu.

No, dolazimo do piščevih prvih analiza-i promašaja. kad je počeo o Ritteru-Vitezoviću, ideologu pankroatizma-potpuno je apšisao. **Odmah je "ilirsku" ideologiju prikrpio Bečkom dvoru, dok je ona stari hrvatski panslavistički ideologem, od renesanse nadalje (Pribojević, Orbini, Križanić,..).** I sad je stigao na Ilirski pokret.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

28.05.2007., 19:11

#50

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

U poglavlju "Naći ishod odavde", JM piše selektivno, neznalački i amatersko-propagandistički o Hrvatskom narodnom preporodu ili Ilirskom pokretu. Pisanija je uglavnom baratanje proizvoljno interpretiranim citatima- primjer je citat hrvatskog povjesničara književnosti Antuna Barca (koji je dobio laskave ocjene, iako pripada povjesničarima nižeg ranga, posebno u usporedbi s Kombolom, Ježićem, Frangešom ili, prije, Prohaskom i Šurminom. Barac je bio ideološki ljevičar i jasenovački uznik, pa je stoga imao neko vrijeme status autoriteta. No, sam njegov iskaz nije potpuno pogrješan).

Tvrdnja da su Ilirci "**pomoću štokavštine kao književnog narječja povezali hrvatsku književnost sa ostalim jugoslavenskim književnostima poimence sa srpskom**", smisljena je samo utoliko da su Srbi, nakon usvajanja vernakulara u književnosti, svoju nacionalnu književnost "**povezali**" s hrvatskom, koja je (i) na štokavskom vernakularu pisana od 15. stoljeća. Teza o ostalim potencijalnom približavanju ostalim jugoslavenskim književnostima (npr. slovenskoj ili makedonskoj)- besmislena je. Tvrdnja pak da "**najveći dio tadašnjih hrvatskih književnika nije uopšte znao štokavski govoriti ni pisati**" također je nebulozna, jer Barac poistovjećuje hrvatsko etničko ime s političkom Hrvatskom, zguranom u sjeverozapadni kut. Većina je hrvatskih pisaca itekako znala pisati i pisala je na hrvatskom štokavskom književnom jeziku- no ne u tzv. "provincijalnoj Hrvatskoj". Dalje se daje Gajev citat (uostalom točan) o tom kako Hrvati smatraju srpsku literaturu za svoju (duh panslavizma). Također, tu je i obvezan citat Natka Nodila, na kojem ćemo se zadržati.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRoche foucauld

Stranica 2 od 7

< 1 **2** 3 4 5 6 7 >

« [Prethodna tema](#) | [Sljedeća tema](#) »

Tematski alati

[Prikaži verziju za ispis](#)

[Pošalji stranicu e-mailom](#)

Opcije prikaza

Linearni mod

[Prebaci na hibridni mod](#)

[Prebaci na razgranati mod](#)

[Forum.hr](#) > [Društvo](#) > [Povijest i povijesne teme](#)
(Veliko)Srpska opsesija Dubrovnikom

Korisničko ime Zapamti me!
Lozinka

Marketing

[Monitor.hr](#) [Blog.hr](#) [Register](#) [FAQ](#) [Popis članova](#) [Kalendar](#) [Označi forume pročitanim](#)

Povijest i povijesne teme Politička, društvena, kulturna, univerzalna povijest... Podforum [Vojna povijest i tehnologija](#)

Stranica 4 od 7

< 1 2 3 **4** 5 6 7 >

☒ Idi na prvi nepročitani post

Tematski alati

Opcije prikaza

29.05.2007., 17:35

#76

[Kexx](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.

Postova: 5,958

Quote:

cho enter kaže:

*Meni nije namera dokazivati da je Dubrovnik srpski , samo je jednostavno glupo kad ti neko prosipa price kako Dubrovnik nema veze sa srpskim jezikom i srbima. Ispade kako su srbi slagani i izmanipulisani tokom stotina godina bezveze se ponoseci na "tudju" nacionalno-kulturnu bastinu.😏
A sta ces kad smo iskonski zli i kad od vajkada krademo kulturu od hrvata.*

Naravno da nema. Srbokatolicizam u Matije Bana, Meda Pucića i ostalih nije proistekao iz nacionalne osviještenosti koju su naslijedili od svojih djedova.

To je odabir, oni su odabrali biti srbokatolici, nije im otac rekao da su Srbi i da nastave srpsku tradiciju. Kao što se to tebi dogodilo.

To je bio izraz panslavizma, jugoslavizma.

Interesantno je da je srbokatolika nestalo u YU kad su imali predispoziciju biti najjači. Isto tako bitno je reći da je u to doba pravo glasa imalo tek oko 2 % stanovništva.

29.05.2007., 17:37

#77

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Quote:

cho enter kaže:

*Pa nema veze sa pravoslavljem , ali ima sa jezikom.
Kojim su to jezikom srbi govorili kad insistiras vec na
razlikama , neki drugi mozda ,a onda doso' Vuk i
preveo nam dubrovcanane.(unbeliveble)
Ako znas da dubrovcani nisu pisali na srpskom , onda
poznajes tadasnji govor Srba i znas razlike.
Prosvetli nas , molim te?*

? Ima li ovaj autor logičkih sposobnosti ? Zna li postaviti pitanje ? Zna li što su:

- *govorni jezik
- *književni jezik
- *standardni jezik ?

Zna li da, budući da nema mogućnosti da čujemo izvorne govornike pred 500 godina, rekonstruiramo jezik prema jezičnim spomenicima. Zna li koji su hrvatski, a koji srpski jezični spomenici ?

Zna li da je, npr. spomenik hrvatskoga jezika iz Dubrovnika u 15. stoljeću ovaj :

<http://www.ffzg.hr/infoz/dzs/html/Mencetic.htm>

MISAL MI ZANOSI

Misal mi zanosi ovaj vil gdi pušta
Dva prama od kosi niz lišca gorušta,
Ali kad otvori dva svitla pozora
Ter bjelji svit stvori nego li dan zora.
Rozom jes povezla obličje veselo,
A džiljom prinesla bijeli vrat i čelo,
Iz koga jezera može bit da nose
S koraljom bisera, čim usti nje rose;
Ar iz njih leti glas za ki svak svidoči
Da rajsku ima slas ter miris s istoči.

Da je spomenik hrvatskoga jezika iz Hvara oko 1550. ovaj:

<http://www.ffzg.hr/infoz/dzs/html/Luci2.htm>

JUR NIJEDNA NA SVIT VILA

Jur nijedna na svit vila
Lipotom se već ne slavi,
Jer je hvale sve skupila
Vila, ka mi srce travi.
Ni će biti, ni je bila,
Njoj takmena ka se pravi.
Lipotom se već ne slavi
Jur nijedna na svit vila.
Vrhu njeje vedra čela
Vridna ti se kruna vidi
Od kosice, ku je splela,
.....

A kao spomenik srpskoga jezika pjesma patrijarha černojevića posvećena Đurđu Brankoviću (oko 1690.):

Зри в народе нашем небреженое понуреније,
зри слабости разумнеј,

зри неразмотренија синов,
Слнцу убо светешту
се они бо јоште главоболствујут
сном неведенија
ако под мраком нерасудној тамности закрити...
Но и као наплњени суште духовнаго богатства
и разума истинаго напојени,
сами размотревше к помишљењу себе вагрузите:
откуда бихом и имели,
толиких времен нештедноју рукоју
на четирех стран раздавајуште?...

Tko ne zna ćirilicu, neka pita za prijevod. Sapienti sat.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih."
LaRoche foucauld

29.05.2007., 18:08

#78

[Mariola](#)

govori i piše srpski

Registracija: May 2007.
Postova: 919

Ideja veličine

Hroboatos: "Gajev krik prije pada u političko i ljudsko ništavilo"

Ti znaš što govoriš?

29.05.2007., 18:33

#79

[camundongo](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Feb 2006.
Lokacija: Araruna
Postova: 1,545

koga briga za dubrovnik i za mostar
mmmmmmmmmmmmmmmolitva 😊

29.05.2007., 19:10

#80

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

Hroboatos kaže:

? Ima li ovaj autor logičkih sposobnosti ? Zna li postaviti pitanje ? Zna li što su:

- *govorni jezik*
- *književni jezik*
- *standardni jezik ?*

Zna li da, budući da nema mogućnosti da čujemo izvorne govornike pred 500 godina, rekonstruiramo jezik prema jezičnim spomenicima. Zna li koji su hrvatski, a koji srpski jezični spomenici ?

Zna li da je, npr. spomenik hrvatskoga jezika iz Dubrovnika u 15. stoljeću ovaj :
<http://www.ffzg.hr/infoz/dzs/html/Mencetic.htm>

MISAL MI ZANOSI

*Misal mi zanosi ovaj vil gdi pušta
Dva prama od kosi niz lišca gorušta,
Ali kad otvori dva svitla pozora
Ter bjelji svit stvori nego li dan zora.
Rozom jes povezla obličje veselo,
A džiljom prinesla bijeli vrat i čelo,
Iz koga jezera može bit da nose
S koraljom bisera, čim usti nje rose;
Ar iz njih leti glas za ki svak svidoči
Da rajsku ima slas ter miris s istoči.*

Da je spomenik hrvatskoga jezika iz Hvara oko 1550. ovaj:

<http://www.ffzg.hr/infoz/dzs/html/Luci2.htm>

JUR NIJEDNA NA SVIT VILA

*Jur nijedna na svit vila
Lipotom se već ne slavi,
Jer je hvale sve skupila
Vila, ka mi srce travi.
Ni će biti, ni je bila,
Njoj takmena ka se pravi.
Lipotom se već ne slavi
Jur nijedna na svit vila.
Vrhu njeje vedra čela
Vridna ti se kruna vidi
Od kosice, ku je splela,
.....*

A kao spomenik srpskoga jezika pjesma patrijarha čarnojevića posvećena Đurđu Brankoviću (oko 1690.):

*Зри в народе нашем небреженое понуреније,
зри слабости разумнеј,
зри неразмотренија синов,
Слнцу убо светешту
се они бо јоште главоболствујут
сном неведенија
ако под мраком нерасудној тамности закрити...
Но и као наплњени суште духовнаго богатства
и разума истинаго напојени,
сами размотревше к помишљењу себе вагрузите:*

*откуда бихом и имели,
толиких времен нештедноју рукоју
на четирех стран раздавајуште?...*

Tko ne zna ćirilicu, neka pita za prijevod. Sapienti sat.

Zato te i pitam , s'obzirom da ne znamo kako su ljudi govorili pre 500 godina , ne mozemo pisani jezik svrstavati po svom nacionalnom nahodjenju kakvo imamo danas jer jezik do 19. veka se na stotine nacina i direktiva regulisao(nemanje standardizacije).

Posto srbi imaju tzv, rupu od 2.veka i imanje samo nesto spisa i to iskljucivo rusko-srpsko-slovenske crkvene redakcije koja je regulisana po kanonima , sasvim je logicno kad je Vuk cuo dubrovacki govor i spise prozvao ga srpskim jezikom jer je sa odusevljenjem prvi put video i cuo da ima ljudi koji govore i pisu narodnim jezikom odakle je i sam Vuk.

29.05.2007., 21:00

#81

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

Ne znam, no ovo kako cho enter rezonira mi ne izgleda toliko maligno koliko naivno. Da ne tupim (i o jezičnoj povijesti i o tom što su književni jezici itd.):

*činjenica je da ugledni srpski povjesničari književnosti kao Miodrag Popović nisu i ne drže staru dubrovački književnost srpskom.

*činjenica je da je u doba jugounitarizma Jovan Skerlić smatrao isto da je hrvatska, no i srpska na onaj način da su hrvatska i srpska jedno te isto, pa su npr, hrvatski pisci i Stevan Sremac ili Dositej Obradović

*no, to je doba naivnoga unitarizma prošlo, pa se teze o srpskoj i li bar dvojnoj pripadnosti te regionalne (i ne samo nje- također i franjevačke bosanske, te slavonske književnosti 18. st.) drže samo zagriženi srpski šovinisti.

*u "svijetu" je odavno prihvaćeno da je to dio hrvatske književnosti. Tako se uči na engleskom, njemačkom, ruskom, kineskom,...U Britannici i drugim enciklopedijama piše pod "Croatian literature" ono što se normalno i ovdje uči, a pod "Serbian literature" isto tako. Ne stavljaju strane institucije pod srpsku književnost Marulića, Gundulića, Držića ili Zlatarića.

I sama srpska filologija je tu u zamci: ne mari i ne bavi se enizom hrvatskih gramatika i rječnika koji su napisani do Vukova rječnika iz 1818. Evo parcijalnoga popisa:

http://hr.wikipedia.org/wiki/Hrvatske_gramatike

http://hr.wikipedia.org/wiki/Hrvatski_rje%C4%8Dnici

No, srpska filologija, iako formalno smatra da je sve na štokavskom "srpsko"- ne zna što bi s tim gramatikama i rječnicima jer za nju realno počinje sve s Vukom. Što je i istina, kojom sami izdaju da je to pripisivanje Dubrovnika forsirano politikantstvo.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih."
LaRocheffoucauld

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

Hroboatos kaže:

Ne znam, no ovo kako cho enter rezonira mi ne izgleda toliko maligno koliko naivno. Da ne tupim (i o jezičnoj povijesti i o tom što su književni jezici itd.):

**činjenica je da ugledni srpski povjesničari književnosti kao Miodrag Popović nisu i ne drže staru dubrovački književnost srpskom.*

****činjenica je da je u doba jugounitarizma Jovan Skerlić smatrao isto da je hrvatska, no i srpska na onaj način da su hrvatska i srpska jedno te isto, pa su npr, hrvatski pisci i Stevan Sremac ili Dositej Obradović***

**no, to je doba naivnoga unitarizma prošlo, pa se teze o srpskoj i li bar dvojnoj pripadnosti te regionalne (i ne samo nje- također i franjevačke bosanske, te slavonske književnosti 18. st.) drže samo zagriženi srpski šovinisti.*

**u "svijetu" je odavno prihvaćeno da je to dio hrvatske književnosti. Tako se uči na engleskom, njemačkom, ruskom, kineskom,...U Britannici i drugim enciklopedijama piše pod "Croatian literature" ono što se normalno i ovdje uči, a pod "Serbian literature" isto tako. Ne stavljaju strane institucije pod srpsku književnost Marulića, Gundulića, Držića ili Zlatarića.*

I sama srpska filologija je tu u zamci: ne mari i ne bavi s enizom hrvatskih gramatika i rječnika koji su napisani do Vukova rječnika iz 1818. Evo parcijalnoga popisa:

http://hr.wikipedia.org/wiki/Hrvatske_gramatike

http://hr.wikipedia.org/wiki/Hrvatski_rje%C4%8Dnici

No, srpska filologija, iako formalno smatra da je sve na štokavskom "srpsko"- ne zna što bi s tim gramatikama i rječnicima jer za nju realno počinje sve s Vukom. Što je i istina, kojom sami izdaju da je to pripisivanje Dubrovnika forsirano politikantstvo.

E vidis ja svoju "naivnost" smatran kao jedino mogucu , jer sva ta naglabanja od srba mitomana do snobo-hrvata mi daju samo jednu autisticnu sliku prizemnog mentaliteta koji jadno pokušava dokazati svoj kvazi nacionalnu postojanost. Ajde postavi jednostavno stvari , 10 miliona srba govori stokavicu oduvek , dok hrvati jednim delom(izvorno) , e sad ima njih koji kazu da postoji HR stokavica i SR stokavica (gluporija) , postoji samo jedna jedina sa svojim varijacijama jer u ranija vremena svako selo je imalo svoj specifičan govor. Sad reci ko laze i ko je koga pokrao(nemoguće je nekog jezički pokrasti , a kamoli u to vreme). Mislim da oni koji govore izvorno stokavicu jesu zapravo jedan narod , pa kako god se zvali.

Tako , batali srpske nacionaliste koji bas bukvalno svojataju Dubrovnik , ali nacini odklon(ako mozes) od suludog dokazivanja da Dubrovnik nije i srpska bastina.
Resenje je negde u sredini , kao i u ostalom sami dubrovcani balansirali su izmedju istoka i zapada i imali srednje resenje tj. bili pravi nezavisni "slovini" ponosni na bracu u unutrasnjosti i njihove slavne drzave.
Opet moram po 100-i put ponoviti da stari dubrovcani vide na koji nacin ih svojatamo i tumacimo njihove nacionalne osecaje okrenuli bi se u grobu , u to sam siguran.

30.05.2007., 00:05

#83

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

Ma ne razumiješ ti elementarije, nema smisla na ovo odgovarati. Ni ne znaš što je hrvatska štokavština.
<http://www.vjesnik.hr/Html/2004/01/2....asp?r=kul&c=4>

Ovo je jednostavno besmisleno, kad da se priča o eliptičnim funkcijama nekomu tko se još muči s razlomcima.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih."
LaRocheFoucauld

30.05.2007., 00:35

#84

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

Hroboatos kaže: ➡

Ma ne razumiješ ti elementarije, nema smisla na ovo odgovarati. Ni ne znaš što je hrvatska štokavština.
<http://www.vjesnik.hr/Html/2004/01/2....asp?r=kul&c=4>

Ovo je jednostavno besmisleno, kad da se priča o eliptičnim funkcijama nekomu tko se još muči s razlomcima.

Aaauuu , zapanjicu se od puke stokavske posebnosti i elipticno disfunkcionalnih elementarija.

Tu i jeste problem , ti si klasican izmanipulisani lik od strane rođene nacije koja ti je na osecaje podvalila zadatak da razdvajas i rastaces nesto sto je prirodno trajalo odvajkada. Vidis meni su za narodno spajajucu pricu dovoljni razlomci ,a ti ove elipticne furaj i dalje i pitaj se sto te bog kazni da delis jezik sa vlasima.😏

30.05.2007., 01:45

#85

[Hroboatos](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Quote:

cho enter kaže:

Aaaaaa , zapanjicu se od puke stokavske posebnosti i elipticno disfunkcionalnih elementarija.

Tu i jeste problem , ti si klasican izmanipulisani lik od strane rodjene nacije koja ti je na osecaje podvalila zadatak da razdvajas i rastaces nesto sto je prirodno trajalo odvajkada.

Vidis meni su za narodno spajajucu pricu dovoljni razlomci ,a ti ove elipticne furaj i dalje i pitaj se sto te bog kazni da delis jezik sa vlasima.

Ma da, evo te njihove posebnosti:

Nikola Nalješković (1510-1587).. "tim narod **Hrvata** vapije i više.."

Časti 'zbrana Niko i hvalo velika,

hrvatskoga diko i slavo jezika,

spjevaoče izvrsni, uresna kriposti,

.....

Dubrovnik grad svitli i slavan zadosti

svake Bog nadili obilno milosti,

gospodom uresi, zakonmi i pravdom,

razlicim uzvisi imanjem i blagom,

svuda ga jes puna slava, svud on slove,

hrvatskih krana gradov se svih zove,

Ivan Vidali, Korčula: "Poslanica Nikoli Nalješkoviću", 1564.

..I tvoju dobrotu i razum izbrani

u dugu životu višnji boga da shrani,

i da tvoj slavan glas razumnijem uresom

to više svaki čas diže k nebesom;

od koga uresa, razuma i slave

višnji Bog s nebasa razlike države

u vrijednosti napuni, da vrijednos taj teče

u vijencu i kruni po svijetu daleče,

a navlaš kud jezik **hrvatski** prohodi,

neumrla po vas vik tuj vrijednos da hodi....

Mavro Vetranović, Dubrovnik: "Plemenitomu i vrijednomu gospodinu Petru Ektoroviću vlastelinu hvarskomu s velikijem priklonstvom..", 1550. ?

Junije Palmotić (1607-1657) "...s tobom ću banovati

hrvackijeh sred država"

Mavro Vetranović (1483-1576) ..Dubrovčani su nadmašili u slavi.."..sve **Hrvate** skupiv zajedno.." ; ... "sad nije Krbave/ni polja ravnoga, ni hrvatske slave.."

»Elektra tragedija. Ljubmir pripovijes pastirska. I ljubav i smrt Pirama i Tizbe, iz veće tuđijeh jezika u **hrvacki** izložene...
Prisvijetlomu i priizvrsnomu gospodinu, Gospodinu Đurđu knezu Zrinskomu, svjetniku cesarova veličanstva, vladaocu nad blagom krune Ugarske na Dunaju, momu gospodinu vazda počtovanomu..Zato bivši tijekom naslađenjem ganut, jes nekoliko godišta, i za obogatit također ovi naš jezik kojom godi stvari ka je dostojna da se čti, prinesoh iz latinskoga pastijersku pripovijes Tassovu, pjesnivca u onaj jezik toliko scijenjena, koliko mnom da svaki zna; i dovedši ju na izvrsnos, koliko mi od onijeh nezrelijeh ljeta bijaše dopušteno, dah ju na svijetlo, prikazavši ju jednomu vlastelinu od našijeh, vijećniku prvomu komu dosta bijehu ugodni ovaci trudi. Stavih se zatijem s jednakom požudom učiniti **Hrvačku** Grkinju Elektru Sofoklovu...«

Dominko Zlatarić, Posveta prijevoda Tassove »Aminte«, Sofoklove »Elektre« i dijela Ovidijevih »Metamorfoza« Jurju Zrinskom, Venecija, 1597

Vladislav Menčetić(1617-1666): "Od robstva bi davno u valih/
potonula Italija/
o **harvackijeh** da se žalih/more otmansko ne razbija"

Maro Dragović, vlastelin kotorski, kao posvetu Bartolu Kašiću (1575-1650)
u djelu "Pjesni duhovne od pohvala Božjih" (Rim 1617.)
"Naši Dalmatini, i vas rod **Harvacki**".

hrrivat, Hervat; Croata; Illyricus, i. Croata; ae

hrrivacia, Hervatska zemglja; Croatia; Illyris, dis. Illyricum, ci, Croatia; ae

Jakov Mikalja, »Blago jezika slovinskoga«, Dubrovnik, 1649.

»U Dalmaciji. . .se i jezik zva, kakonoti **ilirički**, pak **slovinski**, potomtoga **arvacki** i evo i danas. **Tri su imena a jedan je isti jezik.**«

Illyrice - Slovinski, harvatski, hrovatski, horvatski

Joakim Stulli, »Lexicon latino-italico-illyricum«, Dubrovnik-Budim, 1801.

Ti koji dni traješ i noći knjige promećeš,

pomnjivo tražeći **slovinskoga** naroda slave

bi l' uzrok men' po sreći dokazati znao

s pivnice jer svako do glasovita Pregata

slavne bi se slatko **hrvatske** odreko starine ?

jer čupa od župskih do najponosnije vladike

stidi se svak jezik **slovinski** čisto govoriti ?

Marko Bruerević-Desrivaux, Dubrovnik, »Satira«, oko 1820.

Filip Grabovac, »Cvit razgovora naroda iliričkoga ali arvackoga«, Vrlika, 1749.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih."
LaRochefoucauld

30.05.2007., 01:53

#86

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

Što su se naizmjenice upotrebljavali pojmovi hrvatski, slovinski/ilirski,..?

Pa, ako već želite, ovo je čestota pojmova za jezik među dubrovačkim piscima i filolozima:

- *slovinski/ilirski
- *hrvatski
- *bosanski
- *dubrovački

Srpskog ni "maćedonskog" nema. Rekao je to i Jagić (onaj kojeg stalno navode kao autora tobožnje izjave o srpskom jeziku Kašićeve čakavsko-štokavske ikavske gramatike ilirskog jezika):

"Već sam u uvodu rekao da povjest priznaje samo dvoje narodno ime naroda našega: ime hrvatsko i srbsko; od ovih ne bijaše srbsko u Dubrovniku nikad u običaju, što bismo mogli primjerom dokazati, a naprotivno čini se, da su se hrvatskoga duže vremena spominjali i rado ga upotrebljavali."

Vatroslav Jagić: "Iz prošlosti hrvatskoga jezika", 1864, Zagreb

Glede Dubrovnika-čini se da su o tom Arapi pred više stoljeća informiraniji od sadašnjih srpskih zbunjoza.

Arapski geograf Abu Abdallah Mahomed Ibn Idris (o. 1099-1166) napisao je najbolje geografsko djelo srednjega vijeka pod naslovom: "Izlet onoga koji se naslađuje putovati svijetom". U tom djelu, koje je dovršio g. 1154, Idris svjedoči, da se Hrvatska proteže od Lovrana u Istri do niže Dubrovnika. U dugom i potankom opisu tadašnjih krajeva Idris između drugoga piše: " Od Splita do Stona (Stignu) ima 25 milja. Pučanstvo je hrvatsko (Sakaliba'h)". Za grad Dubrovnik kaže: " Ovo je zadnji grad Hrvatske ". Kako je srednjovjekovno Zahumlje, današnji glavni dio Hercegovine, ležalo zapadno od Dubrovnika, to je ono prema Idrisu činilo dio tadanje Hrvatske, i stanovništvo je Zahumlja bilo hrvatsko, kao što Idris izričito napominje, kako smo naveli, kada govori o Stonu, glavnom gradu Zahumlja.

***"Posle oblasti Akvileje, o kojoj smo govorili, dolazi Hrvatska-GUARUASIA,G.RWSIAH, koja se zove DALMASIAH.....(za Dubrovnik) "Ovo je poslednji grad u Hrvatskoj".**

Monumenta cartographica Jugoslaviae, odabrao i priredio A. Škrivanić, II.-Srednjovekovne karte, Narodna knjiga, Beograd, 1979, str. 18

Autori u kojima postoji jedino slovinsko/ilirsko ime, i u kojih nema vidljivih etničkih konotacija između toga imena i neke moderne nacije

Marin Držić
Ivan Gundulić
Stijepo Đurđević
Bernard Đamanjić (Zamagna)
Ignjat Đurđević
Ivan Bunić Vučić

Autori koji ga zovu hrvatskim, ili izjednačuju pojmove ilirski i hrvatski

Vladislav Menčetić
Dominko/Dinko Zlatarić
Bernardin Pavlović
Mavro Vetranović
Bartol Kašić
Antun Sasin
Nikola Nalješković
Junije Palmotić
Jakov Mikalja
Joakim Stulli
Marko Bruerović-Desrivaux

Nepoznato, nema izričitih referencija

Šišmundo Menčetić
Džore Držić
Dinko Ranjina

Autori koji ga nazivaju i bosanskim

Junije Palmotić
Jakov Mikalja

Autori koji jezik zovu srpskim, ili izjednačuju ilirsko i srpsko

Nitko

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih."
LaRochefoucauld

[cho enter](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

Što su se naizmjenice upotrebljavali pojmovi hrvatski, slovinski/ilirski,...?
Pa, ako već želite, ovo je čestota pojmova za jezik među dubrovačkim piscima i filolozima:

- *slovinski/ilirski
- *hrvatski
- *bosanski
- *dubrovački

Da. U dubrovačkim spomenicima Sclavonia označava isključivo Srbiju: rex Sclavoniae, imperator Sclavoniae, despotus Sclavoniae. Sclavus je isto tako za Dubrovčane uvek Srbin. Ima slučajeva gde je u prevodima sa našeg jezika na latinski reč Srbin zamenjivan sa Sclavus. U povelji Stefana Prvovenčanog kao velikog župana: „da ne emle Srblin Vlaha bez suda = Ut Sclavus non apprehendat Raguseum sine iudicio (Vlah = Raguseus)”. Čak u Rudniku 1439. godine „Srbli” se prevode sa Sclavones Dobro je poznato da se u Dubrovniku „diak srpski” prevodi redovno kao cancellarius slav(ic)us, sclavonicus. Povelje bana Stefana Kotromanića u Stonu pisane su „dvije latinici a dvi srpcije” = duo in grammatica latina et alia in sclavonico.

30.05.2007., 12:04

#88

[Kexx](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Postova: 5,958

- In a book by a German pilgrim Bernard von Breydenbach, published in **1485**, one can read that **Ragusa** is in Sclavonia, which is a province of **Croatian Kingdom** (...civitatie que Ragusiu vocatur in Schlavonia provincia regni Croacie).
- In **1486** a German pilgrim Konrad von Grünemberg wrote that **Dubrovnik** is the most important city in **Croatian Kingdom** (...die kunglich hobstat in Croattien), and that "it is surrounded with incredible strongholds which have no rival in the world". Furthermore, the City is archbishopric, and its jurisdiction encompasses the whole Croatian Kingdom. "...It recognizes the sovereignty of Hungarian king, but he is not able to defend it, since a mighty Turk occupied large portions of Croatia."
- In **1497**, a German pilgrim Arnold von Harff wrote in his travel book a short list of 56 Croatian words, as he heard them when talking to citizens of **Dubrovnik**, with explanation in German. He also wrote that this city is situated in the **Kingdom of Croatia** (...item dese stat lijcht in dem koenynchrijch van Croattia).
- In **1506** an English Sir Richard Guylforde wrote that "**Dubrovnik** is in Sclavonia or Dalmatia, which is a province in **Kingdom of Croatia**." See [Raukar], pp. 360-362, and especially

30.05.2007., 12:15

#89

[bonislav](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2006.
Postova: 5,784

Ma kakav srpski Dubrovnik?

Koji bi to Srbin pucao topovima po Dečanima, po Studenici, po Žiči, po Hilandaru?

A po Dubrovniku su rokali na veliko. Eto koliko su taj grad smatrali svojom baštinom.

Jedino šta su neki srpski veliki umovi prije 17 godina nazvali Dubrovnik *Srpskom Atinom*.

Međutim *Srpska Atina* je naziv za grad u Vojvodini, naziv nastao u 19. stoljeću (prva srpska škola, Matica Srpska).

A kako znamo da Dubrovnik nije u Vojvodini 🇩🇪, niti je Vojvodina na Jadranu 🇩🇪, radi se o nekom drugom gradu. 🇩🇪 🌙

30.05.2007., 12:21

#90

[bonislav](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2006.
Postova: 5,784

Kako ono ide slavna srpska pjesma?

Tamo daleko, daleko od mora, tamo je zemlja moja, tamo je Srbija. 🇩🇪 🇩🇪

30.05.2007., 12:38

#91

[mano_a_mano](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Lokacija: Agram
Postova: 150

Quote:

bonislav kaže: ➡

Ma kakav srpski Dubrovnik?

Koji bi to Srbin pucao topovima po Dečanima, po Studenici, po Žiči, po Hilandaru?

A po Dubrovniku su rokali na veliko. Eto koliko su taj grad smatrali svojom baštinom.

*Jedino šta su neki srpski veliki umovi prije 17 godina nazvali Dubrovnik *Srpskom Atinom*.*

*Međutim *Srpska Atina* je naziv za grad u Vojvodini, naziv nastao u 19. stoljeću (prva srpska škola, Matica Srpska).*

A kako znamo da Dubrovnik nije u Vojvodini 🇩🇪, niti je Vojvodina na Jadranu 🇩🇪, radi se o nekom drugom gradu. 🇩🇪 🌙

radi se o srpskoj Sparti 🇩🇪

_____odi si u prestolnicu!

Ber

Registrirani korisnik

Registracija: May 2003.
Postova: 4,721

Quote:

cho enter kaže: ➡

*Zato te i pitam , s'obzirom da ne znamo kako su ljudi govorili pre 500 godina , ne mozemo pisani jezik svrstavati po svom nacionalnom nahodjenju kakvo imamo danas jer jezik do 19.veka se na stotine nacina i direktiva regulisao(nemanje standardizacije).
Posto srbi imaju tzv, rupu od 2.veka i imanje samo nesto spisa i to iskljucivo rusko-srpsko-slovenske crkvene redakcije koja je regulisana po kanonima , sasvim je logicno kad je Vuk cuo dubrovacki govor i spise prozvao ga srpskim jezikom jer je sa odusevljenjem prvi put video i cuo da ima ljudi koji govore i pisu narodnim jezikom odakle je i sam Vuk.*

Ti su već deseti Srbin kojeg pitam da mi objasni tu srbomistiku i nikada nisam dobio odgovor.

Srpska teza: "Dubrovčani su (valjda u srednjem vijeku) govorili srpski".

Pitanje: Koji je to srpski jezik u srednjem vijeku ?

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

Ber kaže: ➡

Ti su već deseti Srbin kojeg pitam da mi objasni tu srbomistiku i nikada nisam dobio odgovor.

*Srpska teza: "Dubrovčani su (valjda u srednjem vijeku) **govorili srpski**".*

Pitanje: Koji je to srpski jezik u srednjem vijeku ?

Dogovori se sa sobom , pa preformulisi pitanje jer sigurno nisu govorili kineski nego hrvatski sa neodoljivom esencijom srpskog. 😊

Ber

Registrirani korisnik

Registracija: May 2003.
Postova: 4,721

Quote:

cho enter kaže: ➡

Dogovori se sa sobom , pa preformulisi pitanje jer sigurno nisu govorili kineski nego hrvatski sa neodoljivom esencijom srpskog. 😊

Ako sam te dobro shvatio, i ti ne znaš točno koji je to srpski jezik u srednjem vijeku ali znaš da su ga govorili Dubrovčani ?

30.05.2007., 14:17

#95

[cho enter](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

Ber kaže: ➤
Ako sam te dobro shvatio, i ti ne znaš točno koji je to srpski jezik u srednjem vijeku ali znaš da su ga govorili Dubrovčani ?

Ako sam ja tebe dobro shvatio , ti isto ne znas kako su srbi govorili ali znas sa ga dubrovcani nisu govorili , jel da. 😊
Srbi su u srednjem veku govorili turski , i onda Vuk kao stari provereni Oznash krade onako pokvareno sve hrvatske-dubrovacke spise i na pravdi boga nauci vasceli srpski rod hrvatskom jeziku pod mrskim turskim imenom **srpski**.
Ovo si hteo cuti zar ne.

Merhaba

30.05.2007., 14:21

#96

[Hurin](#)

Lord of Winterfell

Registracija: Apr 2007.
Lokacija: Karlovac
Postova: 267

Novi proeuropski nazori u Srbiji:

SRBIJA SVE DO BRUKSELESA!!!!!!

30.05.2007., 14:25

#97

[Ber](#)

Registrirani korisnik

Registracija: May 2003.
Postova: 4,721

Quote:

cho enter kaže: ➤
*Ako sam ja tebe dobro shvatio , ti isto ne znas kako su srbi govorili ali znas sa ga dubrovcani nisu govorili , jel da. 😊
Srbi su u srednjem veku govorili turski , i onda Vuk kao stari provereni Oznash krade onako pokvareno sve hrvatske-dubrovacke spise i na pravdi boga nauci vasceli srpski rod hrvatskom jeziku pod mrskim turskim imenom **srpski**.
Ovo si hteo cuti zar ne.*

Merhaba

Cho Enter, umjesto pokušaja zajebancije, priznaj da je idiotizam ta poturanja srpskog gdje kome stigneš.
Srpski kao takav u srednjem vijeku ne postoji.
Dakle, srpska mitologija zakuhala to govorenje srpskog pa APP

(ako prođe prođe).
Morate prvo raščistiti tko su uopće Srbi da bi mogli poslje posrbijavati.

30.05.2007., 14:27

#98

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

Rekoh-to posrbijivanje djelo je rane slavistike, oko 1800. To je već analizirano drugdje:

<http://bib.irb.hr/prikazi-rad?&rad=259574>

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih."
LaRochefoucauld

30.05.2007., 14:27

#99

mahatma gandhi

Registrirani korisnik

Registracija: May 2007.
Postova: 624

Ma kako Dubrovnik ne bi bio srpski. Pa on je to odavnina.

Evo i relevantnih izvora:

Quote:

Drevna drzava Srbina cara Nina (oko 2.000. god. st.e.) bila je svetsko carstvo kome je pripadala polovina savremene Evrope, deo Azije i Afrike. - Ilirska, Daccka i Karpatska Srbija

Quote:

prva srpska drzava, sa Ninom Belovim, koji se u starom Zavetu zove Nebrod, a u staroj srpskoj tradiciji jos i Bak. Prema Euzebiju Pamfilu, Nino je ziveo 52 godine, od 2054. do 2002. godine. Nino je posao iz Srbije oko 2025. godine, osvojio je Malu Aziju, Misir, bliski Istok i sve do reke Inda. To je bio prvi prodor Arijevaca u Indiju. Ostavio je svoju zenu Semiramu da dovrši izgradnju Vavilona, a on se vratio u Srbiju oko 2007. godine. Po povratku u Srbiju proslavio je prvi trijam u cast njegove velike pobede. Stari Srbi su svake trece godine proslavljali trijam od vremena Ninovog povratka pa sve do srednjeg veka.

Quote:

Karanovici su jedna od najslavnijih srpskih dinastija, iz koje su Filip II i Aleksandar III Veliki. Najstariji pomen karana potice iz vremena kritske dinastije Mino. Kod nas Srba je ostala siroka uspomena na titulu karana. Staro ime grada Kraljeva je Karanovac, a i danas ima vise mesta po Srbiji koja se zovu Karanovac ili Karanovci, kao i prezimena Karan ili Karanovic.

Quote:

Posto smo mi Srbi Evropljani, da vidimo koji drzavni oblici su postojali u drevnoj Evropi. Da napomenemo i to da prvobitna Evropa, za stare Grke, nije mnogo prelazila granice Srbije i nije pokrivala celo Helmsko (danas Balkansko) Poluostrvo. U prvobitnu Evropu oni nisu ubrajali ni njihovu Grcku. Evropa je za njih bila Srbija i nista vise, a mi, za razliku od njih, u prvobitnu Evropu ubrajamo i Grcku. Bez obzira na suzeni prostor prvobitne Evrope, mi danas govorimo o Evropi u danasnjim geografskim razmerama.

30.05.2007., 14:40

#100

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Evo primera Janjevaca , kako su oni uspeali onako malobrojni se odrzati 700 godina medju " jezickim strancima" . Mora da je iskonska ljubav prema hrvatskom jeziku i veciti otpor od zle srpske jezicke otimacime koja traje vekovima.

http://209.85.135.104/search?q=cache:5NCiMPW10ZQJww.cpi.hr/download/links/7321.pdf+dubrovacka+naselja&hl=en&ct=clnk&cd=1&lr=lang_sr&client=opera

Stranica 4 od 7

< 1 2 3 4 5 6 7 >

« [Prethodna tema](#) | [Sljedeća tema](#) »

Tematski alati

[Prikaži verziju za ispis](#)

[Pošalji stranicu e-mailom](#)

Opcije prikaza

Linearni mod

[Prebaci na hibridni mod](#)

[Prebaci na razgranati mod](#)

Pravila postanja

You **may not** post new threads
You **may not** post replies
You **may not** post attachments
You **may not** edit your posts

[BB code](#) is **On**

[Smajlići](#) su **On**

[\[IMG\]](#) kôd je **On**

HTML kôd je **Off**

Kreni na podforum

[Forum.hr](#) > [Društvo](#) > [Povijest i povijesne teme](#)
[\(Veliko\)Srpska opsesija Dubrovnikom](#)

Korisničko ime Zapamti me!
Lozinka

Marketing

[Monitor.hr](#)

[Blog.hr](#)

[Register](#)

[FAQ](#)

[Popis članova](#)

[Kalendar](#)

[Označi forume pročitanim](#)

Povijest i povijesne teme Politička, društvena, kulturna, univerzalna povijest... Podforum [Vojna povijest i tehnologija](#)

Stranica 5 od 7 < 1 2 3 4 5 6 7 >

☒ Idi na prvi nepročitani post

[Tematski alati](#)

[Opcije prikaza](#)

30.05.2007., 14:52

#101

[Hroboatos](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

Gore navedeni članak primjer je tipične srpske mješavine laži i poluistina. Navest ću samo dva-tri detalja:

*tvrdi se da su janjevački Hrvati "desrbizirani". Zapravo-oni se nikada nisu izjašnjavali kao etnički Srbi. Otkad su se uopće izjašnjavali nacionalno, a ne samo vjerski, činili su to kao Hrvati.

*u Janjevaca nema preostataka srpske svijesti, bar ni kao relikata prošlosti-za razliku od Srba u Hrvatskoj, gdje je ta svijestjoš postojala u 19. stoljeću, kad u Kninu pravoslavci kažu da govore "hrvatskim jezikom" i kad pravoslavni pop pozdravlja zemljake "daj da te poljubim na naš hrvatski način, vjero srpska" (Rade Petrović: Nacionalno pitanje u Dalmaciji u 19. vijeku, Sarajevo)

*Janjevci su uspješni i dobro im je sada u Hrvatskoj. Posebno u Kistanjima, gdje autor teksta leleče kako se radilo o "humanom preseljenju". Što je bolje-nehumano uz ubijanje, a, kao Kosovo 1999. ?

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

30.05.2007., 14:55

#102

Ber

Registrirani korisnik

Registracija: May 2003.

Postova: 4,721

Quote:

cho enter kaže: ➤

Evo primera Janjevaca , kako su oni uspeli onako malobrojni se održati 700 godina medju " jezickim strancima" .

Mora da je iskonska ljubav prema hrvatskom jeziku i veciti otpor od zle srpske jezičke otimacime koja traje vekovima.

http://209.85.135.104/search?q=cache:5NCiMPW10ZQJwww.cpi.hr/download/links/7321.pdf+dubrovacka+naselja&hl=en&ct=clnk&cd=1&lr=lang_sr&client=opera

Ne znam točno što hoćeš reći. Za Janjevce se vrlo pouzdano zna da su Dubrovčani doseljeni da kopaju rude u Srbiji jer Srbi nisu znali. Isto tako su Srbi doveli Sase. Znam pouzdano, čuo na svoje uši od istih, da Janjevci ne mogu smisliti ni Srbe ni Albance, ali to je za neku drugu priču.

30.05.2007., 15:07

#103

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.

Lokacija: vojvodina , vrbas

Postova: 551

Quote:

Ber kaže: ➤

Cho Enter, umjesto pokušaja zajebancije, priznaj da je idiotizam ta poturanja srpskog gdje kome stigneš.

Srpski kao takav u srednjem vijeku ne postoji.

Dakle, srpska mitologija zakuhala to govorenje srpskog pa APP (ako prođe prođe).

Morate prvo raščistiti tko su uopće Srbi da bi mogli poslje posrbijavati.

Pa ne postoji pisani srpski zbog famozne rupe .

Ja sam siguran da je govorni jezik dubrovčana i srba u srednjem veku isti , ne zbog nekih kvazi-jezikoslovaca nego iz ciste logike koju vidimo i danas.

Naravno tu je hrvatska stokavica koja je isto deo tog jezičkog korpusa.

Nisam ni jednom tesko srbovao po pitanju dubrovnika osim na glupo dokazivanje da dubrovacki nije i deo srpskog jezika.

A ove pizdarije kroz tekstove izvadjene iz konteksta radi dokazivanja ovo je nase a ovo vase , necu vise citati jer sam ih sit sa hiljade drugih topika i foruma.

P.S

Ako si citao Novelo od Stanca(verovatno lektira) , e Stanac je iz mesta mojih predaka.Tu mi je rođen otac i u beskraj preci!

E sad se seti odakle je?

Ber

Registrirani korisnik

Registracija: May 2003.

Postova: 4,721

Quote:

cho enter kaže: *Pa ne postoji pisani srpski zbog famozne rupe .**Ja sam siguran da je govorni jezik dubrovkana i srba u srednjem veku isti*

Ispravak, sličan, isti nije.

Dapače, različitiji je u to vrijeme nego danas. Samo, jezik je sličan od Triglava do Vardara.

I što s tim.

Kada kažeš da su Dubrovčani govorili "srpski" vrijeđaš jer je jasno aludiranje da su i

Dubrovčani Srbi što nema veze sa povješću.

Dakle, ljepo se ponašati i reći da su slično govorili.

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.

Lokacija: vojvodina , vrbas

Postova: 551

Dubrovackih trgovackih naseobina je najvise(90%) bas u srbiji , zasto je to tako .

Mozda zato sto su dubrovcani videvsi proklete srbo-turke rekli : "Ajmo stranca istresti iz gaca i uzeti im svu kintu" ili jednostavno lako je trgovati i dogovarati poslove na svom jeziku medju sunarodnjacima susedne drzave.

Cisti logicki motivi dubrovkana.

Evo to malo o dubrovcanima u srbiji

http://www.rastko.org.yu/rastko-du/u...budmani_l.html

Ber

Registrirani korisnik

Registracija: May 2003.

Postova: 4,721

Quote:

cho enter kaže:

*Dubrovackih trgovackih naseobina je najvise(90%) bas u srbiji , zasto je to tako .
Mozda zato sto su dubrovcani videvsi proklete srbo-turke rekli : "Ajmo stranca
istresti iz gaca i uzeti im svu kintu" ili jednostavno lako je trgovati i dogovarati
poslove na svom jeziku medju sunarodnjacima susedne drzave.
Cisti logicki motivi dubrovcana.*

Evo to malo o dubrovcanima u srbiji

http://www.rastko.org.yu/rastko-du/u...budmani_1.html

Istina, vazalne srpske kneževine su bile u samom zaleđu Dubrovnika i oni su sa njima imali često probleme. Onda bi se žalili njihovom gazdi u Raškoj.

A inače, vjerojatno ne znaš, glavni posao dubrovčana je bila trgovina. A opet, glavni njihovi klijenti, teško za povjerovati ali istinito, su bili Bosanci i Rašljani.

Stvarno ne znam što bi tim dubrovčanima, mogli trgovati sa Kinezima, Francuzima, Englezima ili Bantu crncima a oni baš našli te Srbe iz Raške i Bosance.

To su ti neki bizarni podaci iz povjesti.

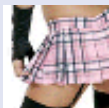

30.05.2007., 15:43

#107

stiliana

cetinjska snajka

Registracija: Apr 2007.

Lokacija: tamo visoko za brda
ona

Postova: 651

Quote:

cho enter kaže:

Pa ne postoji pisani srpski zbog famozne rupe .

Ja sam siguran da je govorni jezik dubrovcana i srba u srednjem veku isti , ne zbog nekih kvazi-jezikoslovaca nego iz ciste logike koju vidimo i danas.

Naravno tu je hrvatska stokavica koja je isto deo tog jezickog korpusa.

Nisam ni jednom tesko srbovao po pitanju dubrovnika osim na glupo dokazivanje da dubrovacki nije i deo srpskog jezika.

A ove pizdarije kroz tekstove izvadjene iz konteksta radi dokazivanja ovo je nase a ovo vase , necu vise citati jer sam ih sit sa hiljade drugih topika i foruma.

P.S

Ako si citao Novelo od Stanca(verovatno lektira) , e Stanac je iz mesta mojih predaka.Tu mi je rođen otac i u beskraj preci!

E sad se seti odakle je?

A ti nisi skužio da je Stanac predmet sprdnje mladih Dubrovčana kao i svi Vlasi što su dolazili u grad ?

Milijana

30.05.2007., 15:46

#108

[cho enter](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

Ber kaže: ➤

*Ispravak, **sličan**, isti nije.*

Dapače, različitiji je u to vrijeme nego danas. Samo, jezik je sličan od Triglava do Vardara. I što s tim.

Kada kažeš da su Dubrovčani govorili "srpski" vrijeđaš jer je jasno aludiranje da su i Dubrovčani Srbi što nema veze sa povješću.

Dakle, lijepo se ponašati i reći da su slično govorili.

Tacno sam znao da ces doci na kraju s'tom pricom "nije isti nego slican".

Sto bi rekli moji stari iz CG " Nije govno no' se posro' djedo".

Pitam ja tebe , jeli svekoliki hrvatski **isti ili slican** sa dubrovackim.

Dubrovncani su govorili "mojim i tvojim" gradskim arhaicnim jezikom ,jel to OK?

Nisam rekao da su govorili srpski nego da su govorili jezikom koji govore srbi.

Sto nije isto zbog tadasnjeg shvatanja nacije.

30.05.2007., 15:51

#109

[cho enter](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

stiliana kaže: ➤

A ti nisi skužio da je Stanac predmet sprdnje mladih Dubrovčana kao i svi Vlasi što su dolazili u grad ?

Pa kao i danas uvek se gradski snobici sprdaju sa provincijalcima.

I dubrovncani su Vlasi ako nisi cito drevne nam spise , pitaj opsirnog Hrobatosa.

Ne damo Stanca u Haag , svi smo mi Stanac. 🙄

30.05.2007., 15:57

#110

Ber

Registrirani korisnik

Registracija: May 2003.
Postova: 4,721

Quote:

cho enter kaže: ➡

*Tacno sam znao da ces doci na kraju s'tom pricom "nije isti nego slican".
Sto bi rekli moji stari iz CG " Nije govno no' se posro' djedo".
Pitam ja tebe , jeli svekoliki hrvatski **isti ili slican** sa dubrovackim.
Dubrovcani su govorili "mojim i tvojim" gradskim arhaicnim jezikom ,jel to OK?
Nisam rekao da su govorili srpski nego da su govorili jezikom koji govore srbi.
Sto nije isto zbog tadasnjeg shvatanja nacije.*

Ti si dakle odnarođeni i posrbljeni crveni Hrvat, što bi danas rekli, crnogorac.

30.05.2007., 15:59

#111

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

Ber kaže: ➡

*Istina, vazalne srpske kneževine su bile u samom zaleđu Dubrovnika i oni su sa njima imali često probleme. Onda bi se žalili njihovom gazdi u Raškoj.
A inače, vjerojatno ne znaš, glavni posao dubrovčana je bila trgovina. A opet, glavni njihovi klijenti, teško za povjerovati ali istinito, su bili Bosanci i Rašljani.
Stvarno ne znam što bi tim dubrovčanima, mogli trgovati sa Kinezima, Francuzima, Englezima ili Bantu crncima a oni baš našli te Srbe iz Raške i Bosance.
To su ti neki bizarni podaci iz povjesti.*

Eto sta je bizarnost i zla kob dubrovacka , trgovati sa "barbarima" iz zaledja mora da im je tesko padalo(alì kinta je kinta).

Mislim da su dubrovcani bili manje snobovi nego ti , em velika lova , em lako za obrlatiti necivilizovanu "bracu" iz sume.😏

30.05.2007., 16:02

#112

Mariola

govori i piše srpski

Registracija: May 2007.
Postova: 919

Zašto mi je brisan post?? 🤔

30.05.2007., 16:08

#113

Spitamo Zarathusztra

Registrirani korisnik

Registracija: Nov 2006.
Postova: 103

Odkad su Crnogorci servi??

INSTITUT ZA CRNOGORSKI JEZIK I JEZIKOSLOVLJE ODRŽAO NAUČNI SKUP NA CETINJU

Jevrem Brković: Vuk je Crnogorcima oteo jezik

Cetinje, 5. juna - U organizaciji Instituta za crnogorski jezik i jezikoslovlje sa Cetinja danas je u hotelu „Grand“ održan naučni skup na temu „Vuk Karadžić i Crnogorci“ kome su prisustvovali Jevrem Brković, predsjednik DANU, mitropolit CPS Mihailo, akademici DANU, naučni i kulturni radnici i drugi. Svoje referate i saopštenja su podnijeli: Vojislav P. Nikčević, Jevrem Brković, Novak Kilibarda, Milorad Nikčević, Vukić Pulević, Žarko L. Đurović, Sreten Zeković, Borislav Cimeša, Savo Lekić, Mile Bakić, Predrag Malbaša, Vasilije Milić, Branko L. Šoć i Marijan Miljić, dok je pročitan rad Radoslava Rotkovića. U uvodnom izlaganju Vojislav P. Nikčević, direktor Instituta, je pored ostalog kazao: „U centar pažnje našeg naučnog skupa je postavljeno analitičko, kritičko, interdisciplinarno i multidisciplinarno sagledavanje i preispitivanje odnosa Vuka Karadžića i Crnogoraca iz današnje vremenske perspektive, tj. kompleksne problematike njegova ukupnog djela jezikoslovnoga, istoriografskog, sociološkog, kulturološkog, političkog i spisateljskog karaktera“.

Pored ostalog, Jevrem Brković je u svom radu napomenu:

„Vuk je Crnogorcima jezik zapisao i oteo im ga da bi mi evo poslije gotovo dva vijeka svoj jezik morali od drugih otimati, vratiti mu svoje ime i značenje. Inkunabule i hrisovulje je iz cetinjske riznice utovario, uz Njegoševu pomoć, i pravo s njima u Beč da ih tamo protolkuje, prouči i restaurirane vrati na Cetinje. Jezik nam je vratio kao srpski, a inkunabule i hrisovulje je za velike pare po Beču rasprodao“.

Mile Bakić je iznio podatke o Vukovoj trgovini sa arhivskom građom, a Predrag Malbaša o njegovoj zaradi na prodaji naših starih rukopisnih knjiga, ikona i drugo.

Jezik je danas u Crnoj Gori državno političko pitanje. Svaki narod ima pravo da svoj jezik nazove svojim imenom. Čudim se nekim ljudima što su se okomili protiv Crnogoraca da nazovu jezik svojim imenom, izjavio je Novak Kilibarda. Ko se sada ljuti na Hrvate što svoj jezik zovu hrvatskim, ko se ljuti na Bošljake i Muslimane. Niko. Nadam se da se ubrzo niko neće ljutiti ni na Crnogorce da nazovu svoj jezik svojim imenom“, rekao je Kilibarda.

Tko uspije nadvladati bol i strah, taj će postati Bogom. Onda će biti novi život, nov će biti čovjek, sve će biti novo... I onda će se povijest dijeliti na dva dijela: od majmuna do uništenja Boga i od uništenja Boga do...- Do majmuna? /Dostojevski, Demoni /

30.05.2007., 16:11

#114

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

Ber kaže: ➤

Ti si dakle odnarođeni i posrbljeni crveni Hrvat, što bi danas rekli, crnogorac.

Moze biti 😊 , moji su sa zapada CG(stara hercegovina) , tamo gde je ziveo Stanac,Sandalj Hranic,Erceg Scepan,Vojvoda Momcilo i krilati mu konj Jabucilo , ali i Vuk i Radovan i mnogi drugi da ne nabrajam.

Evo ti malo o mom poreklu.

http://www.rastko.org.yu/rastko-cg/p...#_Toc526759426

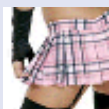

📅 30.05.2007., 16:45

#115

stiliana

cetinjska snajka

Registracija: Apr 2007.
Lokacija: tamo visoko za brda
ona
Postova: 651

Quote:

cho enter kaže: ➤

Pa kao i danas uvek se gradski snobici sprdaju sa provincijalcima.

I dubrovcani su Vlasi ako nisi cito drevne nam spise , pitaj opsirnog Hrobatosa.

Ne damo Stanca u Haag , svi smo mi Stanac. 🤔👍

Pusti ti sad to, znaš jako dobro da se radi u razlici u kulturi, i da se Dubrovčani nikad nisu poistovjećivali ili suosjećali s pravoslavnim susjedima, gadili ste nam se onda i to se nije promijenilo do dana današnjeg, isto kao što si mogao pročitati istinu o Srbima-katolicima u Dubrovniku, samo se voliš praviti lud...misliš ako smo trgovali s vama ili preko vas da smo imali išta zajedničko u pogledu kulture? Je, tako i Britanci s Indijcima...

Milijana

📅 30.05.2007., 16:59

#116

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

stiliana kaže: ➤

Pusti ti sad to, znaš jako dobro da se radi u razlici u kulturi, i da se Dubrovčani nikad nisu poistovjećivali ili suosjećali s pravoslavnim susjedima, gadili ste nam se onda i to se nije promijenilo do dana današnjeg, isto kao što si mogao pročitati istinu o Srbima-katolicima u Dubrovniku, samo se voliš praviti lud...misliš ako smo trgovali s vama ili preko vas da smo imali išta zajedničko u pogledu kulture? Je, tako i Britanci s Indijcima...

Sva sreća pa je Indija 35km od Londona , tako da si obo/la onako bas obrazovno-kulturno. Vidis ti se meni ne gadiš nego te sazaljevam tako nesretnu u svojoj wannabe kulturi.

Zato , BACK OFF i idi maltretiraj babe povratnice i posle uživaj onako kulturno. 😞🗨

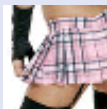

📅 30.05.2007., 17:14

#117

stiliana

cetinjska snajka

Registracija: Apr 2007.
Lokacija: tamo visoko za brda
ona
Postova: 651

Quote:

cho enter kaže: ➤

Sva sreća pa je Indija 35km od Londona , tako da si obo/la onako bas obrazovno-kulturno.

Vidis ti se meni ne gadiš nego te sazaljevam tako nesretnu u svojoj wannabe kulturi.

Zato , BACK OFF i idi maltretiraj babe povratnice i posle uživaj onako kulturno. 😞🗨

nema baba povratnica jer ono poštenih srba koji su živjeli u Dubrovniku i bili zdrave glave su ostali s nama za vrijeme rata, zato ne laprdaj, a to BACK OFF je moje pravo da kažem tebi i sličnima koji svojatate Gundulića koji bi valjda bulimiju dobio koliko bi povraćao da danas vidi ko se kiti njegovim perjem...za razliku od tebe, moja wannabe kultura nije takva da svojata tuđe jer joj to nije potrebno 😊

Milijana

📅 30.05.2007., 17:33

#118

[cho enter](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.

Lokacija: vojvodina , vrbas

Postova: 551

Quote:

stiliana kaže: ➤

*nema baba povratnica jer ono poštenih srba koji su živjeli u Dubrovniku i bili zdrave glave su ostali s nama za vrijeme rata, zato ne laprdaj, a to BACK OFF je moje pravo da kažem tebi i sličnima koji svojatate **Gundulića** koji bi valjda bulimiju dobio koliko bi povraćao da danas vidi ko se kiti njegovim perjem...za razliku od tebe, moja wannabe kultura nije takva da svojata tuđe jer joj to nije potrebno 😊*

Gundulic nije Srbin , on je ono najgore , Hrvat koji radi za Oznu koju je osnovao Turcin sveti Sava.

Evo ti teksta koji ce biti koriscen kao dokaz Haagu.

Tim u njih se još začina
što se u pjesan **stavi odavna**
od **Lehsandra Sbrljanina**
vrh svijeh cara **cara slavna**.
U njih svud se vitez hvali
koga krunom kopje obdari:
Stjepan Uroš i ostali
od **Nemanjić** kuće cari.
U njih žive slava obilna
ku **Kobilić** steče mudri,
kad handžarom cara silna
na Kosovu smrtno udri.
Prosvijetlit se u njih hajo,
ne zavideć sunce žarko,
Svilojević još Mihajo
i **Kraljević junak Marko**.

📅 30.05.2007., 17:43

#119

Kexx

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.

Postova: 5,958

Quote:

cho enter kaže:
*Tim u **njih** se još začina
što se u pjesan **stavi odavna**
od **Lehsandra Srbljanina**
vrh svijeh cara **cara slavna**.
U njih svud se vitez hvali
koga krunom kopje obdari:
Stjepan Uroš i ostali
od **Nemanjić** kuće cari.
U njih žive slava obilna
ku **Kobilić** steče mudri,
kad handžarom cara silna
na Kosovu smrtno udri.
Prosvijetlit se u njih hajo,
ne zavideć sunce žarko,
Svilojević još Mihajo
i **Kraljević junak Marko**.*

" U njih" je bit svega. U njih Srba.

 30.05.2007., 17:50

#120

Kexx

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.

Postova: 5,958

Stanac:

*Ah, vile vilice, molju vas boga rad,
vodene diklice, pridite ovdj sad,
tudinu da meni razgovorak date
pri vodi studeni, veće ne krsma'te,
Vašima liposti nije slike na sviti,
a sione kriposti tko će vaše izriti ?
Možete od stara mlada učiniti,
a slavn'jega dara nije inoga na sviti*

Je li ovo ja čujem ikavicu u Stanca? Crveni Hrvat ipak?

Dubrovački 1550g.:

Nu prvo čuj ovoj !

*Sinoć je došao neki Vlah smiješan
i nebog nije našao u gradu nigdje stan,
ter se je prislonio prid fontanu uz mir;
kozle je donio i grudu i jedan sir.
Š njime sam dosada sprdao - smiješan je !
ma mu glava pada oda sna, ljuljan je.*

Da' da mu kugodi novelu učinimo ! "

30.05.2007., 17:53

#121

[cho enter](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

Kexx kaže: ➤
" U njih" je bit svega. U njih Srba.

Pa gde si Kexx brate napaceni , kako je lepo videti objektivnu knjizevnu kritiku.
Slusaj , i ovo "**U njih**" je srpska ujdurma , jer originalno pise "**U potpune strance tj. turko-cigane**". ☺
I ti si pregolemi Car! 🤪

30.05.2007., 17:55

#122

[Kexx](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Postova: 5,958

Bez lažnog jugoslavizma, molim.

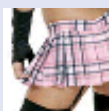

30.05.2007., 17:57

#123

[stiliana](#)

cetinjska snajka

Registracija: Apr 2007.
Lokacija: tamo visoko za brda
ona
Postova: 651

Quote:

cho enter kaže: ➤
Pa gde si Kexx brate napaceni , kako je lepo videti objektivnu knjizevnu kritiku.
Slusaj , i ovo "**U njih**" je srpska ujdurma , jer originalno pise "**U potpune strance tj. turko-cigane**". ☺
I ti si pregolemi Car! 🤪

a još je ljepše biti slijep pored zdravih očiju...

Milijana

[cho enter](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

Kexx kaže:
Bez lažnog jugoslavizma, molim.

Sto laznog? , ja jesam pravi Jugosloven iz cistog razloga sto sam juzni sloven , sto delim isti jezik sa 20 miliona ljudi.
Jugoslovenska ideja je najlepse sto je izaslo iz nasih naroda , drzava nije uspela(neka i nije) ali to je sada ne bitno jer jezik je nesto sto je olicenje jugoslovenstva.
Sami dubrovcani su pravi jugosloveni , ako nisu ti me dematuj sa apsolutnim dokazima kako su oni iskljucivo hrvati.
Umesto i ti da budes jugosloven(ponosan na sve sto govori tvojim jezikom) , tebi je draze biti deo malog autisticnog stada koji ce se do kraja vremena i sveta dokazivati da nema veze sa drugim delom autisticnog stada.

Care!

[Kexx](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Postova: 5,958

Dubrovčani zasigurno nisu jugosi.

Niti smatraju da imaju išta zajedničko sa Srbima.

Užasavaju ih se.

Svaka tvoja pomisao da to nije tako je teška zabluda.

[« Prethodna tema](#) | [Sljedeća tema »](#)

Tematski alati

[Prikaži verziju za ispis](#)[Pošalji stranicu e-mailom](#)

Opcije prikaza

[Forum.hr](#) > [Društvo](#) > [Povijest i povijesne teme](#)
 (Veliko)Srpska opsesija Dubrovnikom

Korisničko ime Zapamti me!

Lozinka

Marketing

[Monitor.hr](#)

[Blog.hr](#)

[Register](#)

[FAQ](#)

[Popis članova](#)

[Kalendar](#)

[Označi forume pročitanim](#)

Povijest i povijesne teme Politička, društvena, kulturna, univerzalna povijest... Podforum [Vojna povijest i tehnologija](#)

Stranica 6 od 7

[<](#)
[1](#)
[2](#)
[3](#)
[4](#)
[5](#)
[6](#)
[7](#)
[>](#)

☒ Idi na prvi nepročitani post

Tematski alati

Opcije prikaza

30.05.2007., 18:38

#126

[Kexx](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Postova: 5,958

Ja jesam južni Slaven, ali Hrvat južni Sleven, a to je različito od Srba.
Imaš i Germana sjevernih, ali različiti narodi.

I Bugari su južni Sleveni. Pa ti vidi.

30.05.2007., 19:06

#127

[mano a mano](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Lokacija: Agram
Postova: 150

jugosloven ne postoji. to je odrednica koja određuje stanovnika jugoslavije, a ne južnih slavenskih zemalja. jer u južne slavene spadaju i bugari, što pak odrednica jugoslaven isključuje. mi smo dakle južni slaveni, ali svatko sa svojom povješću, kulturom i jezikom. ponekad se sve to troje ispreplitalo, ali danas smo se isprofilirali tako da razlikujemo 7 nacija južnih slavena. da je povijest normalnije tekla (manje burno bolje reći), sumnjam da bi ih bilo više od 3-4, ali to je posve druga tema.

odi si u prestolnicu!

30.05.2007., 19:17

#128

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.

Lokacija: vojvodina , vrbas

Postova: 551

Quote:

Kexx kaže:

*Ja jesam južni Slaven, ali Hrvat južni Sloven, a to je različito od Srba.
Imaš i Germana sjevernih, ali različiti narodi.*

I Bugari su južni Sloveni. Pa ti vidi.

Znas ti dobro na koje "jugoslovene" mislim , na one sto govore isti jezik.

Evo ti razlozi.

10 RAZLOGA ZASTO BITI JUGOSLOVEN

1. **Mozete biti ponosni sto niste ni Srbin, ni Hrvat, ni Slovenac, ni Bosanac, ni Makedonac, ni Crnogorac, ni Albanac, mada ste jedan od njih.**
2. Ne morate se osecati lose zbog Jugo-nostalgicnosti.
3. Mozete imati muza/zenu iz bilo kog dela Jugoslavije i imati osecaj da se zemlja nije raspala, pogotovo ako ste u inostranstvu.
4. Mozete slusati srpsku, hrvatsku, bosansku, slovenacku, makedonsku, crnogorsku, cak i albansku muziku i misliti da je OK.
5. Ne morate biti posramljeni svojom Titovskom prosloscu.
6. Mozete pevati partizanske pesme iz Drugog svetskog rata i rokenrol iz 80-ih.
7. Mozete pljuvati po nacionalistima.
8. Mozete biti istrazeni od stranih sociologa zainteresovanih za vas identitet.
9. Mozete biti pozvani da govorite o Jugoslaviji na konferencijama u inostranstvu.
10. Odlican ste kandidat za stipendiju Sorosa

<http://users.teol.net/~stevopfc/pod%...Jugosloven.htm>

30.05.2007., 19:25

#129

Spitamo Zarathusztra

Registrirani korisnik

Registracija: Nov 2006.

Postova: 103

za cho enter-a:

VUK JE CRNOGORCIMA JEZIK ZAPISAO I OTEO IM GA, da bi ga oni, poslije gotovo dva vijeka, morali od drugih otimati, vratiti mu svoje ime i znacenje. Inkunabule i hrisovulje je iz Cetinjske riznice utovario, uz Njegosevu pomoc, pa pravo s njima u Bec, da ih tamo protolkuje, prouci i restaurirane vrati na Cetinje. Jezik nam je vratio kao srpski, a inkunabule i hrisovulje je, za velike pare, po Becu rasprodao, kako bi on, vec i dozivotno katolik, i Ana Kraus, katolkinja po rođenju, i kcerka Mina, krstena po katolickom obredu (a popravoslavljena udadbom za starijeg beogradskog trgovca), i nekoliko sinova, kao i Mina krstenih, mogli pristojno u Becu zivjeti i on, povremeno, u Tursku Srbiju upadati, pokusavati da kneza Milosa opismeni, a Srbima jezik, sto ga je nasao u Crnoj Gori i Hercegovini, nametne za narodni i knjizevni. Milos ga zamalo nije dao musketati sto Srbiju i Srbe hoce da opismeni i medju kulturne narode uvede. Milos mu je vise no jednom priprijetio "da ce mu i onu zdravu nogu pretuci". Vuk je, medjutim, i dalje

klecao od Beca do Beograda i Cetinja, zapisivao i pokrstavao, davao ime i jeziku i narodu, naravno srpsko, kako bi ugodio jednoj Srbiji, koju je on prije drugih vidio i naznacio kao veliku i svuda i u svemu srpsku. Vuk je sve to radio kako bi ugodio jednoj Srbiji koja jos nije bila iz opanaka i fesa izasla.

Tko uspije nadvladati bol i strah, taj će postati Bogom. Onda će biti novi život, nov će biti čovjek, sve će biti novo... I onda će se povijest dijeliti na dva dijela: od majmuna do uništenja Boga i od uništenja Boga do...- Do majmuna? /Dostojevski, Demoni /

30.05.2007., 22:29

#130

cho enter

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Lokacija: vojvodina , vrbas
Postova: 551

Quote:

Spitamo Zarathusztra kaže: ➤
za cho enter-a:

VUK JE CRNOGORCIMA JEZIK ZAPISAO I OTEO IM GA, da bi ga oni, poslije gotovo dva vijeka, morali od drugih otimati, vratiti mu svoje ime i znacenje. Inkunabule i hrisovulje je iz Cetinjske riznice utovario, uz Njegosevu pomoc, pa pravo s njima u Bec, da ih tamo protolkuje, prouci i restaurirane vrati na Cetinje. Jezik nam je vratio kao srpski, a inkunabule i hrisovulje je, za velike pare, po Becu rasprodao, kako bi on, vec i dozivotno katolik, i Ana Kraus, katolkinja po rođenju, i kcerka Mina, krstena po katolickom obredu (a popravoslavljena udadbom za starijeg beogradskog trgovca), i nekoliko sinova, kao i Mina krstenih, mogli pristojno u Becu zivjeti i on, povremeno, u Tursku Srbiju upadati, pokusavati da kneza Milosa opismeni, a Srbima jezik, sto ga je nasao u Crnoj Gori i Hercegovini, nametne za narodni i knjizevni. Milos ga zamalo nije dao musketati sto Srbiju i Srbe hoce da opismeni i medju kulturne narode uvede. Milos mu je vise no jednom priprijetio "da ce mu i onu zdravu nogu pretuci". Vuk je, medjutim, i dalje klecao od Beca do Beograda i Cetinja, zapisivao i pokrstavao, davao ime i jeziku i narodu, naravno srpsko, kako bi ugodio jednoj Srbiji, koju je on prije drugih vidio i naznacio kao veliku i svuda i u svemu srpsku. Vuk je sve to radio kako bi ugodio jednoj Srbiji koja jos nije bila iz opanaka i fesa izasla.

Ne znam sta da ti kazem na ovo , jednostavno mi deluje kao klasicna prica iz srpske ili hrvatske tendeciozne politike samo na CG nacin , tako , ako volis na ovakav nacin postavljati stvari i pridruzi se ostalim klero-fasistima sa cenjenog foruma. Kao osnovno obelezje "nasih" naroda je **licemeje** , ali ja kao crnogorac mogu reci da je u CG najizrazenije . A ti si izgleda klasican izdanak new-age crnogoraca koji da bi dokazali svoju licemernu nacionalnu postojanost na krajnje jadan nacin krivi srbe za sve. 🤔

Sajuuk

Registrirani korisnik

Registracija: Dec 2006.

Postova: 612

Još uvijek se lupa po starom:

*Na međi između Srba i Hrvata**Koji je najbolji način pristupa dubrovačkoj književnosti i kulturi?**To je veliko pitanje. Moj profesor Miroslav Pantić za Dubrovnik kaže da je zlatni prsten između srpske i hrvatske književnosti, između srpske i hrvatske kulture.**Ja ću reći još nešto: Dubrovnik je za mene poseban. On ima, naravno, stanovništvo istočno koje se tu našlo sa stanovništvom romanskim; jezik štokavski i ijekavski. Imao je velike Srbe katolike, i imao je mogućnosti da se na to kasnije nasloni srpska književnost. Ta mogućnost nije ispunjena, nije ostvarena, to se nije desilo. Hrvatska se književnost dobro oslonila i razvijala na tim osnovama. Ja Dubrovnik vidim kao posebnu kulturu na međi između Srba i Hrvata.*

Od srpske crkve do škole

Vrlo je zanimljiva ova rečenica:

Pravoslavni svet u Dubrovniku bio je dosta bogat, imali su dućane u 19. veku na samom Stradunu, kulturno su bili uvažavani

Dakle, u 19. stoljeću, poslije pada Republike. A prije? Koliko sam ja shvatio, Dubrovačka Republika nije dala pravoslavicima i psima da prespavaju u Dubrovniku. Danas bi se to zvalo šovinizmom i rasizmom. Goru politiku prema pravoslavicima vodila je jedino NDH ali sve to nema veze za prosječnog Srbina, njima je to i dalje ako već ne srpsko onda barem naše.

Naše puške kojima su goloruki Srbi branili vekovna ognjišta...

Miroslav Josić Višnjić i dr, pismo iz Stapara građanima zapadnih zemalja, Naša borba, 5. septembar 1995.

Quote:

Sajuuk kaže:

Još uvijek se lupa po starom:

Na međi između Srba i Hrvata

Koji je najbolji način pristupa dubrovačkoj književnosti i kulturi?

To je veliko pitanje. Moj profesor Miroslav Pantić za Dubrovnik kaže da je zlatni prsten između srpske i hrvatske književnosti, između srpske i hrvatske kulture.

Ja ću reći još nešto: Dubrovnik je za mene poseban. On ima, naravno, stanovništvo istočno koje se tu našlo sa stanovništvom romanskim; jezik štokavski i ijekavski. Imao je velike Srbe katolike, i imao je mogućnosti da se na to kasnije nasloni srpska književnost. Ta mogućnost nije ispunjena, nije ostvarena, to se nije desilo. Hrvatska se književnost dobro oslonila i razvijala na tim osnovama. Ja Dubrovnik vidim kao posebnu kulturu na međi između Srba i Hrvata.

[Od srpske crkve do škole](#)

Vrlo je zanimljiva ova rečenica:

Pravoslavni svet u Dubrovniku bio je dosta bogat, imali su dućane u 19. veku na samom Stradunu, kulturno su bili uvažavani

Dakle, u 19. stoljeću, poslije pada Republike. A prije? Koliko sam ja shvatio, Dubrovačka Republika nije dala pravoslavicima i psima da prespavaju u Dubrovniku. Danas bi se to zvalo šovinizmom i rasizmom. Goru politiku prema pravoslavicima vodila je jedino NDH ali sve to nema veze za prosječnog Srbina, njima je to i dalje ako već ne srpsko onda barem naše.

Na to se bitandženje odavno osvrnuo već citirani Proserov:

<http://www.vjesnik.hr/html/2002/07/2....asp?r=sta&c=1>

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

Mariola

govori i piše srpski

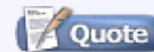
Registracija: May 2007.
Postova: 919

Quote:

Dubrovačka Republika nije dala pravoslavcima i psima da prespavaju u Dubrovniku.

A oni se stadoše katoličiti... (mislim , pravoslavci.)

27.04.2008., 00:00

#134

Kexx

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.
Postova: 5,958

Peče Srbe Dubrovnik, peče li ih peče. Valjda su se silno čudili 91.g. što srbokatolici ne žele da ih Srbi oslobađaju, nego još i pucaju na "osloboditelje".
Ni nakon financiranja srbofila u 19.st., ni nakon 70 godina zajedničke države nisu uspjeli srbizirati Dubrovčane. Pa zar im još nije jasno da im od srpskog DU niti ima išta, niti je ikad bilo išta više od samoobmane.

27.04.2008., 00:18

#135

Sajuuk

Registrirani korisnik

Registracija: Dec 2006.
Postova: 612

Quote:

Kexx kaže:

*Peče Srbe Dubrovnik, peče li ih peče. Valjda su se silno čudili 91.g. što srbokatolici ne žele da ih Srbi oslobađaju, nego još i pucaju na "osloboditelje".
Ni nakon financiranja srbofila u 19.st., ni nakon 70 godina zajedničke države nisu uspjeli srbizirati Dubrovčane. Pa zar im još nije jasno da im od srpskog DU niti ima išta, niti je ikad bilo išta više od samoobmane.*

A da stvari budu još gore po njih nisu uspjeli posrbiti čak ni takve fetive "Srbe" kao što su Janjevci, gospodarski kolonisti iz Dubrovnika koji su stoljećima živjeli ni manje ni više nego na Kosovu, među svim onim silnim srpskim crkvama. Stvarno, srbende i pol.

Naše puške kojima su goloruki Srbi branili vekovna ognjišta...

Miroslav Josić Višnjić i dr, pismo iz Stapara građanima zapadnih zemalja, Naša borba, 5. septembar 1995.

[joe enter](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Aug 2007.
Postova: 1,603

Quote:

Sajuuk kaže: ➡

A da stvari budu još gore po njih nisu uspjeli posrbiti čak ni takve fetive "Srbe" kao što su Janjevci, gospodarski kolonisti iz Dubrovnika koji su stoljećima živjeli ni manje ni više nego na Kosovu, među svim onim silnim srpskim crkvama. Stvarno, srbende i pol.

E vidiš li šta si napisao , pa upravo zbog života među Srbima su i sačuvali jezik i katoličku veru , jer je tradicija srpske srednjovekovne države bila da svaka dubrovačka kolonija ima svoju crkvu i da autonomno radi.

Nikad ih niko nije pokušao pokrstiti , a da su Hrvati nisu znali do pre 100 godina.

A doduše Janjevci govore torlačkim , pa od tzv.originalnog hrvatsko-dubrovačkog govora nema ništa , nego prava gegulanska priča.🇷🇸

Malo se bolje informiši o vezi dubrovčana i srpske srednjovekovne države , i koliko je bilo njihovih kolonija i koji im je bio uticaj.

Evo ti najpoznatijeg Janjevca , koji doduše baš i nije katolik , ali moguće je da je poreklom Dubrovčanin?????🇷🇸

[Pajsije Janjevac partrijarh srpski](#)

[balkanski pastuh](#)

Registrirani korisnik

Registracija: Nov 2006.
Lokacija: Zagreb!
Postova: 487

Quote:

joe enter kaže: ➡

E vidiš li šta si napisao , pa upravo zbog života među Srbima su i sačuvali jezik i katoličku veru , jer je tradicija srpske srednjovekovne države bila da svaka dubrovačka kolonija ima svoju crkvu i da autonomno radi.

Nikad ih niko nije pokušao pokrstiti , a da su Hrvati nisu znali do pre 100 godina.

A doduše Janjevci govore torlačkim , pa od tzv.originalnog hrvatsko-dubrovačkog govora nema ništa , nego prava gegulanska priča.🇷🇸

Malo se bolje informiši o vezi dubrovčana i srpske srednjovekovne države , i koliko je bilo njihovih kolonija i koji im je bio uticaj.

Evo ti najpoznatijeg Janjevca , koji doduše baš i nije katolik , ali moguće je da je poreklom Dubrovčanin?????🇷🇸

[Pajsije Janjevac partrijarh srpski](#)

Znači Janjevci su torlačkog lingvističkog podneblja, Bunjevci i Šokci su Kosovar, Dubrovčani su Srbi, a Hrvati su pravi majstori jer su preko noći uspjeli pohrvatiti pola Balkana.

Što da kažem, ponosan sam što sam Hrvat, rijetko tko ima takvu sposobnost.

28.04.2008., 16:11

#138

Guilty as Charged

Registrirani korisnik

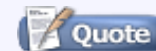

Registracija: Jan 2008.
Postova: 69

Ako se ne varam ta njihova opsesija potjece zahvaljujuci nemanji iz 12. zatim od 13 st. kad je u Stonu utemeljena srpska episkopija, i na kraju zbog cirilske kancelarije u Dubrovniku iz 14 st.

Sve se to moze lako pobiti i zato nema smisla uopce se zamarati srpskom mitomanijom...

Dubrovnik je iskoristavao njihove rudnike srebra (u cem u je velike zasluge imala i Venecija), u sklopu toga s bosnom i srbijom sklapao povelje dopisivavsi se na njihovu jeziku kao pravi trgovci i diplomati-ako su to srbi drugacije protumacili, to moze biti samo zalosno, a podsjeća me na sindrom neke zapustene siparice koja krivo protumaci susret s princom pa pocinje izmisljati pritom gradeci sve zamrseniji sustav lazi i prevare, a kako bi odrzala san na zivotu-jadno i zalosno, te se bojim da nece završiti kao bajka brace Grimm

05.05.2008., 10:51

#139

Cobra hehe

Registrirani korisnik

Registracija: Nov 2007.
Postova: 17

Da, kako je to smijesno , zbog trgovackih veza sa unutrarnjoscu Turskog Carstva danas Srbi vrste da je Dubrovnik njihov , tako ce za 200 godina vikat Amerikanci da je cijeli svijet Amerika zato jer danas Amerikanci trguju sa svakom nacijom svijeta. Zalosno da trgovinske veze i ekonomske interese povezuju sa nacionalnoscu i nekim tamo srpstvom

08.05.2008., 14:38

#140

Michael Collins

NATO

Registracija: Dec 2006.

Lokacija: Vukovar

Postova: 9,110

Quote:

Cobra_hehe kaže:

Da, kako je to smijesno , zbog trgovackih veza sa unutrasnjoscju Turskog Carstva danas Srbi vrste da je Dubrovnik njihov , tako ce za 200 godina vikat Amerikanci da je cijeli svijet Amerika zato jer danas Amerikanci trguju sa svakom nacijom svijeta. Zalosno da trgovinske veze i ekonomske interese povezuju sa nacionalnoscju i nekim tamo srpstvom

Ameri neće, zašto bi oni svojatali nešto, kad već imaju sve...

A Srbi svojataju sve živo, a ne priznaju da su na ove prostore došli kao sluge Turaka,sa današnjeg Sandžaka i Kosova...

Bojkotirajmo Slovenske proizvode!

10.05.2008., 21:16

#141

strjela

Bos. Krajina

Registracija: May 2007.

Postova: 596

<http://www.crohis.com/skartesis/hrv1070.htm>

Danasnja Srbija je duze vrijeme bila Bugarska nego Srbija.

16.05.2008., 19:44

#142

mukotrpak

vidjeli ste siдох odozgor

Registracija: Apr 2008.

Lokacija: Zagreb

Postova: 776

Dubrovčani su vrlo dobro znali što su pravoslavci i zašto im nisu dali u Grad. Pročitajte Kišpatičeve zapise o potresu iz 1667. pa će vam sve biti jasno. Njihovo izjašnjavanje kao Srbi katolici može se shvatiti i kao romantičarska zabluda devetnaestog stoljeća ali i kao diplomatski potez grada na rubu carevine i na užarenoj granici. Nešto kao prelazak glava porodica na islam dok bi druga čeljad ostala katolička što se događalo u Albaniji. Mimikrija.

18.05.2008., 22:25

#143

vladislav

Banned

Registracija: Jul 2007.
Postova: 619

Ovo su stvarno sumorno glupi komentari. Znaci kad se neki Hofman, Frojndlih ,Dolezal , Nehoda, Svarc, izjasni kao Hrvat to moze, a kad se neki Djurisc, Sekulovic, Vucetic, Vuksanovic koji je igrom slucaja katolik,dakle kad se izjasni kao Srbin katolicke vjeroispovjesti (sto i jeste u ovom slucaju),e to ne moze,to je nesto sumnjivo (po planu Garasanina ili srpske akademije).Ljudi ukljucite mozak,sve je vrlo jednostavno,inace niko nece Dubrovnik uzeti Hrvatskoj tu je gdje je.

19.05.2008., 10:31

#144

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.
Postova: 3,969

Quote:

vladislav kaže: ➤

Ovo su stvarno sumorno glupi komentari. Znaci kad se neki Hofman, Frojndlih , Dolezal ,Nehoda, Svarc, izjasni kao Hrvat to moze, a kad se neki Djurisc, Sekulovic, Vucetic, Vuksanovic koji je igrom slucaja katolik,dakle kad se izjasni kao Srbin katolicke vjeroispovjesti (sto i jeste u ovom slucaju),e to ne moze,to je nesto sumnjivo (po planu Garasanina ili srpske akademije).Ljudi ukljucite mozak,sve je vrlo jednostavno,inace niko nece Dubrovnik uzeti Hrvatskoj tu je gdje je.

A jesi li pročitao što uopće piše ? Fenomen "spstva" u Dubrovniku spada u 19. stoljeće i rezultat je isključivo propagande. Npr. Pero Budmani je "srbizirao" cijele naraštaje dubrovačke gimnazije, iako je sam kasnije odustao od srbovanja i postao unitarnim Jugoslavenom.

Razni Šenoe ili Strossmayeri su postajali Hrvatima unatoč želji i države Austrije i svojih roditelja, pa je ta komparacija deplasirana.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

19.05.2008., 11:50

#145

Legion

Sensory Overload

Registracija: Dec 2002.
Lokacija: The Dark Side
Postova: 11,000

Quote:

cho enter kaže: ➤

Umesto i ti da budes jugosloven(ponosan na sve sto govori tvojim jezikom) , tebi je draze biti deo malog autisticnog stada koji ce se do kraja vremena i sveta dokazivati da nema veze sa drugim delom autisticnog stada.

na hrvatskom forumu nećeš hrvate nazivati autističnim stadom... a to kaj tako nazivaš i ostale nije moj problem... hlađenje od 7 dana.

VIŠE MESA U BUREKEEEEEEEEE!!!

19.05.2008., 16:05

#146

Semargl

Gospodin Gavran

Registracija: Dec 2002.
Lokacija: Svitigor
Postova: 551

Izvini legion, ali "autistično stado" se u ovom kontekstu ne može smatrati uvredom, bilo Hrvatima, bilo ostalima, već sociološkim opažanjem o psihologiji masa, koje može biti pogrešno, djelimično pogrešno ili posve tačno. Ne vidim razloga ovom banu.

Now the sun's gone to hell
And the moon's riding high

...

20.05.2008., 08:40

#147

Legion

Sensory Overload

Registracija: Dec 2002.
Lokacija: The Dark Side
Postova: 11,000

Ne vidim ja razloga mnogim stvarima koje se ipak događaju... ban je dan, ističe za 7 dana...

VIŠE MESA U BUREKEEEEEEEEE!!!

20.05.2008., 15:41

#148

Kexx

Registrirani korisnik

Registracija: Jun 2006.

Postova: 5,958

Pa on ionako učestvuje na forumu i dalje pod nickom joe enter, tako da niti nije baniran, pa nema štete po njega.

05.06.2008., 11:35

#149

Shain

Registrirani korisnik

Registracija: Jan 2008.

Postova: 782

Quote:

Mariola kaže:

A oni se stadoše katoličiti... (mislim, pravoslavci).

Koji je cilj tvoga pisanja ovdje:

- a) obnavljanje i **razvijanje suradnje** i prijateljstva između Hrvata i Srba
- b) propagiranje u Hrvatskoj ideja **srpskih radikala**?

Zadnje uređivanje Shain : 05.06.2008. at 12:30.

08.06.2008., 00:21

#150

Hroboatos

Registrirani korisnik

Registracija: Apr 2007.

Postova: 3,969

Već rekoh da je srpsko svojatanje dubrovnika definitivno potonulo.

Objavljena su opsežna i kapitalna djela koja jasno situiraju tu regionalnu književnost (kompendiji Kombola, Ježića, Frangeša, Franičevićeva "2povijest hrvatske renesansne književnosti", Novakova povijest starije književnosti u 3 knjige-do sada,...).

U stranim je institucijama ta književnost zabilježena kao hrvatska, a pojavilo se i na engleskom erudistko djelo o Dubrovniku, gdje je sve jasno postavljeno:

<http://www.sveznadar.hr/knjiga.aspx?knjiga=73755>

<http://www.amazon.com/Dubrovnik-Hist...2876169&sr=1-1>

a sad se sprama o Držićeva obljetnica, na 2.000 stranica:

<http://www.culturenet.hr/v1/hrvatski...d.asp?id=18511>

x ostalo

Enciklopedija o Marinu Držiću o 500. obljetnici njegova rođenja

vrijeme: 28.1.2008.

mjesto: Dubrovnik

U Kneževu dvoru na jesen će u povodu 500. obljetnice rođenja Marina Držića biti održan **simpozij svjetskih stručnjaka za renesansu, a potkraj godine predstavljena i enciklopedija od dvije tisuće stranica o Marinu Držiću, koju će izraditi 80 stručnjaka, najavljeno je u ponedjeljak u Dubrovniku.**

<http://www.vecernji.hr/newsroom/cult...70732/index.do>

"Današnje vrijeme pokazuje da je Držić bio u pravu, kao i njegova prozapadna orijentacija, **zagovaranje zapadnog Dubrovnika, koji neće slinaviti, ljigaviti s Turcima. Da je to točno, najbolji je dokaz što danas imamo granicu između Dubrovnika i ostale Hrvatske, a za to je kriva dubrovačka slinava politika, koju je Držić denuncirao još u 16. stoljeću**", istaknuo je dodavši da se slušalo Držića, ne bismo danas gradili most prema Pelješcu.

"Svi mi imamo dovoljno snage da podnosimo patnje drugih." LaRochefoucauld

Stranica 6 od 7

1

2

3

4

5

6

7

« [Prethodna tema](#) | [Sljedeća tema](#) »

Tematski alati

[Prikaži verziju za ispis](#)

[Pošalji stranicu e-mailom](#)

Opcije prikaza

Linearni mod

[Prebaci na hibridni mod](#)

[Prebaci na razgranati mod](#)